

SOSYALİZM YOLUNDA

ISSN 1300-3585

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2003/23 (113) ● 14 Haziran 2003 ● 500 000 TL

Sendika ağaları ihanete ve oyalamaya devam ediyor..

Militan sınıf mücadelesi geleneğimizden öğrenelim..

Gücümüze ve birliğimize güvenelim!

Saldırıları püskürtelim!

İÇİNDEKİLER

15-16 Haziranlar sendika ağalarına rağmen yaratılır!	3
Öncü işçiler inisiyatifi ele almalıdır!	4
Cumhurbaşkanı "kölelik yasası"nı hukuka uygun buldu!	5
"Genel grev silahımızı sonuna kadar kullanmalıyız!"	6
İzmit mitinginde işçilerle konuştuk	7
"Çözüm tabanda örgütlenmekten geçiyor!"	8
"İhtiyacımız olan güçlü bir sendika!"	9
BEKO'da esnek çalışma oturtuluyor	10
TİS'leri kazanmak için görev başına!	11
Ortadoğu'da barış anti-empyalist ve anti-siyonist mücadele ile mümkün olabilir!	12
Haydutların maskesi düştü!	13
<i>Ortaçağ köleliği yasalastı.../2</i>	
Kölelik yasasına karşı örgütlenmeye, birleşik mücadeleye! (Orta sayfa)	14-15
Yolsuzluklar düzeninde yolsuzluk soruşturması!	16
<i>11. Pfingst Gençlik Buluşması Festivali Almanya'da gerçekleşti</i>	17-18
Haklarımızı gaspettirmeyeceğiz, geleceğimizi savunacağız!	19
Dünyayı değiştirelim!	20
Onurlu kavgamızın namuslu kalem işçileri: Nazım Hikmet, Ahmed Arif, Orhan Kemal	21-23
"Genel af kampanyası"	24
<i>Ulusal kurtuluş sorunu ve çözüm seçeneği</i>	25
İşçi Kültür Evleri'nden açıklama: Baskılara, zulme ve sömürüye birlikte karşı koyalım!	26
Mücadele Postası	27

Kızıl Bayrak'tan

Yeni iş yasası, birilerinin beklentilerini boşa çıkararak Çankaya'da da onaylanarak yürürlüğe girdi. Ve bu yeni yasa altında ilk toplu sözleşme görüşmeleri yapılıyor. Dolayısıyla da taraflardan görüşmelere ilişkin çıt çıkmıyor. Ne kapitalistlerden ve ne de sözde işçi temsilcisi sendikacılardan. Bu suskunluk hayra alamet değildir. Bu suskunluğun arkasında yine sınıfa karşı büyük bir ihanet gizlenmektedir.

Nasıl konuşsunlar ki? İşçiyi ilkel bir köle derekesine düşüren yeni yasa altında imzalanacak bir toplu sözleşmeden ne hayır beklenebilir ki kalkıp sözünü etsinler! Sendikacılar susuyor, çünkü imzalayacakları metinler bugüne dek imzaladıklarına taş çıkartacak gerilikte satış sözleşmeleri olacak. Kapitalistler de susuyor, çünkü artık onlar için söz devri bitti, şimdi iş uygulamada. Henüz işin başında, işçileri ayağa kaldırma riski taşıyacak sevinç naralarının lüzumu yok. Bir isterken beş aldıklarına göre, yeni yasal düzenlemeleri sessiz sedasız uygulamaya sokmak onlar açısından en iyisi.

AKP hükümeti eliyle yürütülen tek saldırı, bu yeni kölelik yasası değil elbet. Hak ihlallerinin, hukuksuzluğun, işkence ve eziyetin haddi hesabı yok. Bu böyle olduğu halde, bir yandan da AB'ye uyum tartışmaları ve sözde demokratikleşme yasalarıyla uğraşmayı ihmal etmiyorlar. Hatta, ne kadar ciddi olduklarını ispat etme kaygısıyla olsa gerek, konuyu gündemin ön sıralarına yerleştirip, kitleleri günlerce oyalamayı da ihmal etmiyorlar. AKP Avrupa demokrasisi ile uyumu ne kadar çok istiyormuş da, birileri yolunu tıkiyormuş!..

Böyle demokrasicilik oyunlarının sergilendiği bir toplantıda, baş aktör Erdoğan'ın demokrasi fikri, sırf

kendisine soru sormaya yeltendiği, yani konuşmaya çalıştığı için, bir genç bayanın polis tarafından tuvalete hapsedilmesiyle çelişiyor. Ne de, polisin çocukların yüzüne pislik sürerek kent merkezinde teşhir turu yaptırması.

İşte memleketin hali, işte burjuvaların demokrasi anlayışı...

SOSYALİZM YOLUNDA

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2003/23 (113) ● 14 Haziran 2003

Fiyatı: 500 000 TL

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Vural UZAL
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Mollaşeref Mh. Turgut Özal Cd.
(Millet Cd.) No: 50/10 İstanbul Tel-Fax: 0 (212) 534 32 39
e-mail: kb1@tnn.net

Kitap istemek için e-mail adresi:

eksenyayincilik@superonline

Web: <http://www.kizilbayrak.de>

<http://www.kizilbayrak.org>

<http://www.kizilbayrak.com>

Baskı: SERLER Matbaacılık
İSTANBUL
Tel: 0 (212) 880 40 75

Genel Dağıtım:
YAYSAT

Ekim Gençliği
"Özel okullara destek",
Emekçi çocuklarına
barikat...
Gençlik geleceğinden
vazgeçmeyecek!

**Üniversitelerde
fanatik faşist saldırılar sürüyor!**
"Safları sıkılaştırın çocuklar"

**"Bu kavgaya
faşizme karşı,
kavgaya
nürriyet kavgasıdır!"**

Ekim Gençliği'nin
Tüm Yaysat bayırları ve kitapçıları da...

Bugüne kadar saldırılar karşısında işçileri oyalayıp aldatmaktan başka bir şey yapmadılar...

15-16 Haziranlar sendika ağalarına rağmen yaratılır!

Yeni İş Yasası, cumhurbaşkanı'nın onayının ardından 10 Haziran tarihli Resmi Gazete'de yayınlanarak yürürlüğe girdi. Böylece sendika ağalarının bel bağladığı cumhurbaşkanları'na üzerine düşen görevi çekincesiz yerine getirdi. "İş yasası" gibi temel önemde bir yasa üzerinden hangi sınıfın hizmetinde olduğunu bir kez daha açıklıkla ortaya koydu.

Kölelik yasasının bu denli kolay çıkarılması kuşkusuz sermaye iktidarı payına tarihsel bir başarıdır. Zira bu yasa işçi sınıfının tüm kazanımlarını bir çırpıda yok etti. Şimdi sıra yasanın bütün işçi kesimlerine uygulanmasına geldi. Sınıfın bir parça örgütlü olan, deyim yerindeyse omurgasını oluşturan kesimlerini geçmişten kalan haklardan arındırmakla, köleleştirme süreci tamamlanmış olacak. Başbakan Erdoğan, hükümetinin köleleştirme sürecindeki başarısını kutladığı TÜSİAD toplantısında, sıranın patronlarda olduğunu söyleyerek, bir bakıma yasayı hayata geçirmenin startını vermiş oldu.

Yasanın bütün kapsamıyla uygulanabilmesinin önündeki belki de tek engel, son eylemler serisinin de gösterdiği gibi, mücadele dinamiklerini bir parça koruyan örgütlü işçi kesimleridir. Bunlar dışındaki geniş işçi kitleleri, tıpkı yasayı hazırlayanların belirttiği gibi, kölelik yasasındaki bir dizi koşula zaten tabi tutuluyordu. Bu açıdan kölelik yasasının ağırlığını en fazla hissedecek olanlar, özelleştirme saldırısının şimdiki hedefi olan kuruluşlarda çalışan işçilerdir. Bu kesim küçümsenmeyecek bir mücadele birikimine sahip olduğunu, iki aydır süregelen eylemlilikleriyle ortaya koydu.

Sermayenin pervasızlığı saldırılardaki başarısından besleniyor

Sermaye iktidarı ve hükümetleri bugüne dek bu işçi bölükleriyle keskin bir hesaplaşmayı göze alamadılar. Daha çok bir takım denemeler yaptılar. AKP hükümetinin bu kadarla yetinmeyeceği, hem kölelik yasasını çıkarmadaki pervasızlığından, hem özelleştirme ihalelerini başlatmasından belli. Kölelik yasasını çıkarmada ciddi bir engelle karşılaşmamasının AKP'yi fazlasıyla cesaretlendirdiğine kuşku duyulmamalıdır. PETKİM ihalesindeki tutumu bu konuda yeterli açıklığı sağlamaktadır. Yeniden inşa değeri 3-4 milyar dolar olan bir kuruluş, hırsızlığı dünyaca ünlü bir holdinge 605 milyon dolara peşkeş çekilme noktasında. SEKA'nın kalan işletmeleri benzer bir peşkeşin konusu oldu. TÜPRAŞ, TELEKOM, TEKEL, THY, Milli Piyango gibi dev kuruluşları da aynı akıbet bekliyor. AKP özelleştirmelerde öylesine pervasız davranıyor ki, başından beri hükümete desteğini esirgemeyen *Yeni Şafak* gibi islami gazeteler bile bu gidışı eleştirmek zorunda kalıyorlar.

Aslında sadece AKP'ye özgü bir pervasızlık değil bu. Patronlarıyla, medyasıyla, sendika bürokrasisiyle sermaye çevreleri de fazlasıyla cüretli hareket ediyorlar. Patronlar özelleştirilecek kuruluşların bugün böyle ucuz peşkeş çekilmesini, zamanında özelleştirilmedikleri için değerlerinin düşmesini bağlayabiliyorlar. Burjuva basın, geçmişte

özelleştirme saldırısını meşrulaştırmak için kullandığı argümanları bir tarafa bırakıp, bu yeni yalana sarılıyor. Ülke ekonomisinin belkemiğini oluşturan, gayri menkul değerleri ve kârları sürekli katlanan kuruluşlar, nedense bir anda değersizleşiyor. Özelleştirmede kullanılan argümanların bu ölçüde ifrata vardırılması, saldırılarda bugüne dek sağlanan başarı ve sınıf ve kitle hareketinin mevcut tablosuyla ilgilidir.

Sermaye iktidarı 200 küsur özelleştirmeyle sınıfın büyük bölümünü örgütsüzleştirdiği, tensikatlardan geçirdiği, sendikasıylaştırmayı, taşeronlaştırmayı, "esnek üretim"i yaygınlaştırdığı halde, işçi-emekçi kitleler cephesinden anlamlı bir yanıtla karşılaşmadı. Kölelik yasasının çıkarılması sırasında da bu durum değişmedi. Sermaye iktidarının pervasızlığı, bunlara yaslanan bir özgüvenden kök alıyor. Bu özgüvendir ki şimdi Refik Baydur'a "sıra kıdem tazminatına geldi" dedirtiyor.

Sendika ağaları sınıfı oyalayıp güçten düşürmek için iş başında

Sermayenin cüretinin kırılabilmesi ancak militan bir sınıf ve emekçi kitle hareketinin sahneye çıkmasıyla mümkün. Özelleştirmelerin hedefindeki işçi bölüklerinin halihazırdaki çıkışı böylesi bir hareket için henüz yeterli değil. Zira iki aydır süren eylemler basın açıklaması, sembolik yürüyüş, miting vb.'nin ötesine sıçrayamadı.

Sendika bürokratları işçi kitlelerindeki büyük öfke birikimine rağmen hareketi kontrol edebiliyorlar. Oyalama taktikleri, tüm kabalığına karşın, sınıf kitlelerinde bir karşılık bulabiliyor. Kölelik yasası süreci bu açıdan oldukça dikkate değer. Yasa maddeleri mecliste görüşülene kadar, artık hiçbir hükmü kalmayan göstermelik İş Güvencesi Yasası üzerinden, "öncü işçiler" de dahil, işçilerin bilincini kolayca bulandırabiliyorlar.

Yasa meclisten geçerken, umutları cumhurbaşkanına yönelttiler. Şimdi de CHP ve Anayasa Mahkemesi'ni medet kapısı olarak gösteriyorlar. DİSK Başkanı Süleyman Çelebi'nin "Hukuk zemininde herşey tükenmiş değildir. CHP'nin, yasanın tartışmalı maddelerinin Anayasa Mahkemesi'ne taşınmasında emekçilere katkı vereceğini biliyoruz" demesi, kölelik yasasının uygulanmasına ses çıkarmayın demekten başka bir anlama gelmiyor.

Aynı tavır, özelleştirmelere karşı mücadele isteğini ortaya koyan işçilerin karşısında Türk-İş ağaları tarafından da sergileniyor. İşçiler başından beri "genel grev-genel direniş" diye haykırdıkları halde, Salih Kılıç "herşeyin bir sırası var", "81 ili miting alanına çeviririz" vb. demekten öte bir şey yapmıyor.

Sorumluluğu sendika bürokrasisine bırakmak intihar olur

Sendika ağalarına kalırsa "hukuk zemininde" yapılacaklar bir türlü bitmez. Sermaye iktidarının icazet sınırlarında yapılacaklar sona erdiğinde ise, ortada ne korunacak bir hak, ne satılmayacak bir

işletme kalır, ne de eylem yapmak için gerekli örgütlülük ve takat... Kölelik yasası yürürlüğe girer, 200'den fazla özelleştirme gerçekleşir, SEKA'lar, PETKİM'ler satılır, sendikal örgütlülükler dağılır, işsizlik ve sefalet derinleşir, ama sınıfın fiili-militan mücadelesinin sırası bir türlü gelmez!

Oysa "genel grev-genel direniş"i örgütlemek için beklenen bir şey kalmadı. Kölelik yasasını yırtmak ve özelleştirme saldırısını püskürtmek için, sendika ağalarının ciddiyetsiz sözlerini bir kenara bırakıp, yeni 15-16 Haziranlar'ı yaratmak dışında bir yol yoktur. Tek Gıda-İş'in genel grev çağrısında belirttiği gibi, genel grev için bugünkünden daha haklı ve meşru bir gerekçe yoktur, aranmamalıdır.

Bu bilinç ve istek, işçi ve emekçi kitleler içerisinde fazlasıyla yaygındır. Sendika ağaları bunun farkında oldukları içindir ki, merkezi hava boşaltma mitinglerine, bir takım oyalayıcı manevralara sıklıkla başvuruyorlar. Dolayısıyla, sınıf cephesinden bir şey yapılacaksa, bu ancak sendika bürokrasisine, onun ihanet manevralarına, binbir türlü dalaverelerine rağmen yapılabilir. Onlardan işçi sınıfı yararına bir şey beklemek, yalnızca intihar anlamına gelecektir.

Yeni 15-16 Haziranlar için görev başına!

Sendika bürokrasisinin bu ihanet çarkından kurtulmak için bugünkünden daha haklı ve meşru gerekçeler olamaz. Özelleştirmeler onlar sayesinde gerçekleşti. Kölelik yasası bizzat sendika ağalarının desteği ve katılımıyla hazırlanıp çıkarıldı. Bu hainler sınıfa ihanette hiçbir sınır tanımıyorlar.

Şimdi geniş işçi yığınlarına bu gerçekleri anlatmanın, onları sendika bürokrasisinin denetiminden kurtarmanın tam zamanıdır. Sınıfı onurlu bir şekilde ayakları üstüne doğrultacak bir mücadele için gerekli koşulların çoğu mevcuttur. Eksik olan, öncü işçilerin sorumluluklarına sahip çıkma düzeyidir.

Taban örgütlerinin bir nebze varlığını koruduğu mevzilerde neler yapılabileceğini PETKİM ve TEKEL işçileri göstermişlerdir. PETKİM işçileri aylardır eylemden eyleme koştuğları halde yılmadılar, Kocaeli mitinginde mücadele isteğinden bir şey yitirmediklerini ortaya koydular. Sendika işyerini terketmeme eylemleri başlatmak zorunda kaldı. TEKEL işçileri, taban örgütlülükleri sayesinde mücadele azmini bileyerek, toplantılarda, eylemlerde genel merkeze basınç uygulayarak, sonuçta Tek Gıda-İş'e genel grev çağrısı yaptırabildiler.

Demek ki öncüler sorumluluklarına bir parça sahip çıktıklarında, taban örgütleri çalıştığında, mücadele geliştirilebiliyor. Kimse genel grev için sendika konfederasyonlarının karar almasını beklemek zorunda değil. TEKEL, PETKİM, TÜPRAŞ, TELEKOM vb. işletmelerde sendika bürokrasisine ve sermaye iktidarının terörüne rağmen başlayacak militan bir süresiz genel grevin yeni 15-16 Haziranlar'a dönüşmesi için fazlasıyla neden, imkan ve potansiyel var.

Ve 15-16 Haziranlar için bugünkünden daha haklı ve meşru gerekçeler yoktur, aranmamalıdır.

Özelleştirmeye karşı birleşik, etkin ve militan bir mücadele için,

Öncü işçiler inisiyatifi ele almalıdır!

PETKİM'in özelleştirme ihalesi geçtiğimiz hafta sonuçlandı. İhaleyi, 605 milyon dolar fiyat veren Uzanlar'ın şirketi Standart Kimya kazandı. Özelleştirme Yüksek Kurulu bu ihale sonucunu onaylarsa Uzanlar PETKİM'in sahibi olacak. Ancak hem hükümetin hem de değişik sermaye çevrelerinin PETKİM ihalesinin Uzanlar'da kalmasından pek de memnun olmadıkları biliniyor. Fiyatın çok düşük olduğu ve PETKİM'i ele geçiren Uzanlar'ın tüm sektörü denetim altına almak isteyeceği ileri sürülerek, ÖYK'nın ihaleyi iptal etmesi için kulis yapılıyorlar.

Nitekim diğer büyük sermaye gruplarının PETKİM'i Uzanlar'a kaptırmamak için yaptıkları girişimler ilk sonuçlarını vermeye başladı bile. Uzanlar'ın elindeki Çukurova Elektrik ve Kepez Elektrik şirketlerine 12 Haziran günü Enerji Bakanlığı tarafından el konuldu. Bu durumda ihalenin ÖYK tarafından iptal edilmesi ve yeniden ihale açılması fazla şaşırtıcı olmayacak.

Henüz PETKİM'deki kadar yakıcı bir noktaya gelmiş olmasa da TEKEL, TÜPRAŞ, SEKA ve enerji işçilerinin gündemi de bundan farklı değil. TEKEL ve TÜPRAŞ'ın özelleştirilmesi için 7 Haziran'da ihaleye çıkıldı. SEKA'da ve enerji santrallerinde de özelleştirme hazırlıkları bir hayli ilerledi.

Bu aşamada özelleştirmeyle ilgili tartışmaları Uzanlar'ın PETKİM'i alıp alamayacakları üzerine yoğunlaştırmak, sermayenin oyununa gelmek olacaktır. İşçi sınıfının asıl gündemi, işletmelerin kime peşkeş çekileceği değil, fakat özelleştirmelerin nasıl engelleneceği konusu olmalıdır.

Özelleştirmelerde bu kadar kritik bir noktaya gelmiş olmasına rağmen, saldırıya karşı mücadelenin örülmesinde henüz anlamlı bir mesafe alınabilmiş değil. Özelleştirme saldırısını gerçekten

püskürtebilmek için birleşik ve militan bir mücadele hattına, bağımsız bir sınıf duruşuna ihtiyaç olduğu bir çok kez dile getirildi. Son 1 aydır yaşanan deneyimler ışığında bu sorunlardan bazılarını yeniden değinmekte yarar var.

Sendikalar sınırları aşamıyor, mücadeleyi omuzlamıyor!

Son haftalarda özelleştirmeye karşı yapılanlar, konfederasyonların tepesindeki ihanet çetelerinin görevlerine devam ettiğini, mücadeleden yana tutum açıklayan sendika ve şubelerin ise oldukça dar sınırlara mahkum olduğunu, kendi başlarına bu mücadeleyi sürüklemeye yeteneklerinin bulunmadığını bir kez daha gösterdi.

Bunların en çok öne çıkan temsilcisi Petrol-İş, son bir ay içinde 3 bölge mitingi düzenledi. İzmir

mitingine 30 bin, Bursa ve İzmit mitinglerine ise en fazla 5-10 bin kişilik bir katılım oldu. Petrol-İş, ayrıca özelleştirmeye karşı değişik araçlar üzerinden bir kampanya başlattı. Fakat yaptıkları yapacakları da bunlarla sınırlı kaldı. Ve yeniden belirtelim ki Petrol-İş bu konudaki en ileri örnekti. Özelleştirme saldırısının muhatabı diğer sektörlerdeki sendikalar bu kadarını yapmaktan bile geri durdular. Petrol-İş dahil tüm bu sendikalar kendi aralarında somut bir mücadele ve eylem birliği oluşturmakta ise tamamen aciz kaldılar.

Nedenleri üzerine uzun uzun değerlendirmeler yapılabilir, gerekçeler ileri sürülebilir, ancak şu an bu gereksizdir. Somut olarak görülmesi gereken, sendikaların özelleştirmeye karşı mücadeleyi örgütlemeye, bunun gerektirdiği yükü omuzlama yeteneklerinin (ve bir çok durumda da buna niyetlerinin) olmadığıdır. Elbette ki sendikaların özelleştirme karşıtı mücadeleye önemli katkıları olmalıdır, olacaktır. Ellerindeki bir takım olanaklar bu doğrultuda kullanılacaktır. Fakat artık iyice görülmüştür ki, bu mücadelenin sendikalar ekseninde örgütlenmesi, örgütlense bile başarıya ulaşması mümkün değildir.

Taban örgütleri henüz yeterince işlevli değil

PETKİM işçisi, özelleştirmeye karşı mücadele için aylardır hazırlanıyor. Aynı düzeyde olmasa da benzer hazırlıklar TEKEL ve TÜPRAŞ işçilerince de yürütülüyor. İşyerlerinde komiteler kuruluyor, eğitim çalışmaları yapılıyor. Fakat bizzat işçilerin söylediklerinden de anlaşılabilir gibi bu komiteler henüz amaca uygun ve işlevsel bir biçimde kullanılamıyorlar.

Uzanlar çetesi ve PETKİM

PETKİM'in özelleştirilmesi ihalesini Uzanlar kazandı. Uzanlar'a ait Star Gazetesi bu sonucu, "Türk sermayesinin büyük zaferi" manşetiyle verdi. Gazetede belirtildiğine göre "Türkiye'nin dev şirketleri birer ikişer yabancıların eline geçerken, Türkiye Cumhuriyeti'nin gözbebeği PETKİM, Türk sermayesinde kalmış"tı. Bu, Genç Parti'nin 3 Kasım seçimleri öncesindeki kampanyasından alışık olduğumuz bir söylem.

Uzanlar'ın Genç Parti'si seçim kampanyası sırasında da ilkel milliyetçi-şoven bir söylem içinde emperyalizme, İMF'ye karşı olduğundan dem vuruyor, iktidara geldiği takdirde açlığı, işsizliği ortadan kaldıracığını vaat ediyordu. Diğer bütün sermaye partilerinin İMF'ye karşı tek kelime etmedikleri koşullarda, Genç Parti bu sahte söylemle yüzde 7 gibi yüksek oranda bir oy topladı.

Uzanlar'ın arsızlığı ve ikiyüzlülüğü

Konuyla az-çok ilgilenen her emekçinin bildiği gibi bugün gündemde olan özelleştirmeler İMF'nin dayattığı programın bir parçası. Yani emperyalistler ve sermaye istiyor, hükümet de özelleştiriyor. O nedenle emperyalizme karşı çıkmanın en önemli koşullarından birisi de özelleştirmelere karşı çıkmak.

Fakat seçim kampanyasında emperyalizme demediğini bırakmayan, "iktidarımız sırasında İMF'yle bir kez görüşeceğiz, o da onları kovmak için" diyen Genç Parti'nin sahipleri özelleştirmeye karşı çıkmayı bir yana koyalım, bu yağmadan en büyük payı kapmak için çaba gösteriyorlar. Bunu da emperyalizme karşı "Türk sermayesinin mücadelesi" olarak sunuyorlar. Tıpkı eski ortakları emperyalist tekell Motorola'yı dolandırdıktan sonra söyledikleri gibi.

Doğrusu bu arsızlık ve ikiyüzlülük karşısında diyecek söz kalmıyor. Üstelik bu Uzanlar'ın ilk icraatı da değil. Özal felsefesinin ve döneminin ürünü olan Uzanlar, '80'li yıllardan bu yana en çok da özelleştirme yağmasından aldıkları paylarla semirdiler. Çimento fabrikalarına ve şimdi ellerinden alınan Çukurova Elektrik ve Kepez AŞ'ye de özelleştirme politikaları sayesinde sahip oldular.

Uzanlar PETKİM işçisine tuzak kurmaya çalışıyor!

Uzanlar'ı temsilen PETKİM ihalesine katılan Kemal Uzan, ihale sonuçlandıktan sonra yaptığı açıklamada PETKİM işçisini de unutmadı. Bin kadar işçinin PETKİM'le davalı olduğunu, işletmenin başına geçer geçmez işçiler lehine bu

davalardan çekileceklerini, ayrıca bütün işçilere de kıdemlerine göre ikramiye dağıtılacağını açıkladı.

Elbette Kemal Uzan'a bunları söyleten PETKİM işçisinin özelleştirmeye karşı mücadele kararlılığıdır. Uzanlar bu direnişi kırmak, işçiler arasındaki dayanışmayı parçalamak için bu yalana gerek duymaktadır. Yoksa Uzanlar'ın fabrikalarında çalışan işçilere nasıl davrandığı, tam bir işçi düşmanı oldukları herkesçe bilinmektedir. Çalışan işçilerin maaşlarını aylarca ödemeyen, sendikalaşma çabalarına tensikatlarla yanıt veren, işçileri her türlü haktan mahrum köleler olarak çalıştıran bir sermaye grubudur Uzanlar.

Kemal Uzan'ın bu davranışına en anlamlı yanıtı gene PETKİM işçisi vermiştir. İhalenin yapıldığı gün gösteri yapan PETKİM işçileri "Uzanlar PETKİM'e giremez!" sloganlarıyla bu büyük yağmaya karşı mücadele edeceklerini göstermişlerdir.

3 Kasım seçimlerinde büyük bir yalan kampanyasıyla işçi ve emekçilerin karşısına çıkan Uzanlar'ın bu kez gerçek kimliğiyle; sömürücü sermaye kimliğiyle emekçilerin gündemine gelmesi kuşkusuz ki olumlu bir gelişmedir. İşçi ve emekçiler, kimin dost kimin düşman olduğunu böylelikle daha rahat göreceklerdir.

Bunun nedeni taban örgütlerinin biçimsellikten ve sendikaların denetiminden kurtarılmamış olmasıdır. Hem PETKİM’de hem de diğerlerinde kurulan işyeri komiteleri bugün için sendikalardan bağımsız değildir. Bu konuda şu itiraz gelebilir; özellikle şubeler düzeyinde (örneğin Petrol-İş Aliağa Şubesi) sendikaların bu mücadelenin içinde oldukları, dolayısıyla da işyeri örgütlerinin şu veya bu şekilde sendikaların denetimi ve yönlendirmesi altında olmasının doğal olduğu söylenebilir. Zaten pratikteki somut durum da bu tür gerekçelere dayanmaktadır.

Fakat bir kez daha vurgulamak gerekir ki, özelleştirme karşıtı mücadele içinde tuttıkları yer ve taşıdıkları niyet ne olursa olsun, sendikaların ve şubelerin hareket alanının sınırları bellidir. Deneyimlerin de gösterdiği gibi merkezi bürokrasi, tahammül edeceği sınırlar bir parça aşıldığında sınıf hareketine tam da sendikalar ve şubeler üzerinden müdahale etmekte; merkezi bürokrasiden tam anlamıyla bir kopuş yaşamadıkları ölçüde, mücadeleci bilinen sendika ve şubeler, tersinden mücadeleyi engellemenin araçlarına dönüşmektedirler.

O nedenle, taban/işyeri örgütlenmelerinin sendikaların denetimi dışında olmaları, mücadelenin geleceği açısından bir zorunluluktur. Eğer gerçekten iyi niyetlilerse mücadeleyi destekleyen sendikalara ve sendikacılara düşen görev, bu tür örgütlenmeleri kendilerine bağlamak yerine onların bağımsız yapılanmalarının önünü açmak, sendikanın bir takım olanaklarını bunun için kullanmaktır. Öncü işçiler ise, işyeri örgütlerinin sendikaların denetimi dışında örgütlenmesine özel bir dikkat göstermek zorundadır.

Birleşik mücadele için atılan adımlar çok zayıf

Özelleştirme saldırısının tehdidi altındaki işyerlerinde örgütlü sendikalar kimi göstermelik toplantı ve açıklamalar dışında somut bir mücadele ve eylem birliği içinde buluşmamışlardır. Sendikaların niyet ve çabasından bağımsız olarak söylemeliyiz ki, bu türden bir ortaklaşmanın özelleştirme karşıtı mücadeleye kazandıracığı pek çok şey olacaktır.

Fakat asıl önemlisi değişik sektörlerde, işyerlerinde kurulan ve kurulmakta olan taban örgütlerinin bir ortaklaşmaya gitmeleridir. PETKİM ve TEKEL işçileri arasında mücadelenin ortaklaştırılması için güçlü bir isteğin, hatta atılan bir takım adımların olduğu bilinmektedir. Farklı işyeri ve sektörlerdeki taban örgütlerinin iletişime geçmelerinin ve daha üst yapılanmalar oluşturmalarının halihazırdaki en büyük engeli sendikalardır. Kimi istisnalar dışında sendikacılar, farklı işyerlerindeki taban örgütleri arasındaki mücadeleyi ortaklaştırma çabalarına sıcak bakmamaktadır. Öte yandan işyeri örgütlenmeleri içindeki pek çok öncü işçi, ortak mücadelenin örgütlenmesi işini sendikacılardan beklemek gibi bir yanlış bakışa sahiptir. Bu yanlış bakışın bir an önce aşılması gerekmektedir.

Taban örgütlerine dayalı birleşik-militer mücadeleyi yükseltelim!

PETKİM’i Uzanlar’a yedirmek istemedikleri için ihale iptal edilebilir. Bu, PETKİM’in özelleştirilmesinin suya düştüğünü değil sadece bir parça gecikeceğini gösterir. İşçi sınıfı açısından ise bu mücadeleyi örgütlemek için kullanılacak ek zaman kazanılması anlamına gelmektedir. Öyleyse kazanılan bu zaman en iyi şekilde kullanılmalıdır.

PETKİM’de, TEKEL’de, TÜPRAŞ’ta, SEKA’da ve özelleştirmenin tehdidi altındaki her sektör ve işyerinde bir an önce taban örgütleri kurulmalıdır. Varolanlar güçlendirilmeli ve amaca uygun hale getirilmelidir. Bunlar yapılırken sendikaların olanakları sonuna kadar kullanılmalı, fakat her şeyin sendikanın denetimi altına sokulmasına izin verilmemelidir.

Özelleştirme saldırısı tek merkezden yürütülmektedir. Öyleyse özelleştirmeye karşı mücadele de merkezileştirilmelidir. Öncelikle özelleştirme tehdidi altındaki farklı işyerlerindeki mücadeleler birleştirilmelidir. Giderek bölgesel güç ve eylem birliktelikleri, platformlar vb. biçimler yaratmak için çaba gösterilmelidir. Bu uğurda gösterilecek hiçbir çaba boşa gitmeyecek ve sonunda kazanan işçi sınıfı olacaktır.

Cumhurbaşkanı “kölelik yasası”nı hukuka uygun buldu!

Tüm kurumlarıyla tepeden tırnağa çürümüş olan sermaye iktidarı, işçi sınıfı ve emekçilerin bilincini bulandırmak için hizmetinde olan kimseleri farklı bir imajla sunmaya önem vermektedir. Cumhurbaşkanı Sezer bunlardan biridir. “Anayasaya tam bağlılık”, “hukukun üstünlüğü” konusunda gösterdiği çaba ve dürüstlük imajıyla uzun zamandır sermaye medyası tarafından parlatılmaktaydı.

Cumhurbaşkanı nelere onay verdi?

İşçilerin “kölelik” olarak nitelediği iş yasasına onay vererek, Cumhurbaşkanı da kimin hizmetinde olduğunu tüm açıklığıyla ortaya koydu. Ödünç işçiliğe, telafi çalışmasına, işyerinin devrine, kısacası esnek çalışma yöntemlerinin herbirine “evet” dedi. Fazla mesai, günlük çalışma saati, izinler vb. birçok hak gaspedildi. Böylece “adil cumhurbaşkanı” imajı yerle bir oldu.

Cumhurbaşkanının verdiği onayla, taşeronlaştırma, “işyerinin bir bölümünün devri” düzenlemesiyle yasal bir zemine oturdu. Patronlar artık işyerlerini birkaç parçaya bölüp, farklı taşeronlara verebilecek. Böylece o işyerinde sendikal örgütlenme zorlaşacak.

İşçiler 6 ay süreyle benzer işler yapabileceği fabrikalara ödünç işçi olarak verilebilecek. Bu süre iki kez uzatılarak 1.5 yıla kadar çıkarılabilecek. “Özel istihdam büroları” açılacaktır. İşlevi ise tıpkı köle alım satımı gibi işçi alım satımı olacak.

8 saatlik işgünü hakkı ağır bedeller ödenerek işçi sınıfı tarafından elde edildi. Yeni yasa ile 45 saatlik haftalık çalışma süresini aşan durumlarda söz konusu olan mesai ücreti denkleştirme yoluyla ödenmeyecek. Yani iş olduğu sürece işçi günde 11 saat çalıştırılabilirken, işin olmadığı koşullarda haftalarca zorunlu olarak dinlenmek zorunda kalacak.

Geçmiş iş yasasına göre işçinin kıdem tazminatını hak etmesi için bir yıl çalışması yeterliydi. Kölelik yasası ile kıdem tazminatını almaya hak kazanmak neredeyse imkansızlaşıyor, zira en az on yıl çalışmak gerekiyor.

“Takke düştü kel göründü”

Hak, hukuk, adalet kavramları düzenin bilinçli tercihiyle cumhurbaşkanı ile anılır olmuştur. Cumhurbaşkanı yasaları titizlikle inceler, hukuka aykırı bulduğunda gerisin geri meclise gönderirdi. İşi Ecevit’in önüne anayasa kitapçığını fırlatma noktasına vardırca kadar hukuka düşkünlüğü, tavizsizdi! Dürüstlük timsaliydi!

Sendika ağaları tüm umutlarını cumhurbaşkanına bağlamışlardı. Hepsini ağır

birliği etmişcesine aynı nakaratı yineliyorlar, “Cumhurbaşkanının yasayı veto edeceğinden eminiz” diyorlardı. Ama sermayenin çıkarları sözkonusu olunca, cumhurbaşkanının hak, hukuk vb. söylemlerinin hiçbir kıymeti harbiyesi olamayacağı tüm çıplaklığı ile ortaya çıktı. Sendika ağaları hayal kırıklıklarını dile getirdiler. Öte yandan işçi sınıfının tepkisini dizginlemek için Anayasa Mahkemesi’ne gitme türküsünü söylemeye başladılar. Böylece işçi sınıfının bu kez de Anayasa Mahkemesi’ne umut bağlamasını istiyorlar.

Sendika ağaları: “Eyleme hayır, beklemeye evet”!

Sermaye iktidarı kitleleri düzene bağlamak için sahte dürüstlük abideleri yaratmada oldukça maharetli. ‘70’li yıllarda toplumsal muhalefetin yükselmesi nedeniyle “karaoğlan” efsanesi yaratılmıştı. “Toprak ekenin, su kullananın”, “ne ezen ne ezilen, hakça bir düzen” vb. sloganları haykıran dürüstlük timsali “karaoğlan” imajıydı bu. Ecevit uzun yıllar işçinin kadim dostu olarak anıldı. Ancak süreç Ecevit’in ne yaman bir Amerikancı-İMF’ci-TÜSİAD’çı olduğunu, sermayeye hizmette sınır tanımadığını gösterdi. İşçi, emekçi düşmanı yüzünü tümüyle açığa çıkardı.

“Dürüst” ve “adil” cumhurbaşkanı imajı da kölelik yasasının altındaki imzayla birlikte işçi sınıfı ve emekçilerin gözünde önemli oranda sarsıldı. Düzenin tüm kurumlarıyla birlikte tepeden tırnağa çürüdüğü bir kez daha görüldü.

Sendika ağaları bu kez de işçi sınıfının CHP’li milletvekillerinin Anayasa Mahkemesi’ne yapacağı başvuruya umut bağlamasını öğütüyorlar. “Eyleme hayır, beklemeye evet” politikasını sürdürüyorlar. Oysa kölelik yasasını işleme hale getirmenin biricik yolu işçi sınıfının birleşik, militan mücadelesinin üzerinden yükselen genel grev, genel direniştir. Kölelik yasasının işleme hale getirilmesi için fiili mücadelenin örülmesidir.

Televizyonda canlı yayınlanan Petkim'in satış ihalesini Petkim işçileriyle birlikte izledik. Ardından son süreç üzerine ve yapılan eylemlerle ilgili konuştuk...

“Genel grev silahımızı sonuna kadar kullanmalıyız!”

- Şu anda ihalenin yapıldığı yerde, Petkim işçilerinin eylemleri var. Sizler neden gitmediniz?

1. İşçi: Sendikamız böyle buyurdu.

2. İşçi: Hatırlarsanız en son yapılan merkezi eylemde sendika yönetimi şubelere, eyleme gidecek işçilerin sayısı üçü-beşi geçmesin tarzında direktifler vermişti. Bir diğer neden de yarın yapılacak olan Kocaeli mitingi herhalde.

- Şimdiye kadar yapılan eylemleri nasıl değerlendiriyorsunuz. Bu eylemlerin özelleştirme saldırısını durdurmayaacağı kesin. Sizce eksikler neler, bu saldırı nasıl durdurulabilir?

1. İşçi: Biz eylemleri kendi kendimize yapıyoruz. Yani sen, ben, bizim oğlan. Bu yaptığımız eylemler yetmedi ve bu şekilde giderse de saldırı durdurulamaz. Bizim en büyük eksikliğimiz, özelleştirilmesi gündemde olan diğer kuruluşlarla yabancı olmamız. Kaderimiz aynı, eylemde birlik yapabiliriz. Herkes kendi işyerinde eylem yapıyor, güçbirliği olmadan saldırılara karşı duramayız.

- Hükümet kararlı “Varı, yoku özelleştireceğiz” diyor. Az önce ihalede izledik. İhaleye katılanlardan biri konuşmasına “Türkiye'nin özelleştirilmesi” diye başladı. Bu basit bir “gaf” değil. Özelleştirme saldırısı gelinen aşamada sizce nasıl durdurulabilir?

1. İşçi: Adam haklı, zira satılan Türkiye'dir. Bu gaf falan değil, bilerek söylemiştir. Hükümete gelince, biz böyle oturmaya devam ettikçe bizi de özelleştirecekler. Zaten yeni iş yasasıyla bunu da yaptılar. Bu saldırılara gelinen aşamada ancak genel grevle ciddi bir karşılık verebiliriz. Bu grevi, özelleştirme kapsamındaki tüm kurumlar aynı anda başlatmalı. Bu kurumlar devletin bel kemiği. Yapılacak toplu grevlerle ancak bu devletin beli bükülebilir. Tüm iş genel grev, genel direnişte bitiyor.

2. İşçi: Sendikalar hala protesto ederek bu

saldırıyı durdurabileceklerini sanıyorlarsa, yanılıyorlar. Bu aşamada sokakta yapılan protestolar anlamını yitirdi, artık son silahımız olan grevi sonuna kadar kullanmalıyız.

- İhale az önce sonuçlandı. Uzanlar grubu peşkeşin galibi. İhale sonuçlandıktan sonra sendikacılar hep aynı şeyi söylüyorlar, demin siz de söylediniz. “Petkim çok ucuza gitti” diye. POAŞ'ta ve daha önce özelleştirilen diğer yerlerde de kurumlar değerinin neredeyse dörte birine satıldı. Satışlarda verilen değer fazla olduğunda, bu özelleştirmeyi, bizim gözümüzde geçerli mi kılacak? Petkim tam değerinde satılsaydı tepkiniz daha mı az olurdu?

1. İşçi: Aslında haklısınız, özelleştirmenin şartları ne olursa olsun sonuçları hep aynı. Bu yüzden de özelleştirmeye nasıl olursa olsun karşı durmak gerekiyor.

- Sonuç üzerinden neler söyleyeceksiniz?

2. İşçi: Az önce 15-16 Haziran direnişleri ile ilgili

sohbetimizde, o olayları kendi dönemlerine göre değerlendirip konuşmuştuk. Aslında tarihimiz şanlı işçi direnişleriyle dolu. Sendikacılar ağızları açıldığında “15-16 Haziran direnişleri bize yol gösteriyor!” diyorlar. Ama onlar bu yoldan çoktan sapmışlar. Bu yoldan sapanları ancak biz işçiler yola getirebiliriz. Bu saldırılara da ancak birleşik bir mücadeleyle karşı koyabiliriz. Özelleştirme kapsamında bulunan kurumlarla güç birliğine gitmezsek eylemde ortaklaşmazsak, dün POAŞ'ta bugün PETKİM'de, yarın TEKEL'de ve daha pek çok yerde aynı şeyler yaşanacak. Bu aşamada genel grev hakkımızı sonuna kadar kullanmalıyız.

1. İşçi: Ben emekli olduğumda işçilik yaşamından gururla bahsetmek istiyordum. Tıpkı 15-16 Haziranlar'ı yaşamış işçiler gibi, ben de bu aşamadan sonra yapacağımız tek şeyin genel grev olduğunu düşünüyorum.

SY Kızıl Bayrak/İzmir

Petkim işçileri Ankara'ya yürüdü

Özelleştirmeye karşı eylemlerini devam ettiren Petkim işçileri, Petkim ihalesinin bir gün önce Aliğa ve İzmir'de eylem yaptı. 6 Haziran günü sabah saatlerinde Petkim kavşağında toplanan işçilere Tüpraş işçileri de destek verdi.

Yaklaşık 2500 kişinin katıldığı eylemde, Petrol-İş Aliğa Şube Başkanı İbrahim Doğanül bir konuşma yaptı. Doğanül konuşmasında “Şimdiye kadar özelleştirmeye karşı pek çok eylem yaptıklarımızı, ama kulaklarını tıkıyan bu hükümetin duymadığını; bu yüzden seslerini duyurmak için ihalenin yapılacağı yere Ankara'ya gideceklerini” duyurdu. Doğanül ülke sanayisinin bel kemiği durumunda olan Petkim,

THY, Tüpraş, Limanlar ve TEKEL gibi zengin kaynakların yerli ve yabancı TEKEL'lere peşkeş çekileceğini söyleyerek, “Biz bu peşkeşi durdurmaya Ankara'ya gidiyoruz” dedi.

İşçiler burada kortejler oluşturarak İzmir-Çanakkale yolunda yaklaşık 10 km. yürüdüler. Yürüyüş boyunca “KİT'leri satanlar vatan haini!”, “Bu ülke, bu halk satılık değil!”, “İş ekme yoksa, barış da yok!” sloganları atıldı. Yürüyüşünden sonra servislere binen işçiler İzmir'e giderek, burada AKP binası önünde ve Cumhuriyet Meydanı'nda eylem yaptılar. Eylemden sonra 1500 Petkim işçisi Ankara'ya doğru yola çıktı.

SY Kızıl Bayrak/İzmir

Sağlık işçilerinden Almanya'daki grevci metal ve çelik işçilerine:

Enternasyonal ruhla direnişinizi destekliyoruz!

Almanya'daki grevci metal ve çelik işçisi sınıf kardeşlerimiz;

2 Haziran'da başlatmış olduğunuz grev kavganızı coşkuyla ve enternasyonal ruhla selamlıyoruz.

Değerli sınıf kardeşlerimiz hiç şüphe yok ki işçi sınıfının sermayeye ve onun kölelik düzenine karşı kavgasında en önemli silahlarından birisi de grev ve genel grevdir. İşçi sınıfının üretimden gelen gücünü kullanması haklı ve meşrudur. Bu haklı ve meşru kavganızda sizlerin yanındayız. İşçi sınıfının kazanacağı her kavga dünya işçi sınıfının kazancı olacaktır. Kavgaya atılan diğer işçilere cesaret ve moral verecektir.

Bugün dünyayı kendi çiftliği haline getirmek için halkları katleden, işçileri her türlü haktan ve güvenceden yoksun çalışmaya mahkum eden, emperyalist-kapitalist sistemin daha fazla yağma ve kâr mantığıdır. Almanya'nın yiğit metal işçileri olarak sizler de biliyorsunuz ki bugün dünyada azgın bir sömürü yaşanmakta. Kapitalistler daha kolay sömürmek için hemen her ülkede işçi sınıfının haklarını gaspediyor, yasalar çıkartıyor. Farklı ülkelerde olsak bile saldırıların özü aynı

olduğu gibi planlayıcıları da aynıdır: İMF, Dünya Bankası, G-8'lerdir...

Değerli sınıf kardeşlerimiz, bizler emeğin kutsallığına, yaratıcılığına ama illa da özgür olmasına inanan sınıf kardeşleriniz olarak şunun farkındayız; işçi sınıfının, hangi ülkede olursa olsun, başlattığı kavgadan zaferle çıkması için sınıf dayanışması ve enternasyonal dayanışma şarttır. Ve işçi sınıfının gerçek kurtuluşu ise ancak kendi iktidarıyla mümkün olacaktır. Almanya'nın işçi sınıfı bu birikime, mirasa ve geleneğe sahiptir. Karl ve Rosa'nın yaşamları dahi bu mücadele için yeterli örnekler sunmaktadır. Karl Marks 150 yıl önce kapitalizm için “Kölesini dahi besleyemeyecektir” demişti. Bilimsel temellere dayanan bu tespit bugün doğrulanmıştır. İşçiler aç, işçiler evsiz, işçiler geleceksizdir...

8 Martlar'ı, 1 Mayıslar'ı yaratan sorunlar bugün daha da ağırlaşarak devam etmektedir. Ülkemizde de birçok hak gaspı yaşanmakta ve yasal güvenceye alınmaktadır. Ama sınıf mücadelesi devam ediyor. Almanya, Avusturya, Fransa, İtalya vb. Avrupa ülkelerinde gelişmekte olan sınıf hareketi bizlere de moral vermekte, yeni

bir dünya özlemimizi daha sıcak ve canlı kılmaktadır.

Sizler orada sermayeye ve onun ücretli kölelik düzenine karşı direniştesiniz. Karşınızda olan gerçekte sadece kendi patronlarınız değil, fakat bir bütün olarak burjuva sınıfıdır. Ve sizler de dünya işçi sınıfı adına mücadele etmektesiniz. Fiziken yanınızda olamasak bile yüreğimizle ve enternasyonal coşkumuzla sizin yanınızdayız.

Bugün işçi sınıfının en temel sorunu Marks, Engels ve Lenin'in teori ve pratiğinin örgütlü ifadesi olan öncü komünist partilerin olmayışdır. Bu doğru bir tarzda başarılı ve sınıf siyasal olarak da örgütlenirse, kapitalizm denilen barbarlık sisteminin de sonu gelmiş demektir. Başka bir yolun olmadığı da artık anlaşılmıştır. Karl ve Rosa'nın uğradığı ihanet bunu doğrulayan anlamlı bir örnektir.

“Proletarya enternasyonalizmi” yürümemiz gereken yolu göstermektedir. Kavganızı coşkuyla selamlıyoruz. Kazanan sizler ve işçi sınıfı olacaktır!

Yaşamın proletarya enternasyonalizmi!

Sağlık işçileri/İstanbul

İzmit mitinginde işçilerle konuştuk...

“Saldırlara karşı üretimden gelen gücümüzü kullanmalıyız!”

- Kölelik yasasına ve özelleştirmelere karşı yapılan eylemleri yeterli buluyor musunuz? Saldırları püskürtmek için neler yapmak lazım?

Gebze Petrol-İş üyesi: Özelleştirmeye hayır dediğimiz için burada bulunuyoruz. Elimizden gelen neyse mücadelemizi sonuç alana kadar sürdüreceğiz. Bu bizim çıkarımızın gereği. Bu ülke bizim, hepimiz sahip çıkmak zorundayız. Saldırını püskürtebileceğimizi düşünüyorum. Bir elin nesi var iki elin sesi var. İnsanların buraya toplanmasıyla bazı yerlere mesaj gittiğine inanıyorum. Hükümetin de artık bunu algılayacağını tahmin ediyorum. İnsanlarımız “biz buradayız” diyor. Bu vatan bizim, kimseye verilecek toprağımız yok.

Tek Gıda-İş üyesi TEKEL işçisi: Özelleştirmeye tamamen karşıyız. Bu ülkede şimdiye kadar özelleştirme sonucunda iyi bir şey olmamış. Özelleştirmeler işsizliği doğurmuştur. Saldırları engellemek için daha fazla eylem yapmak gerekiyor. Daha fazla özveride bulunmak gerekiyor. Daha duyarlı olmak gerekiyor. Aslında genel greve gidilmesi gerekiyor.

SEKA işçisi: Bu eylemler yeterli değil. Daha bir sürü eylem yapmamız lazım. Özelleştirmeler bu şekilde devam ettiği sürece biz de eylemlere devam edeceğiz. En sonunda genel greve kadar gidecektir. İşçi kazanana kadar devam edecektir.

Ben SEKA’da çalışan bir işçiyim. SEKA işçilerinin moralleri son derece iyi. Biz SEKA işçileri olarak hazırlıktaız zaten. 1998 yılında başımıza geldi. Biz püskürtmüştük. Bunu da püskürteceğiz. Azimli ve kararlıyız. Moralimizde hiçbir değişiklik yok. Özelleştirme kapsamında olan işletmeler ve sendikalar birlikte hareket ettiklerinde başarılı olabilir. İşçiler ne kadar birlik olursa o kadar güçlü ve başarılı olurlar. Hükümete, patronlara karşı birlikte hareket etmeliyiz.

Petrol-İş üyesi: Etkili olacağını düşünüyorum. Umarım hükümet bundan vazgeçer. Yoksa genel greve gidileceğini düşünüyorum. Bu eylemler hükümete işçinin ne kadar kararlı olduğunu göstermek için yapılıyor. Ama esas etkili eylemin işyerlerinde olacağını düşünüyorum. Bu böyle devam ettiği sürece bir genel grev olacağı kanısındayım. Zaten başkanlarımız da öyle söylüyor. Bundan vazgeçmeleri özelleştirme sonrasında işsiz kalınması anlamına gelecektir. Bizim başımıza gelecek olan da bu. İşsiz kalmamak için sonuna kadar mücadele edeceğiz. Türkiye’de yaşam gittikçe zorlaşıyor. Bu mücadelede sonuna kadar gideceğiz. Ama genel grev olur, ama fabrikalarda yatmak olur... Ne olursa yapacağız.

TÜPRAŞ çalışanı: Ben ilk kez katılıyorum bir eyleme. Ben işçi değilim ama çalıştığım işyeri özelleştirme kapsamında. Ben de arkadaşlarıma destek vermek ve özelleştirmelere karşı olduğum için buradayım. Eylemi olumlu buluyorum. Daha fazla katkı olsun istiyorum. Halkla bütünleşmeliyiz. Ama yine de yapılan eylemleri yeterli bulmuyorum. Daha geliştirilebilir diye düşünüyorum. Başka türlü eylemler yapılabilir. Herşeyden önce halkla birlikte, öğrenciyle birlikte topyekûn bir kitle olarak hareket

etmek gerekiyor. Bunu biraraya getirmek zor herhalde. Ne yazık ki toplum bu hale getirildi. Daha öncesinde bir genel grevi ben 1976 yılında yaşadım. TÜPRAŞ Aliğa işçisi öyle bir direniş gerçekleştirdi ki... Niye yeniden olmasın diyorum.

Petrol-İş 1 No’lu Şube üyesi: Şu an kalabalığı görünce umarım özelleştirmeler gerçekleşmez diyorum. Ama mitinglerin yetmediğini biliyorum. Birlik olmak lazım. İşçi, esnaf... Herhalde bu gidişle genel grev gerçekleşir. Çünkü istediğini yapıyor devlet. Herşeyi elimizden alıyor.

Emekli bir işçi (Lüleburgaz): Ben zaten hükümete karşıyım. Bir defa sahtekar onlar. Ben emekliyim. Lüleburgaz’dan arkadaşlarıma destek vermek için geliyorum. Bu eylemler yeterli olmaz. Herkes iş bıraksın. Hükümet kendi mebuslarını göndersin fabrikaya.

Petrol-İş Trakya Şubesi (Eczacıbaşı işyeri temsilcisi): Bu eylemlerin devamı gelecek, o zaman özelleştirme konusunda hükümet geri adım atacak. O zamana kadar eylemler devam edecek. Kendimizi geri çekmemiz yakışmaz. Genel grev bir ihtiyaç. PETKİM bize bağlı olan bir işyeri. Dün satışı gerçekleşmek üzereydi. Cem Uzan en son taliplisi. Ama eylemler bu şekilde değil yükselerek devam etmeli. Genel grev şart gözüküyor. Şalteri indirmeden saldırının duracağını düşünmüyoruz. Bu kalabalığın haykırışı alanlara taşı. Çok daha iyi günlere taşımak için bir genel grev ve bunun yanında daha değişik eylem çeşitleri uygulamak gerekir. Yoksa başka türlü kesinlikle kurtuluş olmaz.

Petrol-İş Trakya Şubesi İdari Sekreteri: Özellikle iş yasasıyla, özelleştirmelerle, ülkenin genel talanıyla ilgili hükümetin yönü belli. Sermayeden yana. Dolayısıyla bu tür eylemlerin tabii ki olması gerekir. Ama çok fazla yerine ulaşabileceğini zannetmiyorum. Hedeflerine ulaşabilmek için işyerlerinde üretimden gelen gücümüzü kullanmak lazım. İş yasası ile ilgili aynı tavrı koymamız lazım. Çünkü bu işçilerin varolup olamayacağı ile ilgili bir

sorun.

Aynı şekilde özelleştirilen yerlere bakıyoruz, toplumsal anlamda çok büyük kayıplar var. Diğer taraftan özelleştirilen işyerlerimizde sendika ilk hedef oluyor. Sökülüp atılmak isteniyor. Dün POAŞ’ın özelleştirilmesine bakın; Uzanlar çimento fabrikalarının birçoğunu aldılar, hepsinden sendikaları söküp atmak ilk işleri oldu. Dün Aliğa Şubemizin Ankara’ya yaptığı yürüyüş ve Hazine Müsteşarlığı’nın önünde yaptıkları eylem var. Sonucunda Uzanlar’ın bir açıklaması vardı, “ikramiye vereceğim” vb. dediler. Bu aslında yapılan eylemin yerine ulaştığı anlamına gelir. Ama yeterli değil. Genel grev, şalteri indirmek gerek. Sorunu ancak bu çözecek.

Dev Maden-Sen Merkez Şube Başkanı: Sendikaların vermiş olduğu demokratik mücadeleler daha büyüyerek ve genişleyerek devam ediyor. Püskürtme noktasında farklı bir eylem şekli bulunacaktır, demokratik kurallar içerisinde. Hakikaten halkın bir duyarlılığı var bu konuda. Medya bu işin bir yanında olduğu için özellikle yapılan eylemleri yansıtmıyor. Kocaeli’de mitingi Kocaeli’nde olanlar biliyor.

- Sorunların nedeni sadece medya mı?

Dev Maden-Sen Merkez Şube Başkanı: Haberler doğru verilmiyor. Kaynaklar doğru verilmiyor. Özelleştirme karşıtı düşünceler doğru yansıtılmıyor. Özelleştirmelerin hiçbiri halka yarar getirmemiştir. Petrol-İş’in Aliğa’da yaptığı mitinge Dev Maden-Sen olarak biz de katıldık. Artık canı yananların değil, çalışanların hepsinin biraraya gelmesi lazım.

- Genel grev konusunda ne düşünüyorsunuz?

Dev Maden-Sen Merkez Şube Başkanı: Çalışanların hepsinin yapması lazım. Konfederasyonların birinin ya da birkaçının yapması değil. Olacaksa tüm çalışanların aynı anda yapması gereken bir eylem şekli olmalı genel grev. Laf olsun diye genel grev kararı alınmamalı.

İzmit mitinginde binler haykırdı...

“Genel grev genel direniş!”

7 Haziran günü İzmit’te “Özelleştirme hareketini durduralım” mitingi yapıldı. Mitinge ağırlığı İzmit ve Gebze’den olmak üzere çeşitli illerden Petrol-İş, Tek Gıda-İş, Selüloz-İş, Hava-İş, Belediye-İş, Birleşik Metal-İş, Yol-İş, Harb-İş, Demir Yol-İş, Denizciler Sendikası, Maden-İş, Liman-İş, Deri-İş, TEKSİF, TÜMTİS, TES-İş, Kristal-İş, Sağlık İşçileri Sendikası, Genel-İş, Hizmet-İş, KESK Kocaeli Şubeler Platformu (Eğitim-Sen, SES, ESM, Tüm Bel-Sen, Yapı Yol-Sen) ve Kamu-Sen’e bağlı sendika ve şubeler katıldı. Kamu-Sen temsili düzeyde katılırken KESK’in katılımı da sınırlı oldu. Eylemde özelleştirme, hükümet, İMF, kölelik yasası karşıtı pankart ve dövizler taşındı, sloganlar atıldı.

Öncesinde ortak bir toplanma yeri duyurulmadığı için sabah erken saatlerden itibaren İzmit’e giriş yapan şubeler kendi sendika binaları önünde toplanmaya başladılar. Bu durum kortejlerin de kendiliğinden oluşmasına neden oldu.

Yürüyüş sırasında en canlı ve coşkulu kortejler Petrol-İş, Tek Gıda-İş, Hava-İş ve Selüloz-İş’e ait kortejlerdi. En kitlesel kortejler ise Petrol-İş, Tek Gıda-İş, Selüloz-İş ve Harb-İş’e aitti.

İşçiler, hükümet ve özelleştirme karşıtı sloganların yanı sıra Tarım Bakanı Sami Güçlü’nün buğday taban fiyatı nedeniyle yaptığı “Gözünüzü toprak doyursun”

açıklamasına karşı “Hükümet/AKP gözünü toprak doyursun!” sloganlarıyla tepkilerini dile getirdiler. Yanı sıra birlik, dayanışma, genel grev ve direniş sloganları öne çıktı. Mitingte Selüloz-İş Genel Başkanı Ergin Alşan, CHP milletvekili İzzet Çetin, Petrol-İş Genel Başkanı Mustafa Öztaşkın, Türk-İş Genel Başkanı Salih Kılıç birer konuşma yaptılar.

Yürüyüş mitingün yapılacağı Perşembe Pazarı’nda son buldu. Öncesindeki canlılık alanda yerini durgunluğa bıraktı. Birbirini tekrarlayan eylemle yıldırılmaya çalışan işçiler, buna rağmen eylemlere katılmaya devam ediyorlar. Son eylemlerde yaşanan tablo bu eylemde de değişmedi. İşçilerin genel grev talebi sendika başkanlarını “genel greve hazırız” vb. söylemleri kullanmaya zorladı. Ancak eylemlerin devamının gelmemesi, genel grev için hiçbir hazırlığın yapılmaması, bu söylemin işçilerin tepkisini yatıştırmak, öfkelerini boşaltmak için kullanıldığını bir kez daha gösterdi.

Komünistler eyleme “Kahrolsun ücretli kölelik düzeni!/BDSP” ve “Sokağa eyleme genel greve!” şiarlarının bulunduğu iki pankartla katıldılar. Çeşitli şiarların yer aldığı kuşlar kullandılar ve BDSP imzalı “Kölelik yasasına ve özelleştirme yağmasına karşı genel grev-genel direniş!” başlıklı bildirimlerini dağıttılar.

SY Kızıl Bayrak/İstanbul

İzmit mitinginde işçilerle konuştuk...

“Çözüm tabanda örgütlenmekten geçiyor!”

- İşçi sınıfına kölelik koşullarını dayatan 1475 sayılı yasa meclisten geçti. Sırada kamu emekçilerine yönelik kölelik yasaları var. Özelleştirmeler hız kazandı. Bugünkü basında PETKİM'i Uzanlar'ın alacağı yönünde haberler çıktı... Böylesi bir süreçte konfederasyonların tepkisini yeterli görüyor musunuz?

İstanbul Hava-İş üyesi: Şu anda Türk-İş'te, Hak-İş'te, DİSK'te cezayı falan göze alacak kararlı yöneticiler olsa, genel grevle bunların yasaları tersyüz olur. Genel grev, başka çaresi yok kesinlikle. İşyerini basma ile tek tek işyerleri kurtulamaz. Tek başına kurtuluş yok kesinlikle, Türkiye'de bu belli oldu. 20 tane kuruluş satılırken, hepsi tek tek satılıyor. Türkiye'de genel grev olsaydı acaba dün satılabilir miydi PETKİM? Ama bunun bedeli vardır. Devletin baskı ve zoruna karşı dayanacak, direnecek kararlı yöneticiler lazım.

- Biz ihanet içindeki anlayışlardan genel grevi örgütlemesini bekliyoruz. Onlar buna niyet etmediklerine göre sizce çözüm ne?

İstanbul Hava-İş üyesi: Çözüm tabanda örgütlenen işçilerin bütün sendikaları ele geçirmesinde. Dirençli sendika yönetimleri olmalı. Kararlı olursa yöneticiler, bu iş olur. Taban o kadar tepkisiz değil. Türkiye'de geçim sıkıntısı o kadar çok yukarı vurdu ki. İnsanlar şu anda çok kötü durumda. Benim 1 yaşında çocuğum var. Ben kendimi değil onun geleceğini düşünüyorum. Düşünüyorum, acaba 7 yıl sonra çocuğum ilkokulu parasız okuyabilecek mi?

Genel grevi tabandan gelen işçi temsilcileri yapmalı artık. İşyerindeki temsilciler iyi çalışsın bu iş olur. Bugün birçok işyeri temsilcisi sendika yönetimlerinden daha ileri konumda.

TÜMTİS üyesi: Tabandan örgütlenmedikten sonra konfederasyonların harekete geçmesi mümkün değil.

- Varolan eylemliliklerle saldırıların engellenebileceğini düşünüyor musunuz?

1. Selüloz-İş İzmit Şube üyesi: En azından önleyecek. Bu bir gözdağı olabilir.

2. Selüloz-İş İzmit Şube üyesi: Bu tür eylemler yetersiz.

Tek Gıda-İş üyesi: Halka güvenmek istiyorum. Bu halk sahip çıkacak, başka türlü olmaz. Halkın, esnafın biraraya gelip sadece özelleştirmelere değil bütün saldırılara karşı durması gerekiyor. Biz işçiler yapıyoruz, sahip çıkıyoruz ama yeterli değil. Artık sonuna geldik. Özellikle işyerleri terk edilmeyecek. Ama bunlar da bana göre çözüm değil. Daha katı eylemler yapılması lazım. Çoluk çocuk işyerlerinde kalınmalı. Özellikle meclisi basmak gerekiyor. TBMM, ABD'nin ya da IMF'nin meclisi değil. Onun için mecliste biz olmalıyız, halk olmalı.

TÜMTİS üyesi: Engelleyeceğimi düşünmüyorum. Eylemliliklerin artırılması lazım. Daha keskin eylemler yapılması lazım. Genel grev genel direnişin örgütlenmesi lazım. Bunun sözde kalmaması gerekiyor. Saldırıları ancak böyle püskürtülebilir.

1. Selüloz-İş İzmit Şube üyesi: Yeterli görmüyorum. Şu an harekete geçmekte yetersiz kaldık. Bu hükümet 3-4 ay önceden başlamıştı saldırılara. Özelleştirmeler tüm hızıyla devam ediyor. Biz bu eylemleri gecikmiş eylemler olarak görüyoruz.

2. Selüloz-İş İzmit Şube üyesi: Bugüne kadar

işçi sınıfı hep ürkmüş. İnsanlar nerede duracağını, ne yapacağını şaşırılmış. Özelleşmiş de kim rahat etmiş? Hep adam kayırma, rüşvetçilik, adam besleme... Öyle kuruluşlar var ki bir aileden 10 kişi çalışıyor. Öyle kuruluşlar var ki sokaktan ekmek toplayan insanlardan çalışan bir kişi dahi yok. İster kamulaşsın, ister özelleşsin, ülkenin durumunun düzeleceğini zannetmiyorum. - İşçi sınıfı ve emekçiler yıllardır alanları binlerle dolduruyorlar. Ancak alanları doldurup boşaltmakla haklarımızı ne koruyabiliyoruz ne de yenilerini kazanabiliyoruz. Sizce artık hükümeti ve sermaye iktidarını zorlayacak üretimden gelen gücümüzün kullanılması gerekiyor mu?

1. Selüloz-İş İzmit Şube üyesi: Kullanılması gerekiyor.

2. Selüloz-İş İzmit Şube üyesi: Genel grev yapılabilir.

Petrol-İş üyesi: Eylemlere devam edeceğiz. Mitingler yeterli değil. Yürüyüşler yapılması lazım. Gerekirse genel grev de yapacağız.

Sermaye basınının ikiyüzlülüğüne bir örnek daha...

19 Aralık katliamı ve üstü örtülemeyen gerçekler

19 Aralık 2000'de cezaevlerinde vahşi bir katliam gerçekleştirildi. Oluk oluk devrimci kanı akıtıldı. Birçok ağır yaralı devrimci tutsak işkencelerden geçirildi, çırıl çplak bedenleriyle F tipi cezaevlerine nakledildi. F tipi cezaevlerinde de işkence ve baskılar devam etti. Tüm bunlar olurken sermaye basını üç maymunu oynadı. Dahası yalan habercilikte birbirleriyle yarıştı. Bunlardan biri de *Milliyet*'di.

20 Aralık 2000 tarihli *Milliyet*'e göre “Ölüm Orucu” sahteydi

19 Aralık katliamının ardından “Sahte oruç, kanlı iftar” başlığı iri puntolarla *Milliyet*'in manşetine çıkarılmıştı. Dönemin İçişleri Bakanı Sadettin Tantan *Milliyet*'e özel açıklama yapmış; “Ölüm orucu yapıyoruz diye kandırdılar. Hastaneye kaldırılanları çoğu sağlam çıktı” sözleri *Milliyet* gazetesinin manşet haberinde yer almıştı.

19 Aralık katliamında şehit düşen devrimci tutsakların ölümünden devrimci hareketlerin sorumlu olduğu da aynı haberlerde iri puntolarla işlenmişti. Ölümünden katliamcı devletin hiçbir rolü olmamıştı! Devlet görevini yapmış, cezaevlerini denetim altına almıştı! Bu uğurda yapılan katliamın bilgilerinin özenle saklanması rolü de sermaye medyasına düşmüştü. Bu rolü en iyi icra edenlerden biriydi Doğan Medya Grubu.

Milliyet, iki askerin kaleşnikof silahlarından çıkan mermilerin vücutlarına isabet etmesi nedeniyle ‘şehit’ düştüklerini de iri puntolarla verdi. Buna mahkumların arkadaşlarının öldürüldüğü iddiası da eklenmişti. Ulucanlar katliamının hemen ardından sermaye medyasında

yer alan devrimci tutsakların arkadaşlarının öldürüldüğü haberlerinin de baş yayıncılarından biriydi yine *Milliyet*.

Milliyet'in üç yıl sonra keşfettiği gerçekler!

“Hayata dönüş” katliamının hararetli alkışlayıcısı *Milliyet*, aradan yaklaşık üç yıl geçtikten sonra gerçekleri keşfediverdi! Nasıl olsa işçi sınıfı ve emekçilerin hafızası zayıftı. *Milliyet*'in üç yıl önceki 19 Aralık operasyonuna ilişkin yalan haberlerini hatırlamaları, 7 Haziran 2003 tarihli haberle karşılaştırmaları düşük bir olasılıktı.

Haber yine manşetten yayınlandı. Bu kez “Dehşet raporu” başlığı kullanılmıştı. Haberin alt başlığında şu ifadeler yer alıyordu: “Hayata Dönüş operasyonunda can veren üç hükümlünün otopsi raporuna göre vücuttaki kurşun yaraları, bıçakla kesilerek genişletilmiş.”

Haberde; söz konusu raporun Eyüp 3. Asliye Mahkemesi'ndeki dava dosyasında bulunduğu, kurşun yaralarının genişletilmesi işleminin ölümünden hemen sonra yapılmış olabileceğinin raporda yer aldığı, atış yapılan mesafenin tayininin yaralarını genişletilmesi nedeniyle yapılamadığı söyleniyor.

Bu haberle *Milliyet* şimdi sözde gerçek habercilik yapıyor! Devletin katliamcı kimliği belgelerle ortaya çıkınca, suç ortaklığı yaptığı katliama ilişkin gerçekleri haber konusu yapmakta bir sakınca görmüyor. Bu haber sadece rejimin katliamcı kimliğini değil, aynı zamanda çürümüş düzenin kokuşmuş medyası gerçeğini ortaya seriyor.

H. Ş. Can

İzmit mitinginde maden işçileriyle konuştuk...

“İhtiyacımız olan güçlü bir sendika!”

- İşçi sınıfına kölelik koşullarını dayatan 1475 sayılı yasa meclisten geçti. Sırada kamu emekçilerine yönelik kölelik yasaları var. Özelleştirmeler hız kazandı. Bugünkü basında PETKİM'i Uzanlar'ın alacağı yönünde haberler çıktı... Böylesi bir süreçte konfederasyonların tepkisini yeterli görüyor musunuz?

1. Maden-İş üyesi: Yetersiz. Sendikacıların kendisini satmasından dolayı bu durumdayız. Konunun özü bu bence.

- Bu durumu nasıl tersine çevirebiliriz?

1. Maden-İş üyesi: Yapılacak hiçbir şey yok. Sırtını bir yere dayamışsın. Kesenin ağzını bir yerlere vermişsin, parasız-pulsuzsun. Onun için ne derlerse yapmak zorundasın. Sendikacı olarak da, işçi olarak da yapılacak hiçbir şey yok.

2. Maden-İş üyesi: Yapılacak şeyler geçti, geçti...

- İyi ama bu anlaşmaları biz yapmadık...

1. Maden-İş üyesi: Evet ama devlette devamlılık var. Yeni gelen hükümet de onların borcunu devralıyor. - O halde biz sorumlusu olmadığımız bir faturayı mı ödeyeceğiz?

1. Maden-İş üyesi: Zaten ödemiyo muyuz? Ek vergileri ödemediniz mi, arabanız var mı, eviniz var mı? Ödediniz. Şimdi iptal yasası çıktı, iptal edilecek ama bizden peşin peşin paraları da topladılar. Yapılacak bir şey var mı? Yok.

- O zaman niye alana geldiniz?

1. Maden-İş üyesi: Kardeşlerimize destek olmak için. Bu demokratik bir eylemdir. Başka eylemler olsa onlara da katılırdık. Duyarlar duymazlar, o ayrı konu.

- Peki sesimizi duyurmak, haklarımızı kazanmak için ne yapmalıyız?

1. Maden-İş üyesi: Şu aşamadan sonra yapılacak bir şey yok. Bir defa bazı şeyleri kaybettik artık...

- Bugüne kadar sustuğumuz için kaybettik. Bundan sonrası için ne yapılmalı?

1. Maden-İş üyesi: Bir defa güçlü bir sendika gerekiyor. Masaya vurduğu zaman bazı hakları elde edebilmesi lazım. Bunu edemiyorsunuz ki. Olan haklarımız gidiyor. İkramiyelerimiz elden gidiyor, kömürümüz gidiyor, taşıt yardımcılarımız, çocuk yardımcılarımız gitti. Her seferinde bir şeyleri kaybediyoruz. Güçlü değilsin ki. Güçlü olabilmen için ilk önce sendikacı olarak, yönetici olarak sen güçlü olacaksın. Sen temiz olacaksın. Temiz olmadığın için sen teslim oluyorsun orada.

- Sendikacılar güçlü olmadığı, ihanet içinde olduğu için bu durumdayız dediniz...

1. Maden-İş üyesi: Bakın, sendikacının aldığı parayla milletvekilinin aldığı parayı kıyaslayın, sendikacı ondan fazla para alıyor. Bugün sendikacı kendini kurtarıyor.

- Peki sendika yönetimlerine onları da biz getirdiğimize göre...

1. Maden-İş üyesi: Biz getiriyoruz, ama bu çeşitli ortamlarda, çeşitli şekillerde gerçekleşiyor. Kimi yerde şoven duyguları ortaya çıkıyor. Kimi yerlerde bazı kesimlerin oyları ile geliniyor. Veya parasal güç konuşuluyor. Adam koltuğunu kaybetmiyor bir türlü, sen değiştiremiyorsun ki. Benim de emekliliğim geliyor, çekip gidiyorum. Benim arkamdan gelen bazı şeyleri öğrenmeden gidiyor bir defa. Ne yapılabilir ki?

- O halde sendikamıza sahip çıkmamız gerekmiyor mu?

1. Maden-İş üyesi: Kesinlikle. Bu zaten sosyal bir hak. Bu hakkı yıllar önce kim kazandıysa iyi de olmuş. Ama artık yavaş yavaş ucundan gidiyor böyle. Sendikacılık gidiyor. İhanet içindeler.

3. Maden-İş üyesi: Siyasiler gibi sendikalar da yavaş yavaş kendini kaybetmeye başladılar. Verilen tavizler bu noktalara geldi. Hala daha ne olacağı belli değil.

- Bu işçi sınıfının önüne kurulmuş bir barikat. Bu barikadı nasıl aşabiliriz? İşveren, hükümet, işçi temsilcileri elele vermiş işçi sınıfına saldırıyor. Bu ablukayı nasıl parçalayabiliriz?

3. Maden-İş üyesi: Türkiye'yi yönetenler siyasiler değil mi? İşçiyi yöneten kim? Sendika. Hükümetle masaya oturan da onlar. Bunun için örgütlenmek lazım.

- Sendika yönetimlerindeki ihanetçi anlayışlardan bağımsız örgütlenmek lazım...

3. Maden-İş üyesi: Tabii ki.

4. Maden-İş üyesi: Öncelikle siyasi partiler yasası ile sendikalar, dernekler yasası yeterli mi? Bir de ona bakmak lazım. Sendikacılar nasıl seçiliyor,

milletvekilleri nasıl seçiliyor?

5. Maden-İş üyesi: Değişse bile bu sistemde çok fazla bir şey yapılabileceğini sanmıyorum.

5. Maden-İş üyesi: Ben de az önceki arkadaşın görüşü gibi pek inanmıyorum. Yani fazla yapabileceğimiz bir şey olduğunu zannetmiyorum. Süreç bizi bir yere getirecek. Orada ya öleceğiz, ya batacağız, ya da bir şeyler olacak...

- Peki biz irademizi kullanmadığımız sürece olacak şey bizim yararımıza olabilir mi?

5. Maden-İş üyesi: İrademizi kullandırtmıyorlar. Ben buna inanıyorum. Kullandırtmıyorlardan ziyade biz kendi irademize sahip çıkmıyoruz ki. Bizler yeri geldiği zaman genel seçim sistemi olan tüm yerlerde -bu sendika olur, dernek olur, hükümet seçimleri olur farketmez- bir biraya, bir sigaraya, olmadı bir teneke yağa oyumuzu sattıktan sonra ben hiçbir şey beklemiyorum.

(Maden-İş üyesi işçiler röportaj teklifimizi içtenlikle kabul ettiler. Röportaj sırasında yaklaşık 15 kişilik bir işçi kitlesi çevremizi sardı. Hepsi röportaja bir şekilde ortak oldular. Röportajın bir kısmından sonra "teybi kapatın sohbete devam edelim" şeklinde bir talepleri oldu. Teybi kapatıldıktan sonra hükümet değişse dahi bir şeyin değişmeyeceğini, mevcut durumdan dolayı pek de umutlu olmadıklarını, sendika yönetimlerine olan güvensizliklerini dile getirdiler. "Çözüm için siz ne öneriyorsunuz?" şeklinde sorular sordular. Sendika yönetimlerinden harekete geçmesini beklemenin işçi sınıfı ve emekçilere daha çok şey kaybettireceğini söyleyerek işyeri ve taban örgütlülüklerini kurmanın ve güçlendirmenin önemine vurgu yaptık. Sohbetimiz, devrim ve sosyalizm mücadelesi ve işçi sınıfının iktidarı ele geçirmesiyle gerçek çözümün mümkün olacağı vurgusuyla son buldu.)

İSDEMİR'de grev başlamadan bitirildi

Kadro ve aday kadro kapsamındaki yaklaşık 7 bin İSDEMİR işçisini kapsayan 20. Dönem TİS'de anlaşma sağlanamayınca geçen hafta işçilerin örgütlü buldukları Özçelik-İş sendikası grev kararı almıştı. Ancak sendika şube başkanı A. Cengiz Gül, TİS talepleri için oldukça muğlak olan ifadeler kullanmıştı. Zaten kamuoyuna yaptığı açıklamalarda TİS görüşmelerinden "umutlu" olduğunu, İSDEMİR işverenin "makul teklifi" olursa TİS'in tıkanmayacağını açıklamıştı. İşçiler, oldukça muğlak, talepler konusunda herhangi bir netliğin olmadığı TİS görüşmelerinden kuşkusuz umutlu değillerdi. Bu yüzden İskenderun'daki genel kanı grevin olmayacağı yönündeydi. (İskenderun yerel basını da sonradan "zaten grev olmayacaktı ki" şeklinde ifadeler kullandı).

Yaklaşık 1 hafta önce sendika adına A. Cengiz Gül, yaptığı açıklamada talepleri şu şekilde ifade etmişti: İlk 6 ay için %60, ikinci 6 ay için enflasyon oranında zam. Ancak görüşmeler sırasında bu talepler yıllık baza çekilerek, İsdemir yönetiminden "makul" bir artışın yapılmasını, ayrıca taşeron geçişli aday işçiler için de asgari ücretin %90'ı oranında artış talep etmişti. İşveren bu talepleri kabul etmediği için de grev kararı alınmıştı. Ancak greve bir gün kala, TİS görüşmeleri işverenin dayattığı gibi, yani sendikanın bir kez daha ihanetiyle sonuçlandı.

Kuşkusuz bu ihanetin yaşanmasının en önemli nedeni, İsdemir işçisinin geri bilinci, örgütlenmeden ve önderlikten yoksun oluşudur. Son bir kaç yıllık dönem içerisinde yaşadıkları İsdemir işçisinde bir yenilmişlik ruh hali yaratmış durumda. Sendika seçimlerinde yaşanan yenilginin yanı sıra geçen yıl işten atılan taşeron kapsamındaki işçilerin sonuçsuz kalan direnişi bu yenilgi ruh halini güçlendiren bir işlev gördü. Söz konusu direniş sürecinde şu an TİS'lerde ihanete uğrayan işçiler ortak mücadele komiteleri kurmuşlardı. Ancak programsız, hedefsiz ama en önemlisi de tutarlı bir önderlikten yoksun kurulan bu komiteler, işlevini yerine getirmeden kısa bir süre içerisinde dağılmışlardı.

Böyle olumsuz deneyimlerin yaşandığı süreçlerin günümüzdeki yansımaları sendikanın bu ihaneti. Zaten öncül işçilerde de grevin sendika tarafından ihanetle sonuçlanacağına dair görüşler egemendi. Ancak bu noktada öncül işçilerin hiçbir ön hazırlığı olmamıştı. Dolayısıyla bütün her şey sendikaya bırakıldı.

Yenilginin sebeplerinden biri de işçilerin birlik olamama sorunudur. İşçiler birlik olmalı ve en öncelikli görevleri ihanette sınır tanımayan hain sendika bürokratlarını ezip geçmek olmalıdır.

SY Kızıl Bayrak/İskenderun

Kölelik yasasının ne anlama geldiği uygulamada daha somut görülüyor...**BEKO'da esnek çalışma oturtuluyor**

Kölelik yasasıyla patronların işçileri nasıl çalıştıracakları tamamıyla belirlendi. BEKO'daki çalışma koşulları esnek çalışmanın işçiler için ne anlama geldiğini tüm çıplaklığı ile gözler önüne seriyor. Esnek çalışma sistemi BEKO'da tam bir çalışma modeli haline gelmeye başladı.

Türk Metal ile MESS arasındaki sözleşmeler döneminde patronlar düşük ücretlerin yanı sıra esnek çalışmayı ve hak gasplarını içeren İş Yasası'nın bazı maddelerini sözleşmede dayatmışlardı. Öyle ki esnek çalışma daha yasalaşmadan önce BEKO'da bir dizi uygulamayla birlikte hayata geçiriliyordu. Türk Metal'in örgütlü olduğu diğer fabrikalarda olduğu gibi BEKO'da da esnek çalışma taşeronlaştırmayla, telafi çalışmasıyla, mesailerin gaspıyla, sözleşmeli-geçici-yevmiyeli işçiyle, alt işveren uygulamasıyla, ücretsiz izinlerle zaten uygulanıyordu. Şimdi ise kölelik yasasındaki yeni düzenlemelerle birlikte bu sistem tamamıyla oturtulmaya çalışılıyor. Vahşi sömürü, kurlsız ve keyfi çalışma kölelik yasasındaki ağır hükümlerle oturtuluyorken işçiler işten atılıyor, mevcut hakları da gaspediliyor.

Telafi çalışması uygulanıyor

Geçtiğimiz yıl denemesi yapılan bu sistemle fabrikaya çalışmak üzere gelen işçiler 'makina bozuk' ya da 'stok var, çalışılmayacak' denilerek evlerine geri gönderiliyorlardı. Ve bunu telafi etmek gerekçesiyle pazar günleri çalışmaya çağırılıyorlardı. Bu uygulamayla patronlar gerçek niyetlerini açıkça ortaya koyuyorlar. İşçilere açıkça 'Üretime ihtiyaç yoksa eve git, açığı pazar günü fazla çalışarak kapat. Ancak bu çalışmalara karşı fazla mesai parası isteme!' deniliyor. Böylelikle fazla mesai parası gaspedilmiş oluyor. Sendika ise bu teklife karşı çıkmayarak patronun ekmeğine yağ sürüyor. Bizzat patronla anlaşarak saldırılara suç ortaklığı yapıyor. İşçiler ise işten atılma korkusuyla seslerini çıkaramıyorlar.

Bundan bir süre önce de 'iş yok bahanesiyle' bir haftalık ücretsiz izne çıkarılan BEKO işçileri telafi çalışması adı altında yine pazar günleri çalıştırılmaya başlandı. Telafi çalışmasıyla işçiler 'borç'larını kapatabilmek için normal çalışma sonrası ya da pazar günleri de çalıştırılmaya başlanınca fazla mesai ücreti alamadılar. İşçiler borçlarını kapatabilmek için 12 saati aşan sürelerde geceli-gündüzlü çalıştırıldılar. Böylece 8 saatlik çalışma süresi rafa kaldırılmış oluyor.

Taşeronlaştırmaya hız verildi

BEKO'da bir diğer uygulama ise taşeronlaştırma. Taşeronlaştırma uygulaması temizlik, yemekhane ve uzaktan kumandanın taşeronlaştırılmasıyla başlamıştı. Deniz Temizlik, Alp Plastik ve yeni kurulan BEPLAS, BEKO'nun taşeron şirketleri olarak fabrika içinde ve dışında işçi çalıştırıyorlar. Hiçbir sosyal haktan yararlandırılmayarak asgari ücretle çalıştırılan bu işçilere geçici süreli sözleşmeler yapılıyor. Ayrıca bunun dışında istenildiğinde çağrılan gündelikçi-yevmiyeli işçiler de çalıştırılıyor.

Üretim bölümünde geçtiğimiz yıl ilk olarak uzaktan kumanda bölümü taşeronlaştırıldı. Uzaktan kumandanın üretimini Alp Plastik adlı şirkete devredilmesiyle işçiler BEKO içinde ve dışında

taşeron işçi olarak çalıştırılmaya başlanmıştı. İşçilerden bir kısmı fabrika dışında kurulu olan Alp Plastik'te çalıştırılırken bir kısmı da BEKO içerisinde halen BEKO'nun elemanı olarak görünüyor, ücretlerini BEKO'dan alıyor, ancak taşeron firmanın bünyesinde çalışıyorlar. Önümüzdeki süreçlerde diğer bölümlerin de parça parça taşeronlaştırmaya devredileceği söyleniyor.

Bugüne kadar yasadışı olarak uygulanan taşeronlaştırmadan, kölelik yasasındaki düzenlemelerle artık daha kolay uygulanacağını BEKO'da yaşanan gelişmeler gösteriyor. 'İşyerinin bir bölümünün devri' ya da 'alt işveren' uygulamasıyla taşeronlaştırmadan her çeşidi yasal olarak da uygulanmaya başlandı.

Alp Plastik'ten sonra şimdi de (Mayıs ayı içerisinde) BEPLAS adlı yeni bir taşeron şirket kuruldu. Fabrikanın büyük bir bölümü olan plastik bölümünde işçiler başka patronun denetiminde çalıştırılmaya başlandı. Plastik bölümünün tamamen bu şirkete ve patrona devredilmesiyle Mayıs ayında işçi kıyımları da yaşandı. Bu bölümde çalışan yaklaşık 250 kadrolu işçinin işine son verildi. Yerine sözleşmeli olarak BEPLAS bünyesinde başka patronun denetiminde, düşük ücret ve sosyal haklardan yoksun olarak çalışacak işçiler alınmaya başlandı. İşten çıkarılmayan bazı işçilere ise sözleşme imzalatılarak "artık BEKO'nun elemanı değil BEPLAS elemanı olarak çalışacakları" söylendi. Sendikadan da istifa ettirilen bu kadrolu işçilerin tüm sosyal hakları ellerinden alınarak, örgütsüz, düşük ücretle çalıştırılmaya başlandı.

Bu uygulamayla birlikte yoğun şekilde mesailer de başlayınca 8 saatlik çalışma da fiili olarak kaldırılmış oldu. Patronların deyimiyle yeni bir sistem oturtulana kadar işçiler 8 saat yerine 12 veya 16 saat çalıştırılacaklar. İşin yoğunluğuna göre geceli-gündüzlü, pazar günleri de dahil çalışacaklar. En az işçiyi en düşük ücretle çalıştırma düşüncesiyle hareket eden patronlar işçiyi posası çıkana kadar çalıştıracaklar. Onların yeni sistem dedikleri işte böylesine ağırlık ve kölece koşullarda çalışma sistemi. Hiçbir hak ve hukuk tanımayan bu kötü çalışma koşulları ile en yüksek kâr, en düşük maliyet ve sınırsız-kurlsız bir çalışma sistemi onların yeni sistem dedikleri.

Ödünç işçilik uygulanıyor

İşlerin yoğun olduğu dönemde işçi kıyımına giden patronlar, işler yetiştirilmeyince ödünç işçilik uygulamasına başvuruyor. Yine fabrikaya bağlı olan taşeron şirket Alp Plastik'ten hergün işçi getiriyorlar. Bu işçiler ya sürekli olarak ya da kendi fabrikalarında mesai bittikten sonra 8 saat de BEKO'da çalışıyorlar. Böylece toplam çalışma süresi 16 saate varıyor. İşçiler bu duruma tepkililer ancak işten atılma korkusuyla her türlü uygulamaya sessizce boyun eğiyorlar. İşçilerin bir fabrikadan diğer bir fabrikaya ödünç işçi olarak verilmesiyle şu anda aynı fabrikada birden çok patrona bağlı işçiler var. Böylelikle işçilerin örgütlü şekilde hareket etmesinin önüne geçiliyor.

Tabanın örgütlü gücü saldırıları püskürtebilir!

Kölelik yasasıyla birlikte patronların işçileri nasıl çalıştıracakları BEKO'da olduğu gibi gözler önünde. İşçi posası çıkana kadar, hatta ölene kadar ağır ve vahşi sömürü koşulları altında patronların tüm keyfi uygulamalarıyla kölece çalıştırılıyor. Tüm kazanılmış haklar birer birer gaspedilerek insanca çalışma ve yaşama koşulları yok sayılıyor. İşçiler bu çalışma koşullarına karşı tabandan birlik olmadıkları, örgütlü güçleri ile hareket etmedikleri sürece patronlar saldırılarında sınır tanımayacaklardır. Yapılması gereken ağır çalışma koşullarına ve köleleştirmeye karşı birlik olup örgütlenmek ve mücadele etmektir.

Cumhurbaşkanı'nın kölelik yasasını onaylaması**Adana'da protesto edildi**

Kölelik yasasının meclisten geçmesi ve ardından Cumhurbaşkanı tarafından onaylanmasını protesto etmek için, Adana İnönü Parkı'nda bir basın açıklaması gerçekleştirildi. İHD, ÇHD, EKB, ÇKM, Adana Gençlik Derneği, Dayanışma-Der, ÖDP, EMEP, DEHAP, ESP, SEH, BDSP, HÖC, İşçi Mücadelesi, Alınteri, Sosyalist Barikat, Devrimci Demokrasi ve KATAGI'nin yer aldığı 18 kurumun ortak gerçekleştirdiği basın açıklamasına yaklaşık 100 kişi katıldı.

İşçi sendikaları ise açıklamaya katılmayarak yasa geçmeden önceki sessizliklerini korumaya

devam ettiler. Açıklamada; "Bizler aşağıda imzası bulunan kurum ve kuruluşlar olarak bu yasanın derhal geri çekilmesini (...) talep ediyoruz. Özelleştirmeye, taşeronlaştırmaya, sigortasızlaştırmaya sonuna kadar karşı çıkacağımızı, Petkim işçileri, Tekel işçileri, tüm işçi ve emekçiler ve yoksullar ile birlikte hareket edeceğimizi bildiriyoruz" denildi. "Kölelik yasası geri alınsın!", "Yaşasın sınıf dayanışması!", "Hükümet yasayı al başına çal!" sloganları atıldı. Metnin okunmasının ardından eylem son buldu.

SY Kızıl Bayrak/Adana

Kamu TİS'leri devam ediyor...**TİS'leri kazanmak için görev başına!**

Kamuda çalışan 400 bini aşkın işçiyi ilgilendiren TİS görüşmeleri 2003 başında başlatılmıştı. Yeni sermaye hükümeti de başından itibaren İMF'nin talimatlarını aynen uygulama yolunu tuttu. Politikanın esası, kamu işçilerinin ücret artışlarının reel olarak yüzde sıfır ile bağlanması ve sosyal hakların budanmasına dayanıyordu.

İMF son gözden geçirme denetiminde, hedeflenen enflasyon rakamı düzeyinde bir ücret artışının uygun olacağını, ama hiç zam verilmemesinin çok daha iyi bir seçenek olduğunu vurguladı. Ayrıca, TİS görüşmelerinin iş yasasına dair düzenlemenin yasalaşmasından sonra sonuçlandırılmasının daha uygun olacağını da hükümete ilettiler.

Sermaye hükümeti TİS sürecini unutturma çabasında

TİS süreci 6 ay önce başlatıldı. Önceki dönemlerle karşılaştırıldığında süreç oldukça sessiz sedasız bir tarzda işletiliyor. Dışardan bakıldığında, işleyen bir TİS sürecinin varlığından dahi bahsetmek olası değil. TİS sürecinin böylesine derin bir sessizlik içinde sürdürülmesinin nedenlerinden birincisi, yeni iş yasasının çıktığı koşullarda, kapitalistlerin TİS görüşmelerinde çok daha güçlü bir konum elde etmesidir. İkincisi ise, iş yasasının sermaye açısından yaratacağı uygun ortam nedeniyle, sermayenin TİS'e daha dayatmacı bir tarzda yaklaşma fırsatı yakalamasıdır.

TİS'in gelinen noktadaki durumuna ilişkin açıklama yapmaktan Türk-İş yönetimi özenle kaçındı. Büyük bir sabırla muhatap alınacağı günü beklemeyi tercih etti. Hükümetin isteği üzerine Haziran'ın başında başbakan yardımcısı Mehmet Ali Şahin'le Türk-İş bir kez görüşmüş oldu. Bu görüşmenin içeriğine ilişkin olarak da bir açıklama yapılmadı. Sadece M. Ali Şahin'in "Ekonomiden sorumlu bakanlarımız yok, Bakanlar Kurulu'nda görüşmedik. 15 Haziran'a kadar bir teklif hazırlayıp, 16 Haziran'da görüşelim" yönünde bir açıklama yaparak toplantıyı bitirdiği basına yansdı.

Sendika ağalarının tüm bu gelişmelere yönelik ne dedikleri ise bilinmiyor. Zira onlar da sermaye hükümeti gibi ısrarla suskunluk fesadını sürdürüyorlar.

TİS politikasının altında İMF'nin imzası var

Sermaye hükümetinin TİS sürecini İMF'nin direktifleri doğrultusunda yürüttüğü biliniyor. Kaldı ki bundan önceki sermaye hükümetleri de benzer bir tutum içinde olmuşlardı. Onun da ötesinde, Türkiye ekonomisine İMF ve BD'nin yön verdiği, tüm süreçleri bu iki emperyalist finans kuruluşunun yönettiği biliniyor. Ama ilk kez bir hükümet bu denli açık bir tarzda kölece bağımlılığı itiraf etmek durumunda kaldı. Sermaye hükümeti, gecikmenin nedeninin İMF ile yapılan görüşmelerin henüz sonuçlanmaması olduğunu Ekonomiden Sorumlu Devlet Bakanı Ali Babacan'ın

ağzından açıkladı.

İMF öncelikle işçi, memur ücretlerinin eşitlenmesinde ısrarcı olunması konusunda sermaye hükümetini uyardı. "Memurlar düşük maaş alıyor. Memur ve işçi maaşları aynı düzeye çekilmeli" Peki bu iş nasıl olacak? Zira burada iki tercih söz konusu. Bunlardan birincisi kamu emekçilerinin ücretlerinin kamu işçilerinin ücretleri düzeyine çekilmesi için artırılmasıdır. İkincisi ise, yoksulluk sınırının altında olmasına karşın kamu emekçilerinin maaşlarından fazla olan kamu işçilerinin ücretlerinin, kamu

emekçilerinin maaşları düzeyine indirilmesidir. İMF'nin tercihi kuşku yok ki ikincisidir. Sermaye hükümetinin reel olarak ücret artışının sıfırla sınırlandırması politikası tam da bu eğilimin ifadesidir.

Sendika ağaları TİS sürecinin sessiz izleyicileri

İhanet şebekesi, yeni iş yasasına çanak tutarken de sefalet sözleşmelerini imzaya hazırlanırken de, parçası olduğu sermaye sınıfının çıkarlarını temel aldı. Tüm çabasını ve maharetini bu çerçevede harekete geçirdi. Önceki TİS'lerdeki uzlaşmacı, ihanetçi tutumunu bu sözleşmede de sürdürüyor.

Geçmiş dönemin kayıplarını karşılayan bir ücret artışını bırakalım bir tarafa, sendika ağaları kapalı kapılar ardında yaptıkları görüşmelerde hedeflenen enflasyon oranında bir artışa rıza göstereceklerini, sermaye hükümetinin kulağına fısıldıyorlar.

Her TİS sürecinde olduğu gibi sermaye kamu emekçileri ve işçi sınıfını karşı karşıya getirecek kışkırtıcı haberler yayılıyor. Sendika ağalarından bu konuda da çıt çıkmıyor. İşçi sınıfı ve kamu emekçilerini birbirine karşı kışkırtmaya yönelik kontra haberleri sessizce izlemekte yetiniyorlar.

Sendika ağaları, işçi sınıfını Ortaçağ kölelerine dönüştürmenin adı olan ve örgütsüzleştirme saldırısının zeminini düzleyen yeni iş yasasının basit birer destekçisi oldular. İşçi sınıfının tepkisini frenleyebildikleri oranda, İMF'nin damgasını vurduğu TİS politikasının da destekçisi olarak hareket edeceklerdir, bundan kuşku duyulmasın.

TİS'leri kazanmak için TİS komiteleri!

Sendika ağalarının ihanetçi tutumları, kamu işçilerinin kendi deneyimleriyle de doğrulanmış bilinen bir gerçekliktir. Daha şimdiden TİS'te gelinen aşamanın işçi sınıfının bilgisine sunulması görevlerini dahi yapıyarak, TİS'in sermayenin çıkarları doğrultusunda sonuçlanması için sermaye hükümetine en büyük desteği sendika bürokratları sunmaktadır. Tabanda tepkinin yoğunlaştığı dönemlerde bir-iki pasif eylemle öfke boşaltma çabasına giren, her toplu sözleşme döneminde esip gürleyen ve ihanet demek olan sözleşmeleri imzalayanlar da sendika bürokratlarından başkası değildi. Kamu işçileri satış sözleşmelerinin önüne geçme sorumluluğunu üstlenmeli, TİS komiteleri aracılığı ile TİS sürecinin doğrudan parçası haline gelmelidirler. Ancak böylesi örgütlü militan karşı koyuşla sefalet sözleşmesi dayatması boşa çıkarılabilir. TİS komitelerinin oluşturulması sorumluluğu sınıf devrimcilerinin, kamu alanındaki ilerici, devrimci kamu işçilerinin omuzlarındadır. Kamu işçileri kendi özgücünün ifadesi olan TİS komiteleriyle sürece müdahale edip, sürecin doğrudan tarafı ve yönlendiricisi oldukları koşullarda, sendika ağalarının ihaneti de bir ölçüde olsun boşa çıkarılabilecektir.

Sözleşmelerde son durum

Sendika	İşçi sayısı	Son durum
Tarım-İş	16.802	141 işçi uyuşmazlık kapsamında
Orman-İş	27.000	Uyuşmazlık sürüyor
T.Maden-İş	19.882	18 bin işçi uyuşmazlık kapsamında 1003 işçinin sözleşmesi yeni başladı
G. Maden-İş	16.711	15.303 işçi arabulucuda, 1468 işçi uyuşmazlıkta
Petrol-İş	16.384	700 işçi arabulucuda, diğerleri sürüyor
Tek Gıda-İş	43.687	Arabulucuda
Şeker-İş	23.466	Oturumlar sürüyor
TEKSİF	5.333	Arabulucuda
Deri-İş	1.925	Oturumlar sürüyor
Ağaç-İş	184	13 işçi arabulucuda, 159 işçi uyuşmazlıkta
Selüloz-İş	4.187	Oturumlar sürüyor
Basın-İş	10.101	Yarısı uyuşmazlık kapsamında
Türk Metal	3.594	Uyuşmazlık, arabulucu ve mahkeme aşamasında
Dok Gemi-İş	578	40 işçi uyuşmazlıkta, diğerleri sürüyor
Yol-İş	72.872	130 işçi uyuşmazlık ve arabulucu kapsamında, diğerleri sürüyor
Tes-İş	63.775	Oturumlar sürüyor
Tez Koop-İş	13.631	4'ü arabulucu, 2'si uyuşmazlık, 1'i YHK kapsamında, diğerleri sürüyor
Koop-İş	1.198	1'i arabulucu aşamasında, diğerleri sürüyor
Demir Yol-İş	20.323	Uyuşmazlıkta
Denizciler	5.431	1 işyerinde uyuşmazlık, diğerleri sürüyor
Hava-İş	9.600	Arabulucuda
Liman-İş	5.600	5 bin işçi uyuşmazlıkta, 600 işçinin sürüyor
Haber-İş	39.475	1475'i uyuşmazlıkta, diğerleri sürüyor
Sağlık-İş	4.780	Oturumlar sürüyor
TOLEYİS	1.301	169'u uyuşmazlıkta, diğerleri sürüyor
T.Harb-İş	31.083	Oturumlar sürüyor

Filistin halkı 'yol haritası' aldatmacasına kanmıyor...**Ortadoğu'da barış anti-emperyalist ve anti-siyonist mücadele ile mümkün olabilir!**

Filistin direnişi tasfiye edilmeden Ortadoğu'da istediği düzenlemeyi yapamayacağını bilen Beyaz Saray'a hakim çete, Irak işgalinden hemen sonra bu soruna el attı. Barışa giden yol adı altında "yol haritası" planını sunan haydutbaşı Bush oldu. Sadece planı sunan kişiye bakarak bile yapılmak istenen işin Filistin halkının yararına olmadığını anlamak mümkün.

Bush'un, Şaron ile Abbas'ı Ürdün'ün Akabe kentinde biraraya getirmesi basında, "barış yolunda olumlu adımlar atıldı" türünden başlıklarla yereldi. Özellikle kasap Şaron'un sarfettiği kimi sözler abartılı bir şekilde yansıtıldı. İsrail'in "işgalci" olduğunu kabul etmesi, Filistin devletinin kurulmasından yana olduğunu söylemesi, öne çıkartılan ifadeler oldu. İnkarcı siyonistlerin başını çeken Şaron daha önce bu tür açıklamalarda bulunmamıştı. Hatta Filistin devletinin Ürdün'de olduğunu iddia edip bütün Filistinliler'i bu ülkeye sürmek gerektiğini de açıktan savunuyordu.

Samimiyeti bir yana, Şaron'un "yol haritası" planının başarıya ulaşması için bu tür sözler sarfetmesinde şaşılacak bir şey yok. Zira Bush'un bu işi ciddiye aldığı açık. Filistin direnişi, ABD için mutlaka aşılması gerek bir engel kabul edildiği için bu soruna önem vermesi de kaçınılmaz. Bush-Şaron yakınlığı dikkate alındığında, Beyrut kasabının açıklamalarını bu yakınlıktan bağımsız düşünmek mümkün değil.

Şaron'un İsrail meclisinde protesto edilmesine neden olan bu sözlerinin pratik yaşamda hiçbir karşılığı yoktur. Şaron'u bile yuhalayacak kadar ırkçı kesimlere (bunların çoğu kendi partisi Likud'un milletvekilleri) karşı kendini savunan Şaron, "Hiçbir Filistinli mültecinin İsrail'e dönmesine izin vermeyeceklerini" yineledi. Filistin Başbakanı Mahmut Abbas'ın militanlara karşı önlem alması gerektiğini savunan Şaron, aksi takdirde barış yolunda ilerleme olamayacağına dair meclise güvence verdi. "Barış" yolunda ilerlemek için Abbas'ın önüne Filistin direnişini kırmayı şart koşan ırkçı yaklaşımın gerçek bir barışa katkı sunması elbette beklenemez.

Yasadışı Yahudi yerleşimlerinin yıkılacağına ilişkin açıklama ile bazı yerleşimlerin yıkıldığına dair haberler de bu sorunun gerçek boyutlarını örten bir şekilde ele alınıyor. Asıl sorun, Filistin'i bir kalbura çeviren, içinde yüzbinlerce ırkçı Yahudi'nin yaşadığı "resmi" yerleşimlerdir. Siyonistlerin amacı az sayıda "yasadışı" yerleşim (bunların büyük çoğunluğu Şaron'un başbakanlığı döneminde kurulmuştu) alanının yıkılması, geriye kalanların meşrulaştırılmasıdır. Bu yaklaşımdan da anlaşılacağı gibi, "yol haritası", Filistin halkının yaşadığı temel sorunların çözümüne zerre kadar katkısı olmayan bir plandır.

Mahmut Abbas'ın içine düştüğü ikilem

Abbas'ın Akabe toplantısında yaptığı açıklamalar hangi noktaya savrulduğunu gösteriyor. Abbas, bu çelişkinin askeri bir çözümü olmadığını, İsraililer'e yönelik terörizmi knadıklarını, intifadanın silahlanmasını durdurmak için tüm kaynakları kullanacaklarını, bunun için herşeyi yapacaklarını söyledi. İsrail halkının çektiği acılardan da söz etmeyi

ihmal etmedi. Oysa 50 yılı aşkın bir süreden beri bedel ödeyen, acı çeken, kitlesel bir şekilde katledilen, mülteci konumuna düşürülen Filistin halkı olduğu halde, ne Şaron ne de Bush bundan söz etme gereği bile duymadılar.

Abbas'ın Filistin halkının hiçbir somut kazanım elde etmeden, siyonist işgale karşı sürmekte olan direnişe son verilmesi anlamına gelen sözleri, Filistin direniş örgütleri tarafından tepkiyle karşılandı. Bunun üzerine Hamas, Abbas'la devam eden görüşmelerine son verdi. Yeniden başlamak için Abbas'ın Akabe'de verdiği sözleri geri almasını şart koştu. Filistin Halk Kurtuluş Cephesi, El Fetih'e bağlı El Aksa Şehitleri Tugayı ve İslami Cihad örgütleri de Filistin topraklarındaki işgal devam ettiği sürece direnişin de devam edeceğini açıkladılar.

İsrail ile Gazze Şeridi arasındaki Erez geçiş noktasındaki işgal askerlerine karşı gerçekleştirilen ortak saldırı (Hamas, İslami Cihad ve El Aksa Şehitleri Tugayı eylemi ortak üstlendi) direnişin devam edeceğine dair kararlılığı gösterdi. Eylem üzerine Abbas'a yüklenen İsrail yönetimi, Abbas'ın bir an önce harekete geçmesini, yani direnişçilere karşı saldırıya geçmesini istedi. Zira İsrail her fırsatta Filistinliler'i birbirine düşürmek için çaba harcıyor. "Şiddeti durdurmak için elimizden gelen herşeyi yapacağız" demesine rağmen Abbas, bu yönde atılacak bir adımın iç savaşa kadar varabileceğinin farkında. Bu konuda ihtiyatlı davranan Abbas, "Şiddete başvurmuyacağımı, hiç kimsenin kendilerini iç savaşa sürüklemesine izin vermeyeceklerini" açıklayarak, direnişçi örgütlerle görüşmelere devam edileceğine işaret etti. Zira Filistin'de iç çatışma, en uzlaşmacı kesimlerin bile kolay göze alabileceği bir şey değildir. Bu aşamada Abbas, birkaç kırıntı karşılığında siyonistlere teslim olma noktasına varacak uzlaşma arayışına girerek, İsrail baskısı ile Filistin direnişi arasına sıkışmış durumda

Bush'un çizdiği "yol haritası" fiyaskoyla sonuçlanmaya mahkum!

4 işgalci askerin ölümüyle sonuçlanan Erez saldırısı ile Akabe toplantısına meydan okuyan Filistinli direnişçiler, Bush-Şaron patentli onursuz

dayatmalara boyun eğmeyeceklerini gösterdiler (bu arada, işgal ordusu askerlerini hedef alan başka eylemler de oldu). Ayrıca eylemin üç örgüt tarafından üstlenilmesi de daha önce rastlanmayan bir durum. Bu da direnişi sürdürmekte kararlı olan örgütlerin ortak hareket etme yönünde bir eğilim taşıdıklarına işaret ediyor. Eylemle ilgili bir değerlendirme yapan Hamas sözcüsü El Rantisi, eylemin, "Filistin halkının direniş kararlılığının bir göstergesi" olduğunu söyledi. İslami Cihad lideri Muhammed El Hindi de, "Bu operasyon Akabe propagandasına rağmen, işgal sürdükçe direnişin de devam edeceğini gösteriyor" diye açıklama yaptı.

Abbas yönetiminin direnişçilere karşı saldırıya geçmemesi üzerine katliamlarına devam eden siyonist ordu, Hamas sözcüsü Abdülaziz El Rantisi'yi hedef alan bir füze saldırısı gerçekleştirdi. Saldırıdan yaralı kurtulan El Rantisi, yatağından yaptığı açıklamada bu saldırının intikamının mutlaka alınacağını söyledi. Cebelye mülteci kampına da Apaçi helikopterleri ile füze saldırısı gerçekleştiren işgalci ordu, bir günde 6 Filistinli'yi katletti, onlarcasını da yaraladı. Siyonist ordunun kuşatma ve ev yıkımları da devam ediyor.

Gelişmeler üzerine bir açıklama yapan haydutbaşı Bush, İsrail'e daha ihtiyatlı hareket etme tavsiyesinde bulunarak, "Ne olursa olsun barış sürecine devam edeceğiz" dedi. Filistin direnişini barışın düşmanı diye nitelendiren Beyaz Saray sözcüsü Scott McClellan ise, "Terörist altyapıyı yıkmak için ellerinden gelen herşeyi yapmaları gerektiğini" söyledi.

Görüldüğü gibi Filistin halkı iki tescilli katil -Bush ve Şaron- tarafından dayatılan teslimiyet tuzağına düşmedi. Öte yandan ise ne Şaron, ne de siyonistler vahşi icraatlarına göstermelik de olsa ara vermek niyetinde değiller. (Kudüs'te gerçekleşen son intihar eyleminin ardından tüm Filistin'de estirilen katliamcı terör bunun böyle olacağını daha şimdiden göstermiş bulunuyor). Bu da "barış için yol haritası" planının bir aldatmacadan ibaret olduğunu gösteriyor.

Buna rağmen Teksas'lı Bush, bu planın uygulanmasını çok yakından izleyeceğini söylüyor. Ulusal Güvenlik Danışmanı Condoleezza Rice, yakınlarda basına verdiği bir demeçte, siyonistlere duyduğu derin hayranlığı ifade edecek söz bulmakta güçlük çekerek, Dışişleri Bakanı Colin Powell'dan "yol haritası"nın öncelikli konu olarak ele alınması gerektiğini belirtti. Kendisinin de bir "sığır çobanı" kadar hassas bir şekilde süreçle yakından ilgileneceğini söyledi.

Teksas'lı kovboyların sığır çobanlığında uzman oldukları bir gerçek, ancak haydutbaşı, Ortadoğu'da barışı inşa etmenin sığır çobanlığıyla bir ilgisi olmadığını hesaba katmıyor.

Ortadoğu halkları onlarca yıldır barışa hasret yaşıyor. Emperyalist siyonist hesaplar/politikalar ise bir asırdır bu özlemin önündeki en büyük engeldir. Bu tarihsel özlemi gerçekleştirmek, ancak aradaki engelleri ortadan kaldırmakla mümkündür. Bu da bölge işçi ve emekçilerinin emperyalist/siyonist güçleri Ortadoğu'dan söküp atmasını zorunlu kılıyor.

Uydurulan yalanlar açığa çıktı...

Haydutların maskesi düştü!

E. Bahri

Amerikan-İngiliz emperyalist ittifakının Irak'a saldırısı ve işgali, Saddam Hüseyin yönetiminin "kitle imha silahları"na sahip olduğu gerekçesine dayandırılmıştı. Saldırı hazırlığı boyunca Irak'ta bulunduğu iddia edilen silahlar, bu silahların Amerika için tehdit oluşturduğu "efsanesi", medya tekelleri aracılığıyla tüm dünyaya yayıldı. Yalan üretme/yayma makinesi haline gelen burjuva medyaya bakılırsa, Irak'ın emperyalist ordular tarafından işgal edilmesi insanlığı büyük bir tehditten kurtaracaktı.

Psikolojik savaş gereği, diğer bir ifadeyle kitlelerin aldatılması ihtiyacından kaynaklanan bu kirli icraatlar, dünya emekçileri ve gençliği üzerinde beklenen etkiyi yaratamadı. Milyonlarca insanın döne döne yapılan eylemlerle ABD-İngiliz saldırganlığını mahkum etmesi bunun göstergesidir. Yalana dayalı propaganda bombardımanının en yoğun olduğu ABD'de bile yüzbinlerin katılımı ile savaş karşıtı eylemler gerçekleştirilmişti. Buna karşın azımsanmayacak bir kesimin bu yalan kampanyasından etkilendiği de bir gerçektir.

Yalan perdesi yırtıldı, riyakâr çehreler ortaya çıktı

Kitle imha silahları yalanı kitleleri bıkırtırcasına medyada işlendiği günlerde başlayan emperyalist saldırı, aynı zamanda saldırganlar tarafından uydurulan yalanların açığa çıkmasını da beraberinde getirdi. İlk Irak ordusu işgal güçlerine karşı var olduğu iddia edilen silahları kullanmadı. Böylesi bir saldırı karşısında bile kullanılmayan silahların varlığı doğaldır ki şüphe konusu oldu.

"Kapıların suratına çarpılması"ndan sonra dili çözülen BM silah denetçilerinin şefi Hans Blix, bir dergiye verdiği demeçte, Irak'ta kitle imha silahlarına rastlamadıklarını, ABD ve İngiltere tarafından kendilerine verilen istihbaratın kalitesiz (sahte!) olduğunu açıkladı. Blix, söz konusu istihbaratın izini sürerek denetledikleri tesislerde de hiçbir şey bulamadıklarını söyledi.

Irak işgalinden sonra emperyalist ordular tüm aramalarına rağmen, Bush-Blair haydutları tarafından var olduğu iddia edilen silahlar, yine bulunamadı. Bunun üzerine Bush yönetimi bin kişiden oluşan bir ekip oluşturarak kitle imha silahı aradı ama olmayan silahlar doğal ki yine bulunamadı. Silahların Suriye'ye kaçırıldığına dair ortaya atılan masala (ki bu iddianın

bir diğer nedeni Suriye'yi tehdit etmekte) kimsenin inanması zaten beklenemezdi. Ülkesi işgal edilen bir ordunun sahip olduğu silahları başka bir ülkeye kaçırmaması akıl/mantık dışı bir şeydir.

Bu gelişmeler katillerin etrafındaki çemberi daraltırken, yalan makinesi medyanın da söz konusu silahlara dair kullanabileceği uydurma haberleri tüketti. Psikolojik savaş propagandasına inanarak emperyalist saldırıya destek verenler, ortaya çıkan gerçekler karşısında ciddi rahatsızlıklar duymaya başladılar. Zira haydutlar onları aldatarak istedikleri yönde hareket

etmelerini sağlamışlardı. Gelişen noktada onlar da bunun hesabını sormaya çalışıyorlar. Bu arada insanlığı Saddam tehdidinden kurtardığını iddia edenlerin, gözü dönmüş katiller sürüsü olduklarının üstü örtülemez bir şekilde ortaya serildi.

Savaş kundakçılarının itirafları

Bush-Blair haydutlarının savaş için ortaya attıkları kanıtların sahte olduğu ortaya çıkınca, savaş çetesi ve medyadaki kalemler bazı gerçekleri itiraf etmeye başladılar. Kirli icraatlarını itiraf ederken bile saldırgan, küstah tutumlarını elden bırakmayan bu modern katiller, halen, "Irak'a saldırmak için bir bahaneye ihtiyacımız vardı, en uygunu kitle imha silahlarıydı" deme cüretinde bulunabiliyorlar. Siyonist lobinin sözcüsü, salya-sümük savaş çığırkanlığı ile öne çıkan Wolfowitz, kitle imha silahlarının savaş kararı alınmasının ardındaki nedenlerden sadece biri olduğunu itiraf ederken, "bürokratik nedenlerle bir konu üzerinde yoğunlaştık, o da kitle imha silahlarıydı, çünkü herkesin üzerinde uzlaşabileceği tek neden buydu" diyor. Yani üzerine uzlaşabilecekleri tek neden kitle imha silahları olduğu için bu silahların var olduğunu "kanıtlayan" sahte istihbarat belgelerini BM ve basına sunmuşlar. Söz konusu belgeleri hazırlayan istihbarat biriminin - "çete" diye tabir ediliyor- doğrudan Wolfowitz'e bağlı olduğu, aynı zamanda CIA'yi fiilen devre dışı bırakarak Irak saldırısına -sözümona- gerekçe olabilecek raporlar hazırladığı ortaya çıktı.

Bush yönetiminin yarı resmi organı gibi yayın yapan *New York Times* gazetesinin bir yazarı da aynı günlerde yayınlanan bir makalesinde Amerikan emperyalizminin Irak'a saldırmasının "öcü silahlarla" bir ilgisi olmadığını açıkça dile getiriyor. Savaşın gerçek nedeni ile açıklanan nedeninin farklı olduğunu yazmakta bir sakınca görmeyen yazar, "*Çünkü bizi tehdit eden kitle imha silahları hiçbir zaman Saddam'ın bombaları olmadı. Asıl tehdit eden silah... ABD'den nefret eden Arap gençlerinin yetişmesidir... Saddam'ı vurmamızın basit bir nedeni vardı. Bunu başarabiliriz ve o bunu hakettiği*" diyebiliyor. Bu ve benzer açıklamaların, ortaya çıkan yalanlara, sahte belgelere bir gerekçe bulmak amacıyla yapıldığı açık. Yine de bu açıklamalar saldırganların hiçbir geçerli nedene sahip olmadıklarını da kanıtlıyor. Yani asıl

gerçek, sık sık tekrarladığımız gibi, ABD emperyalizminin dünyayı yeniden paylaşmak amacıyla başlattığı vahşi bir emperyalist savaşa karşı karşıya olduğumuzdur.

Haydutlar günden güne sıkışıyor

Uydurma haberler, sahte belgeler, yalan beyanlarla kendi kamuoylarını aldatan Bush-Blair yönetimleri foyaları ortaya çıkınca sıkışmaya başladı. İngiltere başından beri savaş karşıtı muhalefetin en güçlü olduğu ülkelerden biriydi. Londra'da yapılan eylemlere milyonlarca işçi, emekçi, genç katılmış emperyalist saldırganlık ve savaşı protesto etmişti. Blair'in kabinesinden birkaç bakan istifa etmiş, 150'ye yakın İşçi Partili milletvekili savaşa onay vermemişti. Buna rağmen Blair, ABD savaş çetesine sonuna kadar destek verdi. Bunun sonucunda İngiltere onbinlerce asker göndererek emperyalist işgale fiilen katıldı. Blair'in böylesine gözü kara bir tutum alması, sırtını Britanya burjuvazisine dayamasından, onun çıkar ve tercihlerini esas almasından kaynaklanıyordu kuşkusuz.

Blair, emperyalist savaşa verdiği desteği her zaman kitle imha silahlarının varlığı ile gerekçelendirmişti. Dolayısıyla yalan ve sahte belgelerin ortaya çıkması, Blair'in sonunu hazırlayabilecek düzeyde tepkilerin ortaya çıkmasına yol açmış bulunuyor. "Yalancı Blair" manşeti atan İngiliz basını, Blair'i, söylediği yalanların hesabını vermeye çağırıyor. Bu arada İngiliz Avam Kamarası Dışişlikler Komisyonu da, hükümetlerinin savaşa girmek kararıyla ilgili soruşturma açılacağını açıkladı.

Bush ve çetesi de sıkışmış durumda. Son günlerde Amerikan basınında yer alan bir belge haydutbaşı Bush'un yalanlarını üstü örtülemez bir şekilde ortaya sermiş bulunuyor. Pentagon'a bağlı Savunma İstihbarat Ajansı (DIA) Eylül ayında hazırladığı raporda, "*Irak'ın kitle imha silahı ürettiği ya da depoladığı veya Irak'ın kimyasal silah üretmek için tesisleri olduğu ya da bu tesisleri kuracağı konusunda güvenilir bilgi yok*" deniliyor. Buna rağmen Bush 26 Eylül'de, "*Irak rejimi biyolojik ve kimyasal silahlara sahip ve bunlardan daha fazlasını üretmek için gerekli tesisler inşa ediyor*" demişti. Bir başka açıklamasında ise, "*Bağdat ve Tikrit kentlerinde bu silahlar var biz bunu biliyoruz*" gibi ifadeler de kullanmıştı.

Açığa çıkan bu tiksinti verici tabloya karşın Bush, Blair kadar güçlü tepkilere maruz kalmadı. Amerikan halkının yönlendirilmeye açık olması ile Bush yönetimini sıkıştırarak düzeyde bir muhalefetin olmaması şimdilik savaş kundakçıların rahatlatıyor. Ama herşeye rağmen Bush ve çetesi Amerikan kamuoyu nezdinde bile inandırıcılığını yitirmiştir.

Dünyanın farklı bölgelerinde insanları kitlesele bir şekilde katleden Amerikan emperyalizminin, bu barbar suçu yıpranmış bir diktatör olan Saddam'a yıkma girişimleri fiyasko ile sonuçlandı. Yeniden görüldü ki, kitle imha silahlarına sahip olan, bu silahları defalarca kullananların başında bizzat ABD emperyalizmi bulunmaktadır. Dünyada Amerika, bölgede siyonist İsrail tam birer kitle imha silahı deposudurlar. Bu silahlar hem bölge, hem de dünyanın, demek oluyor ki insanlığın geleceğini tehdit ediyor. Bu silahların imha edilmesi için mücadele, anti-emperyalist mücadelenin ayrılmaz bir parçası haline gelmiştir.

Ortaçağ köleliği yasalaştı.../2

Kölelik yasasına karşı örgütle

Boş geçen günler yerine telafi çalışması yapılacak!

Yeni iş yasasıyla çalışılmayan günlerin faturası da işçilere çıkartılıyor. Yasanın 64. maddesinde şöyle deniliyor: “Zorunlu nedenlerle işin durması, ulusal bayram ve genel tatillerden önce veya sonra işyerinin tatil edilmesi veya benzer nedenlerle işyerinde normal çalışma sürelerinin önemli ölçüde altında çalışılması veya tamamen tatil edilmesi ya da işçinin talebi ile kendisine izin verilmesi hallerinde, işveren iki ay içinde çalışılmayan süreler için telafi çalışması yaptırabilir. Bu çalışmalar fazla çalışma veya fazla sürelerle çalışma sayılmaz.” Kısacası, hangi nedenlerle olursa olsun iş durdurulursa, patron işçiye normal çalışma günlerinde günlük normal çalışma bittikten sonra günde 3 saat telafi çalışması yaptırabilecek. Örneğin patron işçiyi makine bozuk, sipariş yok gibi nedenlerle eve gönderip, daha sonra bedava çalıştırabilecek.

Geçici, part-time, mevsimlik, sözleşmeli vb. çalışma biçimleri yasalaştı! Deneme süresi iki aya çıkartıldı!

Yeni yasa iş sözleşmelerini de esnekletti. Artık iş akitleri her isim altında yapılabilecek. İş sözleşmeleri patronların istediği biçimde düzenlenebilecek. Yeni yasa öncesinde yasadışı olarak uygulanan mevsimlik, sözleşmeli, geçici, part-time vb. çalışma biçimleri artık hiçbir yasal engel olmadan kolayca uygulanabilecek. İş sözleşmeleri belirli bir süreye ya da belirli bir işin bitirilmesine bağlanabileceği gibi, yeni türde isimler bulunarak yasa da yer almayan şekillerde de düzenlenebilecek. Çünkü 9. madde “iş sözleşmeleri belirli veya belirsiz süreli yapılır. Bu sözleşmeler çalışma biçimleri bakımından tam süreli veya kısmi süreli yahut deneme süreli ya da diğer türde oluşturulabilir” demektedir. Diğer türde kavramı, istenilen tür ve sayıda farklı iş sözleşmelerinin düzenlenebileceğini ifade etmektedir. Yasa aynı zamanda deneme süresini de iki aya çıkardı. Bu süre toplu sözleşme yoluyla dört aya kadar uzatılabilir.

Yeni iş yasası işçi sınıfına bireysel sözleşmeyi dayatmakta ve toplu pazarlık hakkını ortadan kaldırmaktadır. Yasanın belirlediği sözleşme türlerine şöyle örnek verebiliriz: Eğer işçinin çalışma süresi belirlenmişse (6 ay, 1 yıl gibi) ya da iş sözleşmesi belirli bir işin bitirilmesine bağlanmışsa veya yapılan işin kendisi geçici ise (inşaat işleri, sezonluk işler vb.), buna belirli süreli iş sözleşmesi deniyor. Eğer işçi günde 3 saat ya da haftada 3 gün gibi kısa sürelerle çalıştırılıyorsa buna kısmi süreli (part-time), eğer işçi en çok iki ay çalıştırılıyorsa buna deneme süreli iş sözleşmesi deniliyor. Patronlar işçiyi iş olduğu zaman çalıştırıp, iş olmadığı zaman çalıştırmayıp buna da “kayan zamanlı çalışma” gibi isimler verebilecekler. Kısmi süreyle çalıştırılan işçiler yalnızca çalıştıkları saat kadar ücret alacaklar, tam süreli çalışmadıkları için tatil günü ücreti alamayacaklar. Aynı fabrikada çalışan işçiler farklı iş sözleşmelerine tabi olacaklarından örgütlenmeleri de olanaklı olmayacak. Örneğin 6 aylık sözleşmelerle iş alınan işçi sözleşmesinin yenilenmeyeceği korkusuyla sendikaya üye olmaktan çekinecektir. Kısmi süreli, belirli süreli, deneme süreli gibi isimler altında

çalışan işçiler sahte iş güvencesi kapsamı dışında oldukları için patron onları istediği zaman işten atabilecekler.

İş sözleşmelerinin çeşitliliği işçi sınıfının örgütlenmesinin önündeki en büyük engellerden birini oluşturmakta ve kapitalist sömürünün azgınca uygulanabilmesinin önünü düzlemektedir. İşçi sınıfı çalışma koşullarının sendikalar aracılığıyla toplu pazarlık yapılarak belirlenmesi için uzun yıllar mücadele vermiş, kapitalistler ise her fırsatta bu hakkın ortadan kaldırılması için çabalamışlardır. Çünkü toplu pazarlık, emek sömürüsünün sınırlandırılmasının aracı olmuştur. Kapitalistler karşılarında örgütlü bir işçi sınıfı istememektedirler. Bu yüzden de, toplu pazarlık hakkını ortadan kaldırarak “bireysel iş sözleşmelerini” dayatmaktadırlar. Bu tür sözleşmelerin belirlenmesinde işçinin hiçbir söz hakkı yoktur. İşçiler ya patronların belirledikleri şartlarda çalışmayı kabul edecekler, ya da işsiz kalmayı tercih edecekler. İşte kapitalist düzenin işçiye tanıdığı özgürlük budur!

Çağrı üzerine çalışan köleler yaratılıyor!

Yasanın başka bir başlık altında 14. maddede düzenlediği iş sözleşmesi türlerinden biri de “çağrı üzerine çalışma” adını taşıyor. Çağrı üzerine çalışma ile işçiler patron gel deyince işe gelen, git deyince de evinde çağrılmayı bekleyen köleler haline getiriliyor. Buna göre işveren işçiyi işin başlayacağı günden en geç 4 gün önce çağırarak, iş bitince de geri gönderecek! İşçi haftalık 20 saatten az olmamak kaydıyla çalıştığı saat kadar ücret alacak! Bu işçinin saatlik ücret dışında hiçbir sosyal hakkı olmayacak!

Ücretsiz izin yasalaştı!

Yeni yasayla birlikte bugüne kadar patronların yasadışı olarak uyguladıkları ücretsiz izin uygulaması da yasalaştı. Yeni yasayla patronlar “genel ekonomik kriz ve zorlayıcı sebeplerle işyerindeki haftalık çalışma sürelerini geçici olarak önemli ölçüde azaltmak veya işyerinde faaliyeti tamamen veya kısmen geçici olarak durdurmak” hakkına sahip oldular. Yasa bunu “kısa çalışma” olarak tanımlıyor. Kısa çalışma süresi üç aya kadar çıkabilecek ve eğer ücretsiz izin süresi 4 haftayı aşıyorsa işsizlik sigortasından işçiye “kısa çalışma ödeneği” verilecek. İşçinin bu ödeneği alabilmesi için işsizlik sigortasından faydalanma koşullarını yerine getirmiş olması şart. Eğer patron işçinin primlerini ödememişse ya da eksik ödemişse, işçi kısa çalışma ödeneği alamayacak. Kuşkusuz bu ödenek işsizlik ödeneğiyle sınırlı komik bir ücret olacak.

Haftasonu tatili kaldırıldı!

Sermaye vekilleri gece-gündüz kölelik yasasının çıkması için hararetle çalışırken meclisin tek muhalefet partisi CHP’den bir ses yükseldi. Basın ve medya yüksek perdeden CHP’nin iddiasını propaganda ediyordu. CHP’ye göre AKP hafta sonu tatilini Cuma gününe çekmek istiyordu. Oysa AKP’nin CHP de içinde diğer düzen partilerinden hiçbir farkı olmadığı gibi, hafta sonu tatilini ortadan kaldıran yeni yasanın tasarısı son derece “laik” Ecevit hükümeti döneminde hazırlanmıştı. AKP’nin yaptığı

yalnızca bu tasarımı yasalaştırmak oldu. CHP’nin bu sahte propagandasının tek amacı hedef şaşırtmaktı. Katıksız bir sermaye partisi olan CHP’den de başka bir şey beklenemezdi.

İş yasası hafta sonu tatilini kaldırıyor, ama Cuma gününü tatil ilan etmiyor. Bir önceki yasa da “6 işgününden sonraki gün” tatil günü olarak kabul ediliyor ve yalnızca hafta tatilinden istisna tutulan işyerlerinde tatilin hafta arasına getirilebileceği belirtiliyordu. Yeni yasa ile 6 işgünü şartı kaldırılarak patronun istediği gün tatil vermesi hükme bağlanıyor. Çünkü 46. maddede “yedi günlük bir zaman dilimi içinde kesintisiz en az yirmidört saat dinlenme (hafta tatili) verilir” denilmektedir. Yani Cuma günü gibi sabit bir gün tatil haline getirilmediği gibi, tatil günleri belirsizleştiriliyor. Yeni yasayla patron işçiye bir hafta Pazartesi, bir hafta Salı, sonraki haftalarda da başka günlerde izin verebilecek. Böylece Pazar günü çalışmak da normal çalışma haline gelecek.

Kıdem tazminatı kaldırılıyor!

Yeni yasayla birlikte Kıdem Tazminatı da fiilen kaldırılıyor. Yasanın geçici 6. maddesi “kıdem tazminatı fonu” adı altında yeni bir fon oluşturulmasını hükme bağlıyor. İş yasa tasarısı ile birlikte hazırlanan Kıdem Tazminatı Fonu Yasa Tasarısı da yasalaştığında kıdem tazminatı kalkmış olacak. Kıdem Tazminatı Fonu Yasa Tasarısı’na göre işçiye emeklilik, malullük, ölüm, toptan ödeme durumları ve adına 15 yıl prim ödendiği durumda kendi isteği üzerine fondan ödeme yapılacak. Yani artık **işten atılınca kıdem tazminatı alınmayacak!** Kıdem tazminatı almayı hak eden işçiye adına ödenen prim yıl sayısına göre ödeme yapılacak ve ödemenin tutarı prim ödenen her yıl için 30 günlük ücret üzerinden hesaplanacak. Oysa daha önce bu tutar toplu sözleşme yoluyla artırılabilirdi. Diğer yandan patronun ödemediği primlerin faturası da işçiye çıkartılıyor. Örneğin yasadan sonra 10 yıl çalışan ve emekli olan işçiye, eğer patron adına 5 yıl prim ödemişse 5 yıllık tazminat ödenecek! İşçinin kendi isteğiyle kıdem tazminatı alabilmesi için de adına 15 yıl prim ödenmesi şart. Yasadan sonra 15 yıl çalışan ve ödenmesi gereken primleri ödenmeyen veya eksik ödenen işçi kendi isteğiyle tazminat alamayacak.

Kıdem tazminatı işçiye kısmi bir güvence sağlıyordu. Patronlar toplu ödeme yapacaklarından işçiyi işten çıkarmakta biraz da olsa zorlanıyor, işçi işten atılsa bile birkaç aylığına geçimini sürdürebiliyordu. Şimdi ise **işten atılan işçiye hiçbir ödeme yapılmayacağından** patronlar ellerini ceplerine götürmek zorunda kalmadan istedikleri zaman işçi çıkartabilecekler. Ayrıca patronların fona ödeyecekleri yıllık prim tutarı işçinin bir aylık ücretinin yarısına bile denk değildir. İşverenler fona işçinin aylık ücretinin ayda %3’ü, yılda %36’sı tutarında bir prim ödeyecekler. Oysa önceki yasaya göre patronlar her yıl için işçiye bir aylık ücret ödemek zorunda kalıyorlardı. Böylece patronların mali yükümlülükleri de düşürülmüş oldu.

Gaspedilen haklara karşılık doğum izni artırıldı!

İşçi sınıfının mevcut tüm hakları kaldırılırken sermaye medyası günlerce süren bir propaganda

nmeye, birleşik mücadeleye!

yürüttü. Öyle ki, iş yasasının değiştirildiğini duymayan emekçiler bu propaganda sayesinde öğrendiler. Doğum öncesi ve sonrası toplam doğum izni 12 haftadan 16 haftaya çıkartılıyordu. Burjuva medya yüksek perdeden yaptığı haberlerle doğum izninin artırıldığını propaganda ediyor ve bunu işçi sınıfına büyük bir kazanım olarak müjdeliyorlardı. Oysa aynı medya kıdem tazminatının kaldırılmasını, taşeron çalışmanın, ücretsiz izinlerin yasallaşmasını, iş güvencesinin tırpanlanmasını, CHP'nin sahte propagandasının dışında hafta tatilinin kaldırılmasını, toplu işçi çıkarmanın yasallaşmasını, 8 saatlik işgünü ve mesai ücreti hakkının kaldırılmasını, mevsimlik, geçici vb. çalışma biçimlerinin yasallaşmasını görmezden geliyordu.

Doğum izninin artırılmasına patron örgütlerinden de hiçbir tepki gelmedi. İşçi sınıfının bunca hakkı yok edildiğine ve kadın işçiler her yıl doğum yapmadıklarına göre doğum izninin 4 hafta artırılmasını onlar için de bir sakıncası yoktu! Gasp edilen bunca hakla karşılık bu jest devde kulak kalırdı. Yeni iş yasasıyla sermaye sınıfı alay edercesine işçilere şöyle sesleniyor: "Evet işçi kardeşler tüm haklarınızı elinizden aldık, ama üzülmeyin, doğum izninizi artırdık!"

Sendikalaşmak daha da zorlaşıyor!

Yeni iş yasasıyla sendikalı çalışmak neredeyse olanaksızlaşıyor. Ülkemizde sendikal örgütlenmenin önünde bir dizi engel bulunuyor. Hak grevi, genel grev, dayanışma grevi, siyasal grev yasak! Toplusözleşme uyuşmazlığı nedeniyle greve çıkıldığında da patronların lokavt hakkı, Bakanlar Kurulu'nun grevi yasaklama hakkı var. Sendikalara getirilen işkolu ve işyeri barajlarıyla işçilerin örgütlenme hakkı da büyük ölçüde kısıtlanmış durumda. Sendikalar işkolu esasına göre kurulabildiğinden işyeri ya da sanayi bölgeleri temelinde örgütlenmek de yasak! Bir de bunların üstüne yeni yasayla daha büyük engeller getirildi. Taşeron, ödünç, çağrı üzerine, mevsimlik, geçici, sözleşmeli, part-time vb. çalışma biçimleri yasalastığı için artık sendikalaşmak neredeyse imkansız hale getirildi. İşçiler aynı işyerinde farklı biçimlerde çalıştırılacağından ve bir fabrikada onlarca değişik patron bulunacağından örgütlenmek artık çok daha zor.

Yeni iş yasasının amaçlarının başında örgütsüzleştirme geliyor. Daha ilk maddede işyeri tanımı genişletilerek bir sendikanın o işyerinde yetki alması zorlaştırılıyor. Yasanın bütününde ise sendikalaşmayı tümüyle olanaksızlaştıracak düzenlemelere gidiliyor. Şu an ülkemizde 700-800 bin civarında sendika üyesi bulunuyor. Yeni yasayla birlikte bu sayı daha da düşürülecek ve işçi sınıfının örgütlü gücü yok edilecektir. Tabii ki işçi ve emekçiler buna izin verirse!

Kölelik yasasının asıl mimarları: Sendika ağaları

Kölelik yasasının altında sendika ağalarının imzası vardır. Kölelik yasasını hazırlayan "Bilim Kurulu", sendika ağalarının hükümet ve işverenlerle yaptıkları protokole göre kurulmuş, konfederasyonları temsilen üç "bilim adamı" bu kurulda yer almış ve bu sözde bilim adamları kölelik yasasının altına imza

atmışlardı. Tasarının hazırlanıp ortaya çıkartıldığı günden yasalastığı güne kadar geçen bir yıllık sürede ise sendika ağaları işçi sınıfını oyalamaya çalıştılar, yasa konusunda hayaller yaydılar. Kölelik saldırısı karşısında onları yaptırdığı tek şey hükümet ve patronlarla pazarlık yapmak oldu. Haftalarca pazarlık masasında oturdular ve işçileri oyaladılar. Hatta 2821 sayılı Sendikalar Yasası ile 2822 sayılı Toplu İş Sözleşmesi, Grev ve Lokavt Yasası'nın da değiştirilmesi için hükümetle anlaştılar. Kölelik yasası meclise geldiğinde ise hava boşaltma amaçlı eylemler düzenlediler. Oysa kölelik saldırısı ancak genel grev genel direniş ile püskürtülebilirdi.

Sermaye sınıfı sendikalarımızın başına çöreklenmiş işbirlikçileri aracılığıyla bizleri denetim altında tutuyor. Öyle ki, bu sınıf işbirlikçisi çeteler bizlerin örgütsüzlüğünün ve dağınkılığının en büyük nedeni durumundadırlar. Türk-İş, Hak-İş ve DİSK yöneticilerinin patronlar ve hükümetle oturup protokol imzaladıkları 26 Haziran 2001 tarihinden birkaç ay sonra, 5 Eylül 2001 tarihinde Dedeman Oteli'nde patronlarla birlikte yaptıkları toplantıda dönemin Türk-İş Başkanı Bayram Meral şöyle diyordu: "İşçiler sofralarındaki iki zeytinden birini vermeye hazır."

Peki ama bu ağalar nasıl oluyor da bizim soframızdaki ekmeği bu kadar rahat pazarlayabiliyorlar? Çünkü onlar sendikaları kendilerine ait birer dükkan olarak görüyorlar. Sendikalar onların dükkanı olduğuna göre işçi sınıfının kazanılmış hakları da bu dükkanda satışa çıkardıkları ürünler oluyor. Onlar bu dükkandan sattıkları ürünler sayesinde palazlanıyorlar, bu sayede patronların sofralarında yer ediniyorlar, bu sayede hükümetlerin konuğu oluyorlar! Dükkanda satılacak malın azaldığını görenler de bir sermaye partisinden seçimlere girip meclise kapağı atmaya çalışıyor. Peki ama bu dükkanı onlara kim verdi? Elbette ki biz işçiler verdik. Sahip çıkmadığımız için, haklarımızın

pazarlanmasına sesimizi çıkarmadığımız için bizlerin örgütü olan sendikalar ağaların elinde pazarlama bürosuna dönüştürülmüştür.

İş yasası mecliste onaylandıktan sonra Türk-İş yöneticileri, ziyarete gelen Çalışma Bakanını çiçeklerle karşıladılar. Oysa daha birkaç gün önce öfke boşaltma amacıyla yaptıkları mitinglerde, hükümete "dünyayı başınıza dar ederiz" türünden tehditler yağdırıyorlardı. Peki Türk-İş hava boşaltma amacıyla da olsa mitingler düzenlerken Hak-İş ve DİSK ne yapıyorlardı? Hükümetin uslu çocuğu Hak-İş yöneticileri bürolarında oturuyor, DİSK yöneticileri de mecliste kulis yapıyorlardı! Hepsinin yaptığı tek ortak şey kölelik yasasının oylanmasını izlemek oldu. Zaten hem Türk-İş ve hem de diğerleri kölelik yasasının tümüne karşı çıkmıyorlardı. Onların istedikleri tek şey birkaç maddenin cılanmasıydı, o kadar!

Topyekûn saldırıya karşı sınıf seferberliği!

İşçiler, emekçiler!

Kapitalistler bizlere yaşamımızın her alanında köleliği dayatıyorlar. Onların kirli savaşlarında onlar için öleceğiz, onların kirli pazar rekabetinde onlara köle gibi çalışacağız, kısacası onlar için yaşayıp onlar için öleceğiz! İşte bunun için kurlsız sömürüyü yasalastırdılar ve kıdem tazminatı başta olmak üzere tüm haklarımızı kaldırdılar. Tek amaçları var: Daha fazla kâr elde etmek!

Kapitalist düzenin işçi sınıfı ve emekçilere sunduğu dünya, barbarlık dünyasıdır. Bu dünya sermayeye cennet, bizlere ise cehennem sunmaktadır. Oysa onların cennetini biz yaratıyoruz. Hergün emeğimizle işliyoruz bu dünyayı. Biz onlara cenneti verirken onlar bize köleliği reva görüyorlar. Çünkü onlar için bizler yalnızca bir makineyiz. Hatta makineden de değersiziz. Çünkü işsizler ordusunu oluşturan milyonlar, onların makine deposu durumundadır.

Fakat biz işçi sınıfı ve emekçiler artan yoksullaşmaya, dizginsiz kapitalist sömürüye ve kölece çalışma koşullarına boyun eğmek zorunda değiliz. Kölelik yasasının çıkmış olması her şeyin bittiği anlamına gelmiyor. Onlar bir avuç sömürücü, oysa biz milyonlarcayız. Eğer örgütlü olursak ve mücadeledeki yerimizi alırsak sermaye düzenine diz çöktürebilir, ihanetçileri sendikalarımızdan kovabilir, kazanımlarımızı koruyabilir ve büyütebiliriz.

Kardeşler!

Kapitalist sömürücüler ancak milyonlarca işçi ve emekçinin birleşik mücadelesi ile dize getirilebilir! Bunun için fabrika fabrika, mahalle mahalle örgütlenmek zorundayız. **Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP)** sizleri kapitalist barbarlığa, kölelik dayatmasına ve sendikal ihanete karşı birleşmeye çağırıyor. **Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP)** sizleri "Genel grev, genel direniş!" şiarıyla örgütlenmeye çağırıyor. **Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP)** sizleri işyeri komitelerinde örgütlenmeye, taban örgütlerini yaratmaya çağırıyor.

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP)

(BDSP'nin işçilere yönelik olarak çıkardığı broşürün ikinci ve son bölümüdür...)

Acil mücadele taleplerimiz:

- * Kölelik yasası iptal edilsin!
- * Kıdem Tazminatı Fonu Yasa Tasarısı geri çekilsin!
- * Herkese iş, tüm çalışanlara iş güvencesi!
- * 7 saatlik işgünü, 35 saatlik çalışma haftası! Kesintisiz iki günlük hafta sonu tatili!
- * Parça başı, akord, primli, taşeron, geçici, mevsimlik, sözleşmeli vb. çalışma biçimleri yasaklansın!
- * Tüm çalışanlar için genel sigorta! (İşsizlik, sağlık, kaza, emeklilik, yaşlılık vb.)
- * Sendikal ve siyasal örgütlenmenin önündeki tüm engeller kaldırılansın! Sınırsız örgütlenme, toplanma, söz, basın, gösteri ve grev hakkı!
- * Özelleştirmeye hayır! Kamu Yönetimi Temel Kanunu Tasarısı, Yerel Yönetimler Yasa Tasarısı ve Kamu Personel Rejimi Yasa Tasarısı geri çekilsin!
- * İMF-TÜSİAD yıkım programlarına hayır!

Geride kalan bir yılın ardından...

Gençliği devrim mücadelesine kazanmak için şimdi daha güçlü, daha deneyimli ve daha iddialıyız!..

Yıllardır kapitalist köleliğe karşı verilen devrimci sınıf mücadelesinin mirasçısı olan genç komünistler, bu topraklarda sosyalizm özleminin, kapitalist köleliğe duyulan öfkenin yanı sıra devrime olan inancın simgesi olmaya devam ediyorlar.

Tüm dünyada önu almamayan ABD terörizmi kendi baskı ve hegemonya gücünü artırırken; emperyalizm önüne gelen tüm engelleri askeri müdahalelerle kaldırırken; baskı, sömürü ve barbarlığa dayalı bir sistem tüm çarkları ile işçi ve emekçileri öğütürken yola çıkmak, hele hele kapitalist kâr hırsına dayalı bu zalim sistemi yıkmak hedefinde olmak, devrim mücadelesinin kaçınılmazlığını anlatır.

Üniversitelerde gençliğin örgütlenmesi hedefiyle çalışma yürüten genç komünistler açısından geride bıraktığımız dönem, değerlendirme konusu yapılmak zorunda. Buradan çıkarılacak sonuçlar ile geleceğin kucaklanması daha da kolaylaşacaktır.

Kitleleri kendi talepleri doğrultusunda örgütlemek, alana çıkarmak ve mücadeleye kazanmak olduğunun bilinciyle hareket eden genç komünistler, geçen bir yılı esası yönünden kazanmışlardır. Üniversitelerde her türlü gündeme anında müdahale etmeye çalışan, bu müdahalesini düzenli bir işleyişe oturtan, sistemli faaliyeti ile kitleleri kuşatan, yarattığı araçlarla gençlik içinde güç olan genç komünistler, bu kazanımların onları ileride gençlik içinde önemli bir yere getireceğinden hiç kuşku duymamaktalar. Harcanan bunca emek, örülen

bunca çalışma, bulunduğumuz her alanda bizi ve çalışma alanlarımızı devrimci mücadeleye yaklaştıran birer adım olarak karşımıza çıkacak. Kazandığımız her mevzi, sistem karşısında kurumsallaşmış her çalışmamız, devrim mücadelemizin ve kitle çalışmamızın "volan kayışları" olacaktır.

Şimdi biz genç komünistler geride bıraktığımız bir yılı bu bakışla irdelemeli, çıkarılacak dersleri doğru okumalıyız. Eksikliklerimizi, hatalarımızı ve zaaflarımızı bugünden görmek, bunları düzeltmek için adım atmak ertelenemez bir görev olarak duruyor önümüzde. Çalışmanın toplam tablosunu yansıtmak gibi bir kaygısı bulunan bu yazı, olumlu örnekleri de ileride yararlanacağımız birer rehber olarak önümüze koyma iddiasını da taşıyor.

Dönem açılışı ve bir örnek çalışma

Dönemin açılışı ile birlikte genç komünistler, denilebilir ki buldukları tüm yerelerde gündemin yakıcılığına da yaslanarak hızla çalışmalarına başladılar. Yaz dönemini de mücadele imkanı olarak değerlendiren genç komünistler, hiçbir duraksamaya yer vermeden çalışmalarına dört elle sarıldılar.

Üniversiteler açıldığı andan itibaren sistemli bir şekilde kitlelere giden genç komünistler, denebilir ki, bu koşuşturmanın en önemli adımını ODTÜ yerinde bir şenlik örgütlemekle attılar. ODTÜ Ekim Gençliği'nin

yalnızca kendi güçlerine dayanarak hazırladığı bu alternatif etkinlik ve öncesinde yapılan çalışma, genç komünistlerin yapabileceklerinin küçük ama başarılı bir örneğini oluşturması açısından anlam taşıyor. Günler öncesinden çalışmaya başlayan genç komünistler, tüm okulu bu etkinliğin duyuruları ile donattılar. Yurt, amfi ve birebir konuşmalar ile hazırlıklarını tamamlayan komünistler, yaklaşık 200 kişinin katıldığı bir etkinlik gerçekleştirdiler. Okulun açılmasıyla henüz tatil psikolojisinden kurtulamayan birçok örgütlü insandan daha hızlı hareket etmenin gerisinde, diğer kazanımların yanı sıra genç komünistlerin yaz çalışmasından aldıkları deneyim ve inisiyatifli hareket etme olgusu var.

Seçim çalışmalarına etkin katılım

Seçim çalışmaları sırasında tüm yerelerde belirli sınırlılıklarla da olsa anlamlı çalışmalar ortaya konuldu. Adana, Ankara, İstanbul ve İzmir'de seçim çalışmalarının yüküne ortak olan genç komünistler, İstanbul, Ankara ve Adana yerelerinde denebilir ki seçim döneminin en iyi çalışmasını yürüttüler. Seçim döneminin olumsuz yanı ise, taşra üniversitelerindeki yoldaşlarımızın bu dönemi çok verimli geçirememiş olmalarıdır.

Seçim döneminde genç komünistler, hem üniversitelerde, hem de il genelinde yapılan tüm çalışmaların ileri birer parçası haline gelirken, bu vesile ile işçi ve emekçilerle diyalog kurma şansını da yakalamışlardır. Dağıtılan onbinlerce bildiri, yapılan binlerce afişte genç komünistlerin de emeği bulunmaktadır. Toplamında seçim çalışmasının tüm gençlik güçleri üzerindeki etkisi ve toparlayıcılığı ortadadır.

Emperyalist savaş dönemi

Savaş dönemi de genç komünistler açısından çok olumlu değerlendirilmiş bir dönemdir. Savaş döneminde, önderliğin kitleden kopuk hareket etmek demek olmadığı, kitleleri harekete geçirecek araçların yaratılmasından tutun da, alana çıkarılmasına kadar bir bütün olarak algılanması demek olduğu ispatlanmıştır. Genç komünistler hemen hemen buldukları tüm yerelerde emperyalist savaş karşıtı platformlar oluşturmuşlar ve eylemli bir süreci önlerine koymuşlardır. Savaş dönemi çalışmalarından örnek alınabilecek bir yerel alan olarak İstanbul öne çıkmaktadır. Gerek muhalefetin kalbi olması açısından, gerek kitle hareketinin en gelişkin dinamiklerini içinde barındırması açısından öne çıkan İstanbul; buradaki çalışmamızın düzeyi ile örnek alınmaya hak kazanmıştır. Savaş döneminde öne çıkan iki yerel birim olarak ise, Yıldız Teknik Üniversitesi ve İstanbul Üniversitesi platform çalışmalarının düzeyi ve etkisi bakımından önemli bir aşama kaydetmiştir. Dönem dönem iki yerel platformun da koordineli hareket etmesi, önlerine ortak kampanyalar koyması, eylemli bir süreç örmesi ve çıkardıkları bültenler, ortaya koydukları pratikler ve organize ettikleri etkinliklerle (şenlik, piknik vb.) öne çıkmışlardır. Platformların içinde bulunan ve onların etkin bir bileşeni olan İÜ ve YTÜ Ekim Gençliği, önderliğin gerektirdiği açılımları yaparak, hem buldukları üniversitelerde hem de tüm yerelerde çok iyi örnek olmuşlardır.

BİR-KAR Gençliği'nden etkinliğe başarılı katılım ve katkı...

11. Pfingst Gençlik Buluşması Festivali Almanya'da gerçekleşti

7- 9 Haziran 2003 tarihleri arasında iki yıl aralıklarla düzenlenen 11. Pfingstjugendtreff (Pfingst Gençlik Buluşması) Festivali, Gelsenkirchen Revierpark'da "Dünya barışı için aktif mücadele" gündemi ve binlerce insanın katılımı ile gerçekleşti. Pfingstjugendtreff Festivali, maoist eğilimli MLPD (Almanya Marksist-Leninist Partisi) ve onun gençlik kolu Rebell tarafından katılımcı çeşitli organizasyonlarla yakın işbirliği içinde hazırlanıyor. Ön hazırlık çalışmasına katılan organizatörler arasında BİR-KAR da yer alıyor. Festivalin amacı, uluslararası ilerici ve devrimci parti ve grupların gençlik kollarını bir haftasonu etkinliğinde bir araya getirmek. Böylece enternasyonal ilişkileri geliştirmek, çeşitli ülkeler ve güncel siyasal gelişmeler hakkında bilgi edinmek, bunu kültürel etkinlikler ve amaca uygun bir eğlence programıyla birleştirmek.

Bu yılki festival 7 Haziran günü 3 bini aşkın gencin katıldığı bir yürüyüş ile başladı.

Bu yıl etkinliğe katılanlar arasında, etkinliğin ana düzenleyicisi olan MLPD ve Rebell'den sonra en kitlesel grubu BİR-KAR oluşturuyordu. BİR-KAR Gençliği etkinliğe iyi bir ön hazırlık çalışması ile katıldı. BİR-KAR etkinliklere esas katkısını, Parisli arkadaşların sunduğu müzik dinletisi ve Ağlama Salkım Söğüt Grubu'nun Nazım Hikmet ve Berthold Brecht'in şiirlerinden oluşan Türkçe-Almanca teatral şiir gösterisi ile yaptı. Her iki etkinlik de büyük bir beğeniyle ve kalabalık bir grup tarafından izlendi. Bu etkinlikler ilk gün gerçekleşti.

BİR-KAR gençlik platformu tarafından etkinliğin ikinci günü için özel bir program çizelgesi çıkarıldı. 8 Haziran günü için gerçekleştirilecek sunular ve bilgilendirme toplantılarına katılmak için Almanca

bilen iki kişilik gruplar görevlendirildi. Buna ek olarak beş arkadaş, standda hazırladıkları BİR-KAR tanıtım broşürü ve BİR-KAR'ın değişik tarihlerde çıkardığı ve çeşitli konuları içeren bildirilerinden oluşan materyallerle, etkinliğe katılan hareket ve yapıların gençlik kollarıyla ilişki kurmak ve BİR-KAR'ı tanıtmakla görevlendirildi. Burada en sıcak karşılama ise İranlı devrimciler tarafından gerçekleştirildi. Kendileriyle, Frankfurt bölgesinde kalan taraftarlarının bizimle ortak bir gençlik kampı düzenleme önerisi üzerine sohbet edildi ve materyal alışverişi gerçekleşti.

Geçen yıllarla kıyaslandığında bu yıl gerçekleşen Pfingstjugendtreff gençlik kampına katılım nispeten sınırlıydı. Örneğin kampa katılan yabancı hareket ve örgütler yalnızca Filistin, Filipin, İran ve Türkiyeli gruplardan oluşuyordu. Geçmiş yıllarda kampa katılan Yunanistan ve diğer bazı ülkelerden gruplar bu yıl yoktu. Daha çok bireysel ya da salt temsilci düzeyinde yer alıyorlardı (Arjantin, İrlanda, Amerika ve Afrika örneğinde olduğu gibi). Türkiye'den BİR-KAR'ın yanı sıra başka bazı gruplar da bu yılki kampta yer aldılar. Fakat politik ve kültürel aktiviteleri sınırlı kaldı.

BİR-KAR olarak kampı olanaklarımız ölçüsünde oldukça iyi değerlendirmeye çalıştık. BİR-KAR'ı alanda bulunan değişik gençlik kollarına tanıtma görevinin bilinçli olarak gençlere verilmesi, onların BİR-KAR'ı daha fazla sahiplenmesi ve BİR-KAR'ın genelde tanıtılması açısından olumlu bir girişimdi. Bunun dışında artık bu tür etkinliklere Almanca olarak da etkin katkı sunabileceğimizi somut olarak gördük. Özellikle burada yaşayan ve bu toplumun artık kopmaz bir parçası olan bizler için bu güçlendirilerek sürdürülmesi gereken bir çalışma şekli olmalıdır.

BİR-KAR Gençliği/Almanya

Savaş döneminin sonuna doğru platformlar tarafından ortaya koyulan "Söz Üniversitede" kampanyası ve birçok sanatçı ve grupla konuşularak örgütlenen 1 Mayıs pikniği çalışmalarının düzeyini göstermesi bakımından anlamlı örneklerdir. 21 Mart boykotunda İstanbul *Ekim Gençliği* tarafından ortaya konulan inisiyatif ve pratik çalışma, tüm yerlere örnek olabilecek niteliktedir. 21 Mart İstanbul boykotu, denebilir ki; oldu bittiye getirilmeye çalışılan, iki günde bir yapılan ve tüketilen bir boykot çalışması olmaktan çıkarılmış, genç komünistlerin müdahalesi ve bizzat genç komünistlerin çabasıyla Eğitim-Sen ile diğer bileşenlerin bu sürece hızlı katılımı sayesinde İstanbul'daki tüm üniversitelerde boykot özüne uygun bir hal almıştır. Burada gösterilen inisiyatif ve iddiada, çalışmalarımız için kuşanacağımız temel bir özellik olarak durmaktadır.

Yine savaş döneminin önemli bir alanı olarak İzmir'de de anlamlı çalışmalar ortaya konmuştur. Dokuz Eylül Üniversitesi'nde kurulan platform, yaptığı 250 kişilik basın açıklaması ile önemli bir adım atmıştır. Polis saldırısına karşı hazırlıklı olunamaması ve 1 Mayıs'a çıkışın örgütlenememesi, bu platform tarafından yapılan 250 kişilik eylemin önemini yine de azaltmaz. Henüz yeni bir çalışma alanı olmasına rağmen genç komünistler burada da inisiyatif ve önderliğin gereklerini yerine getirmiş ve platform çalışmasının mimarı olmuşlardır.

Savaş döneminde önemli örnekler olarak taşra illerindeki gelişmeleri de gözlemleyebiliriz. Edirne, Trabzon, Adana, Antakya, Kütahya, Kırşehir, Çanakkale ve birçok ilde genç komünistlerin de içinde olduğu savaş karşıtı çalışmalar örülmüş ve bunlar eylemleri bir hatta çekilmeye çalışılmıştır. Savaş dönemi toplam hareketliliğin içerisinde taşradaki yoldaşlarımız da geri durmamış, bu eylemleri sürecin örgütleyicisi olmuşlardır. Genç komünistlerin de içinde olduğu Trakya Üniversitesi Öğrenci Platformu, 1 Mart eylemine kitlesel bir katılım gerçekleştirmiştir. Trakya gençliğinin soluğunu Ankara'ya taşıyan platform çalışanları ve genç komünistler, gelecek dönemin taşralarda bir gelişme dönemine sahne olacağını da habercisi oldular.

İç eğitim ve etkinlikler

Genç komünistler, buldukları tüm yerelerde oluşturulan platformlar, yürütülen kitle çalışması ile birlikte eğitim çalışmaları ve iç etkinliklere de önem verdiler. Ankara *Ekim Gençliği*; Ankara'nın çeşitli üniversite ve liselerine, emekçi semtlerine kadar eğitim çalışmalarını taşıdılar. Bilimsel sosyalizmi kuşanıp partili mücadeleye omuz verme açısından bir adım öne çıktılar.

Yine genç komünistlerin, genel gençlik gündeminin dışında kendi önemli gündemleri de bulunmaktadır. Parti'nin kuruluşu, Habip, Ümit ve Hatice yoldaşların şehit düştüğü günler, bunlardan sadece birkaçı. Burada da Trabzon *Ekim Gençliği*'nin çalışması dikkat çekmektedir. Hatice yoldaşın ölüm yıldönümünü bir etkinlikle birleştiren yoldaşlarımız, bu konuda gereken inisiyatif ve müdahalenin gereklerini yaptılar. Trabzon *Ekim Gençliği*'nin bu çalışması taşralardaki faaliyetimizin de düzeyini ifade etmesi açısından oldukça anlamlıydı. Hatice yoldaşın gülümsemesini kuşanan genç komünistler, bu gülümsemeyi Trabzon'a taşıdılar.

Yine tüm eksikliklerine rağmen İstanbul *Ekim Gençliği*'nin ALGP ile birlikte organize ettiği Mayıs şehitleri anması, tüm devrim şehitlerinin anıldığı bir etkinliğe dönüştürüldü.

1 Mayıs çalışmaları

1 Mayıs çalışmalarını da anlamlı bir düzeye vardırarak genç komünistler, tüm yerelerde binlerce bildiri dağıtmış, yüzlerce afiş yapmıştır. Gençlik kitlelerini kuşatan bir çalışma tarzı ve temposu ile hareket eden genç komünistler, işçi sınıfının birlik, mücadele ve dayanışma günü olan 1 Mayıs'a da en iyi biçimde hazırlanarak mitinge anlamlı bir katılım gerçekleştirdiler. İstanbul'un birçok üniversitesinden alana gelen ve iki ayrı platform pankartı arkasında yürüyen genç komünistler, Çağlayan Meydanı'nı sloganları ve kızıl bayrakları ile kızılaştırdılar. Ankara'da dört ayrı üniversiteden platform pankartıyla alanı dolduranlar, DTCF'den sarkıtılan pankartla binlerin coşkusunu ikiye katlayanlar, gençliğin içinde ve en önünde yer alanlar genç komünistlerdi. Yine genç komünistlerin de içinde bulunduğu KTÜ öğrencileri pankartı arkasında yürüyen 120 kişilik kitle, gerek attığı sloganlar, gerekse alandaki disiplinli duruşu ile düzen güçlerine

Trabzon'dan verilen en anlamlı cevap olmuştur. Yine Çanakkale'de gerçekleştirilen 1 Mayıs eylemine genç komünistlerin de aralarında bulunduğu devrimci demokrat öğrencilerden oluşan 100 kişilik bir kitle katılmıştır.

Genç komünistlerin de içinde bulunduğu Kütahya Dumlupınar Üniversitesi Öğrenci Platformu da 1 Mayıs'ta alanda yerini aldı. Çalışmalara geç başlanması önemli bir katılım olmasını engellese de, Kütahya'da ileriki süreçler için anlamlı bir adım oldu.

Anti-faşist mücadelede de en önde

Gençlik hareketi yükseldikçe, ileri gençlik kitlesinin arayışları ve rahatsızlıkları arttıkça, sermaye sınıfı da bunun önünü almak için çalışmalarını hızlandırıyor. Azıllı faşistleri öğrenci gençlik hareketinin üzerine salan sermaye ve uşakları öğrenci gençliğe pervasızca saldırıyor.

Genç komünistler, buldukları tüm alanlarda kendilerine çalışma yaptırmayacak hiçbir güç tanımıyorlar. Eli kanlı faşistlerden ADKF/*Türk Solu*'na, ÖGB'sinden polisine kadar tüm aygıtları ile öğrenci gençlik hareketine saldıranlar, geçen sayımızın kapak şiarında belirttiğimiz gibi, bir bir "Yanıtlarını alacaklar"dır!..

Öğrenci gençliğin savaş dönemi öne çıkışlarını törpülemek için taşra illerinde devrimcilere saldıran faşistler de bir süredir devam eden suskunluklarını bozmuş oldular. Devrimci gençlik mücadelesinin tüm mirasını sahiplenen genç komünistler, bu mücadeleye karşı yapılan her saldırıya göğüs gereceklerdir. Nasıl anti-empyrist ve anti-kapitalist mücadelede en önde duruyorsak, anti-faşist mücadelede de en önde duracağız.

Edirne'de genç komünistler bu sözlerimizi somut olarak ispatlamışlardır da. Dönem başından beri süren faşist saldırılar, genç komünistlerin de içinde bulunduğu ve bizzat yaratıcılarından biri olduğu mücadele hattı ile geri püskürtülmüştür. Genç komünistler, faşist saldırıların faaliyetimizi engellemeye dönük olduğunu unutmamışlar, anti-faşist mücadeleyi çatışma ve cezalandırma tartışmasına indirgememişlerdir. Sürekli kendi meşruluklarına yaslanarak hareket etmişlerdir.

Edirne'de bir dönem önce geride bırakılan bu gerginlik, bu kez Çanakkale'ye sıçramış, burada da gereken cevap verilmiş, devrimci çalışma engellenememiştir. Genç komünistler, burada da devrimci dayanışmanın gereklerinden kaçınmamışlardır. Çanakkale'nin ardından Eskişehir'e de taşınan faşist saldırılar, burada da gereken cevabı almıştır. Genç komünistlerin de içinde bulunduğu öğrenciler, faşistlerin saldırısına karşı basın açıklaması yaparak kamuoyunu bilgilendirmişlerdir.

Son olarak Ankara'da bir provokasyon yaşanmıştır. DTCF'de *Ekim Gençliği*, AGD ve ÖEP'in ortak düzenlediği şenliğin ardından faşistler DTCF'ye Mehter Takımı'nı sokmuşlardır. İdare ve polisin desteğiyle gerçekleştirdikleri bu rezalete polis barikatının yanından bir gün boyunca ayrılmayarak yanıt veren öğrenciler, dışardan gelen arkadaşlarının da desteğiyle akşam saatlerinde okuldan toplu çıkış yapmışlar ve 600 kişilik kitle sloganlarla Yüksel'e yürüyerek basın açıklaması yapmıştır. Eylem boyunca toplam inisiyatif elinde tutan genç komünistler, güne damgalarını vurmuşlardır.

Parti bayrağı daha daha yukarı!

Genç komünistler devrim mücadelesinin ihtiyaçlarına dayalı şekillenen faaliyet tarzları ile gençlik içinde Parti bayrağının daha da yükseltilmesinin güvencesi olacaklardır. Geçen dönem gerçekleştirilen kampanyalar ve örgütlenme çalışmaları meyvelerini vermeye başlamış, genç komünistler gençlik hareketi içinde hem nicel, hem nitel olarak gelişme göstermişlerdir.

Gençlik hareketine önderlik etmenin tüm sorumluluğuna aday olan komünistler, geride bıraktıkları bir yıl sonunda kendi pratiklerini değerlendirdiler. Bu değerlendirmelerin ışığında eksikliklerini tamamlayacak ve yeni döneme daha örgütlü girecekler. Böylece çalışmalarının karşılığını alacaklar. Bundan kimsenin kuşkusu olmasın.

Yaz döneminde sömürünün nasıl tatili yoksa genç komünistlerin de tatili olmayacaktır. Geçmiş bir yılın kazanılması gelecek yılın da kazanılmasının garantisidir.

Gençliği kuşatmak ve devrim mücadelesine kazanmak için kavga alanlarına!..

Ekim Gençliği

Ekim Gençliği

Haziran 2003 sayısı çıktı!..

**Haklarımızı gasp ettirmeyeceğiz,
geleceğimizi savunacağız!**

Geride kalan bir yılın ardından

**“DTCF faşizme mezar
olacak!”**

**Meyhane değil, bilim ve kültür
yuvası üniversite istiyoruz!**

**TÜSİAD'ın yeni oyunu:
Eğitime doğrudan
müdahale**

Irak yanıyor, Irak yağmalanıyor!

Toplam Kalite Yönetimi

GATS'a uyum sürüyor

(orta sayfa)

Herşeye rağmen intifada sürüyor!

MGK'nın çetesi tetikte

**Türk Solu çetesi ve son
gelişmeler**

**Haziran'da ölümsüzleşenlerin
anısına**

**İşçi sınıfının büyük komünist
ozanı**

Bir "Nike" öyküsü

T. More ve "Ütopya"

Gençlik gözaltında

Mücadele postası

Haklarımızı gaspettirmeyeceğiz, geleceğimizi savunacağız!

Sermaye düzeni yıllardan beri eğitim alanında farklı biçimlerde düzenlemelere gidiyor, her seferinde emekçi çocuklarının eğitim hakkını bir parça daha kısıtlıyordu. Farklı vesilelerle bunların arka planına da ışık tutmuş; GATS çerçevesinde işleyen bu oyunun, eğitimi tümüyle ticari bir alan haline getirme adımlarından oluştuğunu söylemiştik. Nitekim liselerde tebeşir, kağıt paralarının "katkı payı" olarak daha resmi bir biçimde toplanmaya başlanmasından, vakıf ve spor paralarının yasallaşmasından tutun da ilköğretimin aidatlarına kadar, hep bu çerçeve içinde adım adım hayata geçirilen saldırılardır. Yine bir çok okulda öğrencilerden toplanan paralarla sözleşmeli öğretmen veya hizmetli çalıştırılması, yer yer 10 yaşındaki öğrencilerin önlükleriyle okullarını temizledikleri görüntüler, yine bu saldırının geldiği boyutları gösteren canlı belgelerdir.

Bununla birlikte emekçilerden alınan onca -dolaylı ve doğrudan- vergi burjuvaların kasalarına, borç faizlerine ve silahlanmaya değil de eğitime, sağlığa, sanata vb. harcanıyormuş gibi eğitim için ek yardım kampanyaları örgütlenip trilyonlar toplanmakta. Elbette 150 yıl önce olduğu gibi bugün de "Burjuvaların fakirler yararına verdikleri yemeklerde yemeği yiyen hep yine burjuvalardır." Ve toplanan paralar emekçi çocuklarına değil eğitim sektöründe yatırım yapması için sermayeye teşvik olarak aktarılır. Sermayenin eğitim politikası işte budur.

Paralı Eğitim Bakanlığı çalışmalarını hızlandırdı

Eski hükümet döneminde bu konuda çeşitli adımlar atılmış, önemli girişimlerde bulunulmuştu. Bir kısmının sonuçları orta yerde duruyor, bir kısmı ise hayata geçirilmeyi bekliyor. Fakat AKP Hükümeti, bu konuda daha iştahlı davranarak bu saldırıları hem "Acil Eylem Planı"na, hem de hükümet programına yazarak işe başladı. Ardından pişkinlik timsali bakan Mumcu, kitaplara sponsor, karnelere reklam gibi harika buluşlarla eğitime nasıl bakıldığını gözler önüne serdi. Sonraki adım YÖK yasa tasarısının kısmi değişikliklerle tekrar gündeme getirilmesi oldu. Paralı eğitim bakanı tüm yüzüzlüğü ile "okulların bir kısmının parça parça özelleştirilmesinde bir yanlışlık bulunmamaktadır" diyerek bu yasanın ne ifade ettiğini ortaya koymuş oldu. Yasa ise geçtiğimiz pazartesi bakanlar kurulundan geçerek meclise geldi. Bununla beraber sırada gerçekten çok önemli bir adım vardı ve o da atıldı. "Özel Okullara Destek" kampanyası başlatılarak, "okuma imkanından yoksun 10 bin çocuğun" masrafları devlet tarafından karşılanarak özel okullara gönderileceği açıklandı. Kontenjanlarının %60'ı boş kalan özel okullar böylece bir parça rahatlatılacak, bu alana yatırım yapılması teşvik edilecekti. Dahası dönem başında okul başına ortalama 105 milyon ayırabilen devlet, eğitim bütçesinden 15 trilyonu bu yolla burjuvazinin cebine koyacaktı. Kaynak sıkıntısından sürekli yakınan Paralı Eğitim Bakanı, karşısına bu soru çıkarıldığında da "Arsaları değerli okullarımız var, onları satacağız." deme yüzüzlüğü gösterebiliyordu.

Demek ki, artık eğitim bir kamu hizmeti olmaktan çıkmış, kârlı bir ticaret alanına dönüşmüştür. Zaten burjuvazinin ideologları, yıllardır eğitimin yarı-kamusal bir alan olduğunu söylüyorlar, sonunda fayda

sağlandığı için bu faydanın bedelinin ödenmesi gerektiğini vazediyorlardı. Bu nedenle de devletin artık bu alandan elini eteğini çekmesini, buranın tümüyle sermayeye bırakılmasını, ancak teşviklerin sürdürülmesini istiyorlardı. İşte son saldırı ile bu istedikleri de yerine getiriliyor, okullarımız satılıyor ve emekçi çocuklarına -eğer başarabilirlerse- özel okullara gitmeleri söyleniyor. Ancak bugünkü koşullarda bile çocuklarını okullara göndermekte hayli zorlanan ailelerimizin bunu nasıl yapacağına dair bir açıklama yok.

İzin verirse gelecekimizi kaybederiz, izin vermeyeceğiz!

10 bin özel öğrenci temmuz ayında yapılacak sınavla seçilecek ve özel okullara gönderilecek. Okula devam etmeyen/edemeyen 600 bin çocuk (sadece İstanbul'da bu rakam 23 bin) ve 3.5 milyon çalışan çocuk ise aynı şekilde yaşamlarını sürdürecekler. Sayıları daha da artacak. Burjuvazi bizim sofralarımızdan ve yaşamlarımızdan çalınan trilyonlarla palazlanmayı sürdürürken bizler en berbat

koşullara mahkum bırakılacağız. Onca fedakarlıkla gönderilebildiğimiz okullar burjuvaziye peşkeş çekilecek ve bunlardan da yoksun bırakılacağız. Ya da bunların hiçbirine izin vermeyecek, susmayacak, mücadele edeceğiz.

Kısa bir süre için gündemden düşmüş gibi görünen ya da MGK'nın şerhine takılan Yüksek Öğretim Yasa Tasarısı önümüzdeki eğitim dönemine kadar geçirilmek isteniyor. Bakanın son açıklamaları bunu yapmak için harekete geçtiklerinin kanıtı. YÖK ile yaşanan gerginlik ya da orta oyunu, sanıyoruz yakında sonlanacak ve yasa mecliste görüşülecek. Tek oturumda geçme ihtimali yüksek olan yasa geçirmemek bizim elimizde. Geçmişte neler yapabildiğimizi görmüşlerdi. Şimdi daha ileri adımlar atabilmeli ve saldırıyı tümüyle püskürtelmeliyiz. Tatile ve yaz rehabetine rağmen bunu başarmak mümkündür. Dahası bizler geleceğimiz için buna mecburuz. Kışın soğukunda ateşlerimizle ısıttığımız Güvenpark'ı yaz gecelerinde de türkülerimiz ve sloganlarımızla titretmeye hazır olalım. Yasa meclise geldiğinde gençlik de orada olmalı, olacak.

Daha şimdiden pek çok eğitimci örgütü bu saldırıya karşı açıklama yaptı. Ankara Liseli Gençlik Platformu bu saldırıya bir kampanya çağrısı yaparak yanıt verdi. Genç komünistler saldırının muhatabı olan herkesi ortak bir mücadele hattı oluşturarak saldırıyı püskürtmeye çağırdı. Ancak öte yandan mücadeleyi geri bir mevziye hapsedmeye çalışanlar da yok değil. Gerici barikatın bir yüzü sermaye kuruluşları ve hükümeti ise, öbür yüzü de laiklik adına konuştuklarını söyleyen "ilerici" görünme hevesi içindeki diğer burjuva çevrelerdir. CHP ve ÇYDD'nin açıklamaları hatırlanacağı gibi bakanlığın bu uygulamayla tarikat okullarının önünü açmak niyetinde olduğu yönündeydi. Yani şimdi bu paralar tarikat okullarına değil Robert, Arı ya da başka bir "laik" koleje gidince sorun olmayacaktı. Yahut satılan arsaları MÜSİAD üyeleri değil de, TÜSİAD üyeleri satın alınca bu gayet ahlaki bir icraat olacaktı.

Bu çevreler, gençliğin ve emekçilerin öfkesini kendilerine yedeklemek, muhalefeti kendileri üzerinden düzen içi kanallara akıtmak derdindedirler. Ancak gençlik, kanını emenlerin dinsel ya da siyasal maskeleri ile değil kendi geleceği ile ilgilidir. Gençlik onların düzenleri için değil hakları ve geleceği için mücadele ediyor, edecek. Eğitim hakkının bu kadar kolay elinden alınamayacağını gerici barikatını yararak anlatacak ve tüm hesapları bozacak.

Genç komünistlerin bu süreçte görevleri iki kat artmaktadır. Bir yandan saldırılara karşı gençliği harekete geçirmek için kendi güç ve olanaklarımızı seferber etmek; öte yandan da bununla yetinmeyerek, saldırının diğer muhataplarına ulaşarak, ortak bir mücadele örgütlemek için seferber olmalarını sağlamak güncel görevi bizim omuzlarımızdadır. Bu görevleri gereğince yerine getirerek burjuvazinin oyununu bozacak ve geleceğimizi savunacağız!

Üniversitelerde planlı faşist saldırılar sürüyor! "Safları sıklaştırmın çocuklar"

"Bu kavga faşizme karşı, bu kavga hürriyet kavgasıdır!"

Onurlu kavgamızın namuslu kalem işçileri:**Nazım Hikmet, Ahmed Arif,
Orhan Kemal...****Kavga bayrağımıza renk verdiler**

Ahmet Arif, Nazım Hikmet ve Orhan Kemal... Türk(çe) edebiyatının öne çıkan bu üç ismini Haziran ayının başında yitirdik. Üçü de düzene ve resmi sanat anlayışına karşı duruşlarıyla öne çıkan isimlerin başında geliyor. Üçü de bunun bedelini hapis ve sürgün cezalarına çarptırılarak ödedi. Üçü de ezilen ve sömürülen emekçi sınıfları, onların mücadelelerini temel konu olarak seçtiler. Üçü de "baldırı çıplaklar"ın kurtuluş mücadelesine bağlı bir yaşam sürdüler. Ve üçü de ölümsüz eserleriyle edebiyatımızda haklı bir yere sahip oldular.

Kuşkusuz ki, bu genel ve ortak özellikler içinde herbirinin yeri bir diğerine göre farklılıklar arz etmektedir. Örneğin Nazım bir buzkırandır; partili kimliğiyle, evrensel temaları şiirine konu etmesiyle, şiire getirdiği güçlü solukla, daha farklı bir yerdedir. Ahmed Arif Kürt kültürünü, ezilen yoksul köylüleri, onların isyanını lirik bir anlatımla şiirine alarak, sadece bu üçlü içinde değil, şiir geleneğimiz içinde de kendine özgü bir konum elde etmiştir. Şiirle sanat hayatına başlayan ancak öykü ve roman dalında eser veren Orhan Kemal ise edebiyatın bu kulvarında bir yeniliğin en verimli temsilcisidir. Sonuçta üçü de, kendine özgü katkılarıyla edebiyatımızda ve kavgamızda benzersiz bir yer tutuyorlar.

Onlar onurlu bir kavganın, haklı bir isyanın sesi oldular. Onlar sınıfsız ve sömürsüz bir dünyanın; her türden zorbalığın son bulduğu, kardeşliğin, özgürlüğün, eşitliğin ve emeğin iktidar olduğu bir dünya için mücadelede yer aldılar. Hayatları boyunca buna bağlı kaldılar.

Şiire dağların isyanını ve kekik kokusunu taşıyan şair:**Ahmed Arif**

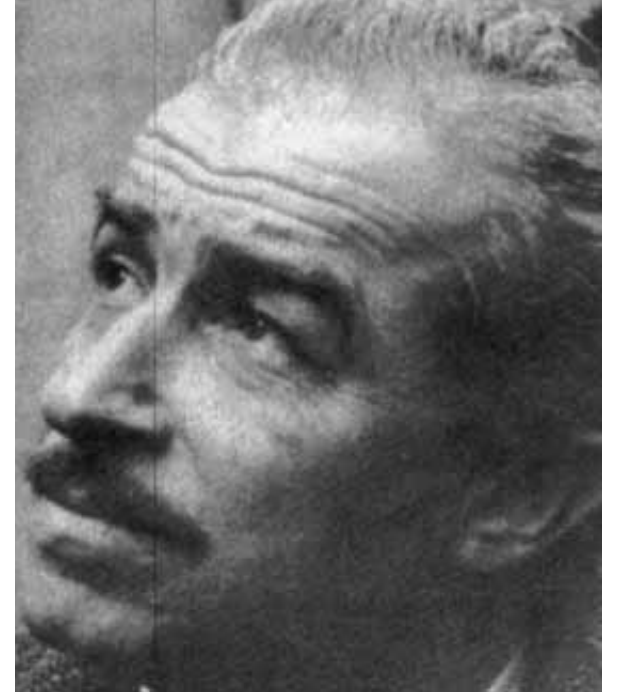
Ahmed Arif, 21 Nisan 1927'de Diyarbakır'da doğar. Erbil'li bir Kürt olan annesini küçük yaşta kaybeder. Babası memur olduğu için maddi durumları o günün koşullarına göre iyi sayılır. Fakat Ahmed Arif, babasının memuriyeti boyunca görev yaptığı yerlerde halkın yoksulluğuna yakından tanık olur. Bir de Kürt halkı üzerindeki baskılara. Bu ikisi onun yaşamına ve sanatına yön veren temel olaylardır. Daha çocuk yaşta zorbalığa ve baskılara karşı kin biler.

Ortaokulda iken ilk şiirlerini yazmaya başlar. Fakat şiiri ciddiye alması 1942 yılında, yatılı okumak üzere geldiği Afyon Lisesi'nde başlar. Okuldaki öğretmenlerinden ve Isparta'da öğretmenlik yapan

ağabeyinden destek alarak Malraux'yu, Dostoyevski'yi, Flaubert'i, Zola'yı, Faruk Nafiz'i, Cahit Külebi'yi, A. M. Dranas'ı, Behçet Necatigil'i okumaya; ilk şiirlerini bunların etkisinde yazmaya başlar. İlk şiirleri 1942 yılında yayınlanır. 1945'te liseyi, 1947'de askerliğini bitirir.

Henüz, nasıl bir şiir çizgisi tutturacağı konusunda bir bocalama içindedir. O dönemde, bir tarafta Nazım gibi bir devin etkisinde onun kötü bir kopyası olma riski vardır, diğer tarafta Orhan Veli ve "Garip" akımının yaygın bir etkisi söz konusudur. Küçük burjuva diye tanımladığı Orhan Veli ve Garip'çilere dönüp bakmaz. Ama bir okyanus olarak gördüğü Nazım'ın biçimine de kapılmak istemez. Kendisine göre, bir doğulu olması da farklı bir şiir tarzı tutturması için önemli bir faktör olmuştur. DTCF felsefe bölümünde okuduğu yıllarda tam da bu arayış içindeyken "Rüstemo"yu ve "Otuzüç Kurşun"u yazar. Böylece, kendi tarzı ve kendi sesiyle dokuduğu

bu şiirlerle bu sorunu aşar.

O dönemde gençliğin ilerici örgütü olan Türkiye Gençler Derneği'ne üye olur. Bir süre sonra kendi çizgisini bulmuş olarak yazdığı şiirler daha yayınlanmadan elden ele dolaşmaya, devrimci gençler tarafından ezberlenmeye başlar. 1951 tevkifatında tutuklanan 184 kişi arasında Enver Gökçe'yle beraber o da vardır. Komünistlere destek olduğuna dair bir ifade imzalatmak isteyen polis, A. Arif'i Ankara'dan İstanbul'a götürüp ünlü Sansaryan Hanı'nda aylarca işkenceden geçirir. A. Arif işkenceye boyun eğmez. Rahatsızlandığı için hastaneye kaldırılır. Daha sonra Harbiye cezaevine konulur. İki yıl hapis ve 8 ay sürgün cezasına çarptırılır. Bu zorlu süreçte yaşadığı deneyimler, şiirinin bir diğer temasını oluşturur.

Sürgünden sonra Ankara'ya dönen Ahmed Arif, hayatını kazanmak için Medeniyet, Öncü, Halkçı gibi gazetelerde düzeltmen olarak çalışırken bir taraftan da şiire iyice yoğunlaşır. Yazdığı şiirleri 1968 yılında *Hasretinden Prangalar Eskittim* adlı bir kitapta gün yüzüne çıkaran Ahmed Arif, bu tek kitabı ve 19 şiiriyle, başka hiç kimseye nasip olmayan bir yer edinmiştir edebiyatımızda. Peki bunu neye borçludur? Nedir Ahmed Arif şiirinin tılsımı?

"Uzun ve tek bir ağıt gibidir onun şiiri"

Ahmed Arif, her gerçek sanatçı gibi, yalnızca çağına tanıklık etmekle kalmamış, taraf olmuş bir ozandır. Yaşadığı dönemin toplumsal sorunlarından, yaşadığı topraklardaki çelişkilerden yola çıkar. Çağının gerçekliğine sıkı sıkıya bağlıdır, ama onun tutsağı olmaz. Serzenişte bulunmaz, umutsuzluğa düşmez hiçbir zaman. Varolanı değiştirmeye çağırır büyük bir inançla. Atom çağında geri bırakılmış, en zorbaca baskılara maruz kalmış Anadolu gerçekliğinin tarihsel-toplumsal arka planına ışık tutar bir yandan:

Binlerce yıl sağılmışım,

Korkunç atlılarıyla parçalamışlar
Nazlı, seher-sabah uykularımı
Hükümdarlar, saldırganlar, haydutlar,
Haraç salmışlar üstüme.
Ne İskender takmışım,
Ne Şah, ne sultan
Geçip gitmişler, gölgesiz!
Selam etmişim dostuma
Ve dayatmışım...
Görüyor musun?

Ve bir yandan da tarihsel bir
hesaplaşmaya çağırır okurunu/halkını:

Nerede olursan ol,
İçerde, dışarda, derste, sırada,
Yürü üstüne-üstüne,
Fırsatçının, fesatçının, hayının...
...
Gör nasıl yeniden yaratılırım,
Namuslu genç ellerinle.
Kızlarım,
Oğullarım var gelecekte,
Herbiri vazgeçilmez cihan parçası.
Kaç bin yıllık hasretimin koncası,
Gözlerinden,
Gözlerinden öperim.
Bir umudum sende,
Anlıyor musun?

Bu içten, bu tok, bu açık çağırışı gerekli ve zorunlu kılan koşulların, bir hesaplaşmanın ürünüdür onun şiiri. Tarihe yaslanarak ayağını sağlam bir toplumsal zemine basar, varolanı güncel kısırlığından çıkarır ve geleceğe bağlar. "Bir yerde tarihten önce yaşamış bir ozan konuşuyor sanırsınız, başka bir yerde en genç kuşağın bir verimi karşısında gibisinizdir" (Cemal Süreya)

Sade ve mütevazı halk dilini kullanır Ahmed Arif. Su gibi akıcı ve yalın bir dille, bazen bir ninni yumuşaklığında, bazen bir ağıt tadında dokur şiirlerini. Süslü bir anlatıma başvurmaz. En çetrefilli sorunları, en çarpıcı gerçekleri üç-beş sözcükle koyar ortaya. İmbikten süzölmüş, hayatın yarasına dokunan sözcüklerdir bunlar.

Şiirlerinde küfre varan bir öfke ile ağıt sesi yadsımadan birbirine karışır. Ve çoğunlukla yüksek bir şelaleden dökülen suyun akışı gibidir dizeleri. Ele avuca sığmaz, asidir. Nerdeyse hiç bir durak kullanmaz dizeleri arasında. Bir solukta okunan şiirlerdir hepsi de. Bu yüzden Cemal Süreya yerinde bir tespitle, "Uzun ve tek bir ağıt gibidir onun şiiri" der ve ekler: "Daha deniz görmemiş çocuklara adanmıştır. Kurdun kuşun arasında, yaban çiçekleri arasında söylenmiştir, bir hançer kabzasına işlenmiştir. Ama o ağıtta, bir yerde, birdenbire, bir zafer şarkısına dönüşecekmiş gibi bir umut (bir sanrı, daha doğrusu bir hurs), keskin bir parıltı vardır. Türkü söyleyerek çarpışan, yaralıyken de, arkadaşı için tarih özeti çıkaran, buna felsefe ve inanç katmayı ihmal etmeyen bir gerillanın şiiridir."

Sevdanın, isyanın, umudun en güzel şiirlerini yazdı Ahmed Arif. Yoksul Kürt emekçilerinin acılarını, umutlarını dokudu şiirinde. Şiirleri yıllar geçse de dillerden düşmeyecek.

İşçilerin, amelelerin bereketli romancısı: Orhan Kemal

Asıl adı, Mehmet Raşit Ögütçü olan Orhan Kemal, 15 Eylül 1914'te Adana-Ceyhan'da doğar. Babası Abdülkadir Kemali, dönemin İttihat ve Terakki Fırkası üyesi bir memurdu. Cumhuriyet'in kuruluşunun

hemen ardından milletvekilliği yaptı, daha sonra muhalif düşünceleri nedeniyle uzun süre kaçtığı Beyrut'ta yaşadı. Ailesine katkı yapmak için Beyrut'ta işçilik yapan Orhan Kemal 1932 yılında Adana'ya döner. Adana'da işçilik yaptığı sırada tanıştığı işçilerin etkisiyle okumaya başlar. Bu işçilerin çoğu örgütlü mücadele içindedir. Orhan Kemal ise zamanını çalışarak ve kendi deyimiyle "averelik" yaparak geçirir. 1937 yılında çalıştığı fabrikadaki bir işçi kadını evleninceye kadar da bu böyle sürer.

Nazım Hikmet'in etkisinde büyük sanatsal atılım

1938 yılında askerlik yaptığı sırada Nazım Hikmet ve Maksim Gorki'nin kitaplarını okuduğu ihbarı üzerine yargılanır ve 5 yıla hüküm giyer. Hapisteyken yazdığı şiirleri takma adlarla dergilere göndermeye başlar. Bunlardan bazıları yayınlanır. Orhan Kemal edebiyattaki asıl atılımını ise bir süre sonra gittiği Bursa Hapishanesi'nde Nazım'la tanıştıktan sonra yapar. Nazım'ın ısrarı üzerine, pek de başarılı olmadığı şiir çalışmasını bırakıp öykü ve roman yazmaya başlar. Nazım, Orhan Kemal'e her açıdan yardımcı olmaya çalışır, eğitimiyle ilgilenir ve onu politikleştirir.

1943 yılında tahliye olan Orhan Kemal, amelelik de dahil, pek çok işte çalışır. Fakat kimliği nedeniyle uzun süre aynı işte çalışmazlar. Bu arada yazdığı öyküler dergilerde çıkar, edebiyatta tanınan bir sima haline gelmeye başlar. İlk romanlarını basar. Karısının maaşı, öykü ve romanları için verilen üç kuruşla yoksul bir yaşam sürer, sürekli borçlanarak geçinmek zorunda kalırlar. Bu yüzden bir dostlarının çağrısıyla 1950 yılında İstanbul'a taşınırlar.

Fakat İstanbul'da hayat çok daha zordur. Orhan Kemal de var gücüyle roman ve öykü yazarak aile bütçesine katkı yapmaya çalışır. Kuşkusuz ki bunu yalnızca para kazanmak için değil, aynı zamanda bir görev ve sorumluluk bilinciyle yapar. Bu en verimli yıllardaki çalışmasından Murtaza (1952) ve Bereketli Topraklar Üzerinde (1953) ve ardından Grev ve 72. Koğuş' adlı romanlarını peşpeşe yayımlar. Bu arada romanları ve öyküleri devleti rahatsız etmeye başlamıştır. 1956'da Ara Sokak adlı öykü kitabı nedeniyle, mahkemede, niçin sürekli yoksulların yaşamını işlediği, bu ülkede zenginlerin yaşamını niçin yazmadığı sorulduğunda "Ben gerçekçi yazarım.

Karanfil sokağı

Tekmil ufuklar kışladı
Dört yön, onaltı rüzgar
Ve yedi iklim beş kıta
Kar altındadır.

Kavuşmak ilmindeyiz bütün fasıllar
Ray, asfalt, şose, makadam
Benim sarp yolum, patikam
Toros, Anti-toros ve asi Fırat
Tütün, pamuk, buğday ovaları, çeltikler
Vatanım boylu boyunca
Kar altındadır.

Döğüşenler de var bu havalarda
El, ayak buz kesmiş, yürek cehennem
Ümit, öfkeli ve mahzun
Ümit, sapına kadar namuslu
Dağlara çekilmiş
Kar altındadır.

Şarkılar bilirim çığ tutmuş
Resimler, heykeller, destanlar
Usta ellerin yapısı
Kolsuz, yarı çıplak Venüs
Trans-nonain sokağı
Garcia Lorca'nın mezarı,
Ve gözbebekleri Pierre Curie'nin
Kar altındadır.

Duvarları katı sabır taşından
Kar altındadır varoşlar,
Hasretim nazlıdır Ankara.
Dumanlı havayı kurt sevsin
Asfalttan yürüsün Aralık,
Sevmem, netameli aydır.
Bir başka ama bilemem
Bir kaçınıcı bahara kalmıştır vuslat
Kalbim, bu zulümlü sevda, kar altındadır.

Gecekondularda hava bulanık puslu
Altındağ gökleri kümümlüslü
Ekmeğe, aşka ve ömre
Küfeleriyle hükmeden
Ciğerleri küçük, elleri büyük
Nefesleri yetmez avuçlarına
-İlkokul çağında hepsi-
Kenar çocukları
Kar altındadır.

Hatıp Çay'ın öte yüzü ılıman
Bulvarlar çakarkeyf Yenişehir'de
Karanfil Sokağında gün açmış
Hikmetinden sual olunmaz değil
"Müciip sebebin" bilirim
Ve "kafi delil" ortada...

Karanfil Sokağında bir camlı bahçe
Camlı bahçe içre bir çini saksı
Bir dal süzülür mavide
Al - al bir yangın şarkısı,
Bakmayın saksıda boy verdiğine
Kökü Altındağ'da, İncesu'dadır.

A. Arif

En iyi bildiğim konuları alırım. Varlıklı yurttaşların yaşayışlarını bilmiyorum, nasıl yaşadıklarından haberim yok” diye cevap verir. 1966’da iki arkadaşıyla beraber bu kez “hücre çalışması ve komünizm propagandası” yapmak iddiasıyla ceza alır, iki ay hapis yatar. Gösterilen tepkiler sonucunda salıverilirler.

“Biz işçiler, hatıran önünde saygıyla eğiliyoruz”

Bir davet üzerine gittiği Sofya’da 2 Haziran günü rahatsızlanan Orhan Kemal, 3 Haziran 1970 günü hayatını kaybeder. Cenazesi 6 Haziran’da özel bir konvoy eşliğinde Türkiye’ye getirilir.

“Saat 11:30’da cenaze arabası sınırdan içeri girer. Uzun bir araba konvoyu onu izlemektedir. Edirne’den Babaeskiye gelindiğinde, asfaltın dönemecinde bir işçi, arabaya yaklaşır. Elindeki çiçek demetini uzatır. Demetin üzerindeki bantta şunlar yazılıdır: ‘Biz işçiler, hatıran önünde saygıyla eğiliyoruz’” (Asım Bezirci, *Orhan Kemal*, Evrensel yay., 1994, s.43)

Onun hatırası önünde “saygıyla eğilen” işçi sınıfı, bir hafta kadar sonra 15-16 Haziran Direnişi’ne imza attı.

Orhan Kemal bu topraklarda yetişmiş en verimli toplumcu gerçekçi yazarlardan biridir. 56 yaşında öldüğünde arkasında 27’si roman ve 19’u öykü olmak

üzere 51 kitap bıraktı. Pek çok eseri sinemaya ve tiyatroya uyarlandı. *Bereketli Topraklar Üzerinde*, *Murtaza*, *72. Koğuş*, *Gurbet Kuşları* en çok bilinenleridir.

Eserlerinin temel konusu emekçilerin yaşamı ve mücadelesidir. Limanlarda, fabrikalarda, tarlalarda ter döken fakat hakkını alamayan her kesimden emekçinin yalın portresini çizer roman ve öykülerinde. Bunlar kurmaca ‘tip’ler değil, şurada ya da burada yaşayan insanlardır. Kahramanlarını kendi şiveleri ile konuşturur, onları sosyal ortamla birlikte ortaya koyar ve yerel öğeleri başarıyla eserlerine yedirir. Denilebilir ki bütün tiplerini yaşam laboratuvarından derler. Laboratuvar onun için halktır. “Yazmak için yaşamak, duymak, halkı algılamak gerekir. Bir yazar için çok gereklidir halkın içinde kalabilmek” der. Elbette bunun da bir bedeli vardır. Toplumcu gerçekçi yazar buna da hazır olmalıdır. “Gerçekçi yazar en iyi bildiği şeyi yazmalıdır” diyen Orhan Kemal, Kemal Tahir gibi bilmediğini yazan yazarları eleştirir.

Orhan Kemal işçi ve emekçiler tarafından en çok okunan yazarlarımızdan biridir. Bunu yalın, basit anlatımına borçludur. Bu yalın ve basit anlatım eserlerinin edebi düzeyini düşürmediği gibi, daha canlı bir anlatım kazandırır.

Nazım Hikmet’e Ağıt

Abdülvahap El- Bayati
Irak, 1926

1-

Sevdalı Bulut

Sürgünde bir çocuktum ben
Özlem Kuşu can yoldaşım ölüncüye dek
Gençliğim son aşkı
Kuşumdu yoldaşımdı özlem
O ki uzanırdı yurduma gurbetten
Oysa onsuz
Sürgünden sürgüne attığı rüzgarların
Umarsız bir bulut gibiydim ben
Kim çalıyor kapımı kim var dışarda
Uykuyla uyuyor gövdem
Al beni götür beni tekne İstanbul’a
Ölmedim yelkenim ölmedim daha
Tepeden tırnağa uyuştı gövdem.

2-

Uyuyan Prens

Ve gizlerdi koca dünya
Yastığı altında uyuyan prensin
Şiirler kelekler pınarlar
Kutular dolusu şekerler oyuncaklarla
Som altından bir mum başucunda
Eriyordu altın damlalarla
Ve çiçek kokularıyla doluydu oda
Uyuyordu güzelim prens yanakları al al
Kocaman bir gülüşte küçücük bir ağızda
Düşünde İstanbul bir kelebeğe dönüşüyor
sonunda
Uçuyor saksılar karanfiller boyunca
Uyanıyor prens konunca uykusuna

3-

Pariste Kış

Kış Paris’te sarılır kürklere karlara
Yüreğimse bir başına kimsesiz
Ağlıyor sessiz sessiz kaldırımlarda
Aydınlandı pencereler ve içler

Ve akşam çöktü sokaklara

Soğuk hırçın sessiz

Gülüm nasıl da yaşlandı Paris

Oysa ben çocukluğumu yaşıyorum hala

Uğraşım gezginlik ve türküler yakmak

Yeryüzünde tüm yalnızların akşamına

Nedense gülüm bu akşam

Orkide satan kızın sesi

Ölümün kokusunu getiriyor bana

Ve sesiyle sanki

Bir çivi bir çivi daha çakıyor tabutuma

Gülüm aydınlık kapısı çocukluğumun

Bir daha geçmeyeceğiz bu köprüyü

Akşam çökmeyecek üstümüze bir daha

Paris öldü gülüm öldü Paris

Elveda yaşayan dostlar elveda.

4-

Sürgünden Dönmek

Yeniden doğmaktır ölüm

Dönüştür kucaklaşmak sarılmaktır sınıksız

Kumlarla çakıllarla sislerle kayalarla

Işıklar söndü ve unutuldu bir çiçek

Açık duran bir kitapta

Bir bülbül bekledi ormanda

-Nazım geldi! Kim çaldı kapıyı

Sürgünden döndü Nazım bulutlarla

kuşlarla

Ve deniz beklerken O’nu

Ağaçlar taşları devirdi coşkuyla

Açın kapıları Nazım geldi Anadolu’ya

Asma kütükleri suluyor

Zeytin fidanları diyor tepelere dağlara

Ve teriyle ıslanıyor kirpikleri

Açın kapıları açın Nazım geldi.

Çev.: Turgay Gönenç

“Yapıtlarımda sosyal sınıflar arasındaki durumun ne olduğunu gösteriyorum...”

“...Toplumcu bir yazarım. Bireyin gerçek mutsuzluk ya da mutluluğunun, içinde yaşadığı toplum düzeninden gelebileceğine inanıyorum. Hikaye, roman, tiyatro oyunlarımın da bu inançtan hız alacağı doğal.

“Çağımızın pek çok toplumları gibi, içinde yaşadığım kendi toplum düzenimizin de insanlarımızı mutlu kılmaktan uzak olduğu su götürmez. Ben, hikaye, roman, tiyatro oyunlarımın bozuk düzenimizin nedenlerini insanlarımızı göstermek, onları uyarmak, gösterip uyarmakla da kalmayıp bu bozuk düzeni düzeltmeye çaba göstermelerini, bu çabayı elbirliğiyle göstermemiz gerekliliğini yanıtlarım; yanıtlamaya çalışırım.

“Evet, sosyalist çizgide bir eylemim yok, ama yapıtlarımda sosyal sınıflar arasındaki durumun ne olduğunu gösteriyorum. Ne dediğini bilen bir yazar için, sınıflar dışında bir edebiyat yoktur zaten. Bir toplumda yaşıyorsak, bu topluma bağımlı olmamak olanaksızdır.

“Ben halkımı köylümü, bütün köylüleri, bütün fakir fukarayı seven bir yazarım... Belirli bir takım şartlar yüzünden geri, bilgisiz, görgüsüz, pis kalmış insanların, imkana kavuştukları zaman değişip gelişeceklerine, ileriliği benimseyeceklerine, uygarlaşacaklarına inanıyorum...”

Orhan Kemal

“Genel af kampanyası”

Serhat Ararat

İmralı Partisi KADEK’in kampanyaları bitmiyor. Biri bitiyor, diğeri başlatılıyor. Bu camiada bu kampanyaların sonuçları tartışılıyor mu? Getirip götürdükleri sorgulanıyor mu? Bugüne dek sayısız kampanya örgütlendi ve uygulandı, adlarından fazla gürültü koparıldı, ama sonuçları, başarı ve başarısızlıkları üzerinde kafa yoran, bunun açık tartışmasını yapan var mı?

Bu sorulara verilecek yanıt bellidir: Mutlak itaatin olduğu bir yerde, tartışma ve soru sormanın tecrit, baskı, dıştılama, hatta yaşam olanaklarını ortadan kaldırma yaklaşımının egemen olduğu bir yerde bu soruları sormak bile fazlalık sayılır.

Ama biz, büyük gürültülerle başlatılan ve sürdürülen kampanyaların hiçbir somut politik etki ve sonuç yaratmadan bitmesine rağmen sorgulanmadığını, tartışılmadığını, değerlendirilmediğini vurgulamak, bu yönleriyle yürütülen tasfiye hareketinin önemli bir ayağı niteliğinde olduğunu hatırlatmak istiyoruz.

Bugüne kadar sayısız bile unutulmuş kampanyalar

yürütüldü. Hepsi de çok iddialı ve bol gürültülü kampanyalardı. Ama bunların hepsi hiçbir politik etki yaratmadı, hiçbiri beklenen veya belirlenen hedefleri gerçekleştirmedi. Ortada gizlenemez, demagoji ile örtülemez bir başarısızlık var. Bu çok açık, ama bunu tartışan, sorgulayan, eleştiren yok! Bu durum kuşkusuz nedensiz değildir, fakat bu nedenleri tartışmak da şu anda konumuz değil!

Yürütülen kampanyaların görünürdeki hedefleri gerçekleştirme anlamında başarılı olmaları mümkün değildir. Halkın çıkarlarını esas alan bir iradeye, bağımsız bir beyne, devrimci yurtsever politikaya bağlı olmayan, tersine tasfiyecilik planlarının bir gereği olarak ve onun taktik hedeflerine bağlı olarak yürütülen kampanyaların halkın beklentileri veya yanılmalı hedefleri bakımından başarılı olması mümkün değildir. Esas konumuza geçmeden KADEK kampanyaları hakkında kısa bir hatırlatma daha yapalım:

Anılan kampanyaların özü, halkımızın devrimci yurtsever enerjisini boşa akıtmaya, oyalamaya,

dikkatlerini can alıcı sorunlardan uzaklaştırmaya, kitleleri eylemli olarak denetim altında tutmaya, düşünme, tartışma ve sorgulama fırsatlarını ortadan kaldırmaya, alttan alta süren hoşnutsuzlukların sağlıklı bir zemin bulmasını önlemeye dönüktür.

Hangi kampanyaya bakılırsa bakılsın, bu hedeflerin hepsinin gerçekleştiğini görürüz. Bu anlamda KADEK kampanyaları “başarılıdır”! Bu da kitleleri denetleme ve boş hedeflere sahip kampanyalarla yönetme tarzıdır!

Bu tarzda kandırılan, yönetilen ve denetlenen halk kitleleri bu gerçeğin ne kadar farkında? Daha ne kadar bu tasfiyecilik planların peşinde güç ve enerji tüketecek?

Gündemde yeni bir kampanya var. Adı, “Toplumsal Barış için Genel Af Kampanyası”. Mayıs’ın ortalarında başlatılan bu kampanya Temmuz’un ortalarına kadar KADEK’in etkin olduğu bütün alanlarda yürütülecek... KADEK, şimdi bütün gücünü, enerjisini ve dikkatini bu kampanya üzerinde yoğunlaştırmış bulunuyor. Kampanyanın zamanlaması, nedenleri ve içinde gerçekleştiği iç ve

Yorumsuz...

A. Öcalan’ın “pişmanlık yasası”yla ilgili görüşleri

“Ben İmralı’ya geldikten sonra gündeme geldi. Türkiye, PKK’yi muhatap kabul eder, barışa gelmez. Böyle dolaylı yollar yapabilir. Dolaylı barış gelişirse, yani faraza diyelim ki, örgüt toptan silah bırakmaya giderse bu yasanın hükmü ne olur? İşte Cezayir de barışa gidiyor. Cezayir benzeri bir şey gelişebilir mi? Çünkü orada, FİS’in manevi lideri sanırım cezaevinde bir açıklama yapıyor, dışarıdaki silahlı öncülerin sorumlusu da onlara yanıt vererek, bir barış girişimi başlattılar. Böylesi bir şey bizim için de gelişebilir mi? Bu açıdan bu pişmanlık yasası bir bakıma minareye kılıftır, diyebiliriz” (28 Haziran 1999 tarihli Avukat Görüşme Notlarından...)

“Meclis’e pişmanlık yasasını getirdiklerine göre, bazı şeyler gelişebilir. Öyle bir his var içimde. Son MGK toplantısında pişmanlık yasasını Meclis’e MGK getirdi. Sanırım silahlara bir çare bulmak istiyor. Aniden devreye girmesi düşündürücüdür, bu yasanın. Hem de hükümete rağmen gidiyor. Çünkü MHP karşı çıkıyor. Bunu MGK’nın stratejik planı çerçevesinde ele almak lazım. Bu planda öngörülen yasaların çıkması düşünülüyor. Bu yasalar anti-terör, irtica, pişmanlık vb... Adı pişmanlıktır, ama yasal tekniğe göre öyledir. Cezayir’dekine benzer gelişebilir. Ben açıklama yaparım. Dışarıdaki komutan da açıklamasında diyecek tamam. Böyle gelişir. Pişmanlık yasası siyasi bir yasa, af yasasıdır.” (28 Haziran 1999 tarihli Avukat Görüşme Notlarından...)

“Pişmanlık yasasını bensiz uygulamaları mümkün değil. En önemli iki husus AHİM ve Pişmanlık yasasıdır. Pişmanlık yasasına ilişkin olarak, orada her şeyi görebilirsiniz. Çözüm mü var, çözümsüzlük mü var, bizim için neler öngörülüyor, onun içinde var. Ezme, bastırma gibi bir şey olsaydı bunu gündeme getirmezlerdi. Karar, belki de karardan sonraki gelişmeler infaz neye bağlıdır? Bununla ben ne yapacağım? Öcalan karar vermelidir diyorlar. Kendisini mi? PKK’yi mi yaşatacak diyorlar.” (28 Haziran 1999 tarihli Avukat Görüşme Notlarından...)

“Biz Pişmanlık yasasını kısmi af olarak

nitelendiririz. Devlet Pişmanlık yasası diyebilir. Biz hayır, yalan atıyorlar deriz.” (7 Temmuz 1999 Tarihli Avukat Görüşme Notlarından...)

“Anti-terör yasasına pişmanlık denmesi kamuoyu ve basın bir yaklaşımıdır. Ayrıca savaş sürecindeki yaklaşımı ifade ediyor. Silahlı çatışmaya son vermekle pişmanlığın bir anlamı kalmadığı gibi, şiddete son vermeyi örgütün kendisi gerçekleştirmiş olup, yasal demokratik katılımını da temel ilke olarak esas almaktadır. Bundan sonra devlet eğer ileri bir çözümü istiyorsa, konuya şüphesiz daha değişik ve bu gelişimin ışığında bakacaktır. Olağanüstü 7. Kongre çizgisi de diyebileceğimiz gelişme esas alınacaktır. Dolayısıyla bu af yasalarına, bu gelişmelerin gereklerine göre yaklaşmak gerekiyor. Şüphesiz iyi niyet ve barışın mesajını taşımak durumundaki bu takımın seçilmesine dikkat etmek gerekir. Yasa gereği serbest kalmaları gerekecek. Bunun için hiçbiri hakkında şimdiye kadar bir soruşturma ve kovuşturmanın yürütülmemiş olması, kanıtlanabilir ölüm ile sonuçlanmış bir çatışmaya girmemiş olmaları bunun bir gereğidir. Sorumlusunun tanınmış, yazılı ve sözlü mesajları temsilde ve ulaştırmada güçlü, yetenekli olması uygundur. Cezaevinden çıkan arkadaşlar bu grubun tespitini daha iyi yapabilirler. Bir kısmı bayan da olabilir. Sanıyorum kısa sürede bu nitelikte bir grubu hazırlamanız zor olmayacaktır.” (5 Eylül 1999 Tarihli BK ve MK’ye gönderilen talimat.)

“4- Anti-terör yasasındaki değişiklik yeterli olmadığı gibi, eskiden kalma pişmanlık yasası esprisi saflarda bir karşı tavır yaratmıştır. En ciddi yasal sorunlardan birisi budur. Normalde birçok ülkede denenen, ‘Barış için af yasası’dır. Devlet şimdilik bunu erken gördüğü gibi, tüm silahlı hatta silahsız güçlerin gelip adalete sığınmalarından sonra ‘düşünürüz’ demekle yetiniyor. Politik yapıda bazı güçler buna da karşıydılar. Sanıyorum bu problem çözülmezse, bazı tarihi adımlar boşa gidecektir. Çözüm için tarafların bu hususta son derece duyarlı ve gerçekçi olmaları gerekiyor.

İlkede adalete başvurmadan çekinilmiyor. Düşünülen barış için af niyeti tatminkar kılınmalıdır. Yani şu anlayışları aşmak gerekir: Devlet, ‘hele hepsi gelsin sığınsın, sonra düşünürüz’; PKK, ‘tatminkar bir barış affi çıksın, ondan sonra geliriz’ diyor. Bu iki yaklaşım meseleyi kilitler. Yine ‘anti-terör yasası çıkmış, niye yararlanmıyorlar; demek ki iyi niyetli değiller’ yaklaşımı da doğru eleştirilir. Kapsamı dar; kurucu, merkez ve silah kullanan dıştalanıyor. Geriye kim kaldı? Ayrıca ceza ağırlıkları bu sorunlarda ağırdır, fazladır. Kaldı ki, devlet ‘91’de tek taraflı ve bundan daha gelişkin bir tavır göstermişti. Oysa kapsamı dar, yararlanacakların oranı az. ‘Şartlı salıverme’ biçiminde veya Ceza İndirim Yasası’nda göstermişti. Buna benzer bir çözüm üzerinde durmak daha doğru olur. Gündemde bir af yasası var, bu yasa ‘terör’ için galiba genişletilmeyecek. Aslında bu bir fırsattı. Üzerinde yine de durulabilir. Bu olmazsa, anti-terör yasasındaki değişikliklerle kolaylık sağlanmak istenirse, yasanın genel uygulanması ve cezanın makul bir düzeye getirilmesi talep edilir. ‘Ceza İndirim Yasası’ bundan daha da tercih edilebilir. ‘91 benzeri yaklaşım üzerinde durulabilir.

b- Burada diğer önemli bir husus, örgüt kendi rızasıyla şiddete tümüyle son verdiğine göre, artık ayrımsız, özel incelemeye tabi tutmaksızın, tüm mensuplarına yasanın uygulanmasıdır. İster dağdaki, ister Avrupa benzeri yurt dışında ve cezaevlerindeki herkese uygulanması gereği vardır. Uygulamanın eşit olması en doğrusudur.

Muhtemel bir rehabilite, yani sosyal ortama uyma için denetim altında kalma reddedilemez.

Bu süreçte hem ruh, hem adaptasyon, bunun için eğitim, hem de yeni yaşama bir meslek temelinde hazırlanmak için, bir süre toplu veya gruplar halinde uygun ortamlarda kalınabilir. Bu, güven sorununu da halledebilir. Örneğin Güneydoğu’da bir çiftlik çalışması, yeni köy kuruluşlarında çalışma, belediyelerde projelerde yer alma biçiminde öneriler geliştirilebilir.” (3 Ekim 1999 Tarihli BK’ye gönderilen talimattan...)

dış ortam çok ilginçtir. Kısaca da olsa üzerinde durmamız gerekiyor.

Bir kez, Irak'ın ABD tarafından işgali ve yeniden biçimlendirilmesi süreci Güney'deki KADEK güçleri için ciddi bir "gelecek" sorununu gündemleştirdi. Başka bir ifadeyle, ABD, Irak'a tek egemen olma anlayışının bir sonucu olarak KADEK'e tasfiye ve mutlak silahsızlandırmayı dayatmaktadır. Buna karşı KADEK'in bir politikası, bir seçeneği var mı? ABD'ye ateşkes ilan ettiklerini açıklamaları, Güney'de silahlı faaliyette bulunmayacakları açıklamasını yapmaları, anılan dayatma karşısında bir seçenek mi? Belli ki KADEK'in ortaya çıkan bu "yeni" durum karşısında herhangi bir politikası, bir seçeneği yoktur, olması da mümkün değildir.

İkincisi, TC, "yeni" bir Pişmanlık Yasası hazırlamakta olduğunu duyurmuştur. Bu yasanın Irak savaşı ve onun ortaya çıkardığı yeni durumla bağlantılı olduğu açıktır.

Üçüncüsü, Güney'de günleri sayılı olan KADEK'in hiçbir politikası ve daha da önemlisi iradesi yoktur. Ama öyle de olsa bu ciddi fiziki varlık yokluk sorunu karşısında bir şeyler üretme ve yaşama geçirme zorunluluğunu hissetmektedir. İşte buldukları "çözüm" "Toplumsal Barış İçin Genel Af Kampanyası"dır!

Son sürece cevap verebilecek, teslimiyet, ihanet ve tasfiyeciliği cepheden karşılayacak bir direniş stratejileri olmadığına göre af dilemekten ve bu vesile ile yaklaşmakta olan "sondan" kurtulmayı ummaktan başka bir "yol" düşünmeleri mümkün değildir.

Kuşkusuz bu af dilencilikleri de kendilerini kurtarmaz. İstedikleri kadar af dilenciliklerini yapınlar, istedikleri kadar gürlü koparsınlar sonuç, yine aşağılanmak, cezalandırılmak ve çürütülmekten başka bir şey olmayacaktır. Hiçbir politik güçleri, etkileri ve amaçları kalmamış grupların ciddiye alınmaları mümkün değildir.

Diyelim ki, ABD'nin dayatması ve TC'nin gelinen noktada kısmi bir af yasa veya benzer bir yasal düzenlemenin tasfiyeciliği finale taşımada önemli bir rol oynayabileceğini düşünmesi sonucu affa benzer bir yasa çıkarıldı. Bu yasa neyi çözer, Kürdistan sorununa hangi açılımları getirir?

Gerçekten KADEK'in af edilme ve kimi kısımlar dışında bir beklentisi var mı, bunun dışında bir hedefi var mı?

Bir de "Pişman değil Apocuyuz" biçiminde slogan atmaktan da geri durmuyorlar. Pişmanlığı en büyük onursuzluk ve aşağılık bir durum olarak tanımlıyorlar. Pişmanlık, itiraf gerçekten de onursuzluğun en büyüğü ve aşağılığın en dip noktasıdır. Ama İmralı'da Öcalan pişmanlık için neler söylemişti? Bunları hatırlıyorlar mı? Bugün pişmanlığı yerden yere vuranların, Öcalan'ın pişmanlıkla ilgili sözleri hakkında bir diyecekleri var mı, buna cesaretleri var mı?

(Öcalan'ın pişmanlıkla ilgili sözlerini ekte "yordsuz" ve olduğu gibi veriyoruz. Pişmanlık yasası ile ilgili ahkam kesenlerin bu konuda söyleyecekleri tek bir söz olacak mı?)

Evet, "Toplumsal Barış İçin Af Kampanyası", zavallı ve çaresiz bir af dilencilikinden başka bir şey değildir. Önceki kampanyalar gibi boş yere enerji tüketmekten, oyalamaktan ve bilinçleri çarpıtmaktan başka bir işe yaramayacaktır!

Ulusal kurtuluş sorunu ve çözüm seçeneği

Serhat Ararat

Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi dar bir boğazdan geçmektedir. Daha doğru bir deyişle bir dirim kalım savaşımını vermektedir. Daha öncesi bir yana dört yılı aşkın bir süredir dayatılan İmralı tasfiyeciliği derinleşerek devam ediyor; hem değerlerimiz üzerindeki tekeli, hem de devrimin dinamikleri üzerindeki ipoteği devam ediyor. Dün mücadelenin şurasında burasında yer alan toplumsal kesimler, bireyler çürüme sürecinde her gün biraz daha erimektedir. Dolayısıyla şu anda KADEK'in denetimi altındaki kesim ve bireylerde ulusal kurutuluş adına yeni bir şeyler, bir atılım beklemek, ham hayalden başka bir şey değildir. Çözüm ve çürüme algılananların ötesindedir ve çok yaygın, genel ve derin özellikler taşımaktadır. Ne yazık bundan "muhalif" olarak adlandırılan kesim ve kişiler de nasibini almaktadırlar. Hem de fazlasıyla...

KADEK'in dışındaki grup, parti ve çevreler de söz ve iddiaları ne olursa olsun "yokları" oynamaktadırlar. Daha da önemlisi, genel bir kimlik erozyonu yaşanmakta, sosyalizmden kaçış bir marifet sayılmakta, "bizde" "yeni sağ" gecikmeli olarak keşfedilmekte, gizli veya açık Amerikan hayranlığı yapılmakta bir sakınca görülmemektedir! İdeoloji ve politik çizgideki bu savrulmuş, kuşkusuz devrimci ulusal kurtuluşçuluğu yeniden ayağa kaldırmada aşılması gereken diğer bir olumsuzluk olmaktadır.

HakPar türü Kürt egemen ve orta sınıflarının derme çatma oluşumları ulusal kurtuluş adına olumlu, ciddi ve tutarlı bir katkı sunabilirler mi? Çizgileri, gelenekleri, bileşimi, pratikleri ortadadır. Bunlar, aynı zamanda yapabileceklerinin de aynasıdır; etkilerini, katkılarını, rollerini bu aynadan okumak mümkündür! Açık ki, Kuzey Kürdistan'da Kürt egemen sınıflarının ve ondan kaynaklanan siyasetlerin özgürlük mücadelesine kazandıracığı pek bir şey yoktur.

Genelde esen sağ rüzgarlara kapılan Kürdistan'daki çevreler ve kişiler, umutlarını ve geleceklerini Güney'deki gelişmelere bağlamış gibidirler. Güney'deki durumla ilgili görüşlerimizi bir çok yazımızda değerlendirdik, tutumumuzu ortaya koyduk. Bunları tekrarlamak bu yazının kapsamı dışındadır. Ancak bir soru ile Kuzey ile Güney ilişkisi ve karşılıklı etkileşimi hakkında bir gerçekliğin altını çizmek istiyoruz. Güney'de ABD'nin askeri işgali temelinde de olsa Irak rejiminin yıkılması, ortaya çıkan boşluktan Kürtler'in federasyona dek uzanabilecek haklar kazanma fırsatının ortaya çıkması, genel olarak Kuzey'de hissedilir bir heyecan dalgası yaratmadı.

Neden?

Bu soru çok önemli ve üzerinde derinlemesine düşünmek gerekir. Bu sorunun yanıtı salt KADEK'in izlediği teslimiyetçi politikası, bloke eden, dinamikler üzerindeki ipoteği ile açıklanamaz. Bu, var ve inkar edilemez, hem de çok ciddi boyutlarda... Ancak bu tek başına bir yanıt olamaz. Yıllardır bu parçada devrim ve sosyalizm adına, emekçi çözüm adına yürütülen çalışmalar ve sergilenen direnişler, halkımızın bilincinde ve bilinç altında hatırı sayılır bir birikim yaratmıştır. ABD emperyalizminin genelde Kürt hareketine ve özel olarak Kuzey'deki mücadeleye karşı sergilediği karşı-devrimci politika halkımızda derin güvensizlikler yaratmıştır. Aynı şekilde KDP ve YNK'nin izledikleri yabancı güçlere dayanmayı esas alan çizgileri Kuzey'de başka bir güvensizlik nedeni olmuştur.

Güney'e ilişkin hataları ne olursa olsun PKK'nin de anılan bilinç ve duyguların oluşmasında çok önemli, hatta belirleyici bir rolü olmuştur. KADEK'in bugünkü saptırıcı, bilinçleri ve ilgileri bloke edici çizgisi ve pratiği olmasaydı da Kuzey Kürt emekçileri, ABD

işgaline ve kendi sınıf konumları gereği yabancı güçlere dayanmayı stratejik bir duruş haline getiren geleneksel çizgilere hayranlıkla yaklaşmazlardı. Bu gerçeklik üzerinden atlamamak gerekir. Bugün çarpıtılsa da, baş aşağı dikilmiş olsa da, çok acımasız bir tasfiye operasyonuna tabi tutulsa da, sonuçta onlarca yıldır yaratılan bir bilinç ve birikim var, bu, bir çırpıda yok edilemez; bunu ne Öcalan ve partisi yapabilir, ne de daha başkaları...

Bütün bu olgulara ve gerçeklere karşılık ulusal kurtuluş mücadelesini toplama ve yeniden ayağa kaldırıp gündemin etkili bir bileşeni haline getirme çabaları da henüz istenilen sonuçları vermiş değildir. Belli ki emekleme hızıyla yol almaktadır. Başka bir ifadeyle teslimiyet ve tasfiyeciliğe karşı henüz politik bir seçenek yaratılmadı. Bu konudaki iyi niyetli, özverili ve cesaretli duruş ve çabalara rağmen gelinen noktanın en kaba özeti budur.

Kuşkusuz Kuzey Kürdistan'daki durumdan söz ediyoruz.

Kuşkusuz durum ciddi ve iç karartıcıdır, ama umutlu olmak için de sayısız neden var. Önemli olan; mevcut durumu doğru tahlil etmek, doğru okumak ve gerçek çözüm dinamiklerini doğru tespit etmek ve doğru ideolojik-politik çözümler üretebilmektir. Bu, mümkündür; ancak daha çok çabaya ihtiyaç var ve doğru hatta yürümek şarttır!

Öncelikle vurgulamamız gerekir ki, "bir dönem" kapanmış ve "yeni bir dönem" açılmıştır. Bu "yeni" dönemin çizgisi ve yürüyüşü, gerçek anlamda yeni olmak, geçmişin birikimlerini kendine katan ve geçmiş devrimci anlamda aşan bir konuma sahip olmak durumundadır. Hem ulusal kurtuluşta, hem de sosyalizmde bir dönem kapanmış, yeni bir dönem açılmıştır.

Önümüzde ulusal kurutuluş sorunu bütün şiddetiyle ve yakıcılığı ile durmaktadır. Ulusal kurtuluş mücadelesinin toparlanması ve yeniden inşa edilmesi günün en acil ve ertelenmez görevidir!

Peki bu acil görevi kim başaracak, hangi çizgi, hangi sınıf?

Kim?

Sağı, neo-liberalizmi, globalizmi yeniden keşfedip "Amerikan kurtarıcılığını" bir siyaset tarzı olarak gören ve taşımaya çalışanlar mı?

"Dünün kalıntıları" mı?

Çözümü bu düzende arayanlar mı, düzenle uzlaşmayı temel siyaset çizgisi haline getirmek isteyenler mi?

Kuşkusuz yaşam tarafından sayısız kez doğrulandığı gibi bunların hiçbiri!

Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesini toparlayacak, değerlerini ve birikimlerini derleyecek ve yeniden inşayı devrimci tarzda üretecek çizgi devrimci emekçi çizgidir. Kuşkusuz devrimci emekçi çizginin de her açıdan kendisini yeniden üretmesi, aşması, ulusal kurtuluşçuluk ve sosyalizmin deneyimlerindeki tüm gerilikleri ve olumsuzlukları çözümleyip aşması, bu konuda sabırlı, ilkel ve tutarlı bir yeniden üretim gerçekleştirilmesi gerekir. Yoksa eskinin tekrarı onu "Dünün kalıntıları"ndan başka bir şey yapmayacaktır.

Sağa savrulma kadar, "Dünün kalıntısı" halinde kalmak da günün en büyük tehlikesidir!

Bugün rüzgar sağdan, tersten esse de, bütün belirtiler ve olgular olumsuzluk ve karamsarlık üretse de bunların geçici olduğuna inanmak, Kürdistan devrim dinamiklerinin kendisine inanmak gerekir! Dünyadaki çelişkiler ve gelişmelerin yönü de bu inancı desteklemektedir!

İşçi Kültür Evleri'nden açıklama: **Baskılara, zulme ve sömürüye birlikte karşı koyalım!**

Çeşitli kentlerde faaliyet yürüten İşçi Kültür Evleri, kuruldukları andan başlayarak devletin yakın ilgisine mazhar olmaktadır. Devletin kolluk kuvvetleri şimdiye kadar sudan bahanelerle defalarca kültür evlerimizi basarak terör estirmiş, faaliyetlerimizi durdurmak için kurumlarımızın kapısına kilit vurmıştır. **Pendik İşçi Kültür Evi**, kurumu ziyarete gelen (!) jandarmaya istenilen evrakların gösterilmemesi (!), güvenlik kuvvetlerine mukavemet gösterilmesi gibi uydurma gerekçelerle halen kapalı tutulmaktadır.

Bu yakın ilgiden en son, bir süre önce Adana'da açılan **Şakirpaşa İşçi Kültür Evi** de payını aldı. Üstelik aynı gerekçelerle.

Gün geçmiyor ki, devrimci faaliyet yürüten basın-yayın organları, kurum ve kuruluşlar basılıp dağıtılmasın, kapılarına kilit vurulmasın. Gün geçmiyor ki, devrimci faaliyeti omuzlayan insanlar baskılara, soruşturmalara, keyfi gözaltılara ve her türden devlet terörüne maruz kalsın. Yargılı-yargısız infazların, göz altında kayıpların, her türden yasak ve baskıların kol gezdiği; emekçiler için yaşamın bir cehennem dönüşürdüğü bu ülkede tüm bunlar nedensiz değildir.

Onlar istiyorlar ki, bu sömürü, soygun ve talan düzeni sonsuza kadar sürsün.

Onlar istiyorlar ki, kapitalist sömürü cehenneminde yaşayan işçi ve emekçilerin sesi soluğu çıkmassın.

Onlar istiyorlar ki, günde 11-12 saat çalışmaya mahkum edilen emekçiler, sefalet içindeki yaşamdan, kölece çalışma koşullarından başlarını kaldırmaya vakit ve imkan bulduklarında, bu düzenin yoz, bireyci, çürümüş sosyal, siyasal ve kültürel ortamından başka bir şey göremesin.

Bunun için ilerici, devrimci siyasal ve kültürel faaliyetleri yasaklıyor, insanlık dışı icraatlarına devam ediyorlar.

Ama boşuna! Zulüm, sömürü, yolsuzluk ve her türden bağınazlık içinde çürüyen bu düzen geleceğin temsilcisi olan değerleri yok edemeyecek, bu uğurda çalışan kişi ve kurumların çalışmasını engelleyemeyecektir.

Çağrımız işçi ve emekçilere, çağrımız tüm ilerici, devrimci kamuoyunadır!

Baskılara, zulme ve sömürüye birlikte karşı koyalım!

Pendik İşçi Kültür Evi ve **Şakirpaşa İşçi Kültür Evi** üzerindeki kapatma terörü son bulsun!

Devrimci siyasal ve kültürel çalışmalarda bulunan kurum, kuruluş ve kişiler üzerindeki baskılar ve yasaklar kaldırılmalı!

Sınırsız söz, basın, toplanma ve gösteri özgürlüğü!

İşçi Kültür Evleri

12 Haziran 2003

Şakirpaşa İşçi Kültür Evi'ne yönelik saldırıyı kınıyoruz!

Adana Şakirpaşa İşçi Kültür Evi geçen hafta hiçbir gerekçe gösterilmeden keyfi bir şekilde kapatılmıştı. İşçi Kültür Evleri, sistemin işçi ve emekçilere dayattığı yoz burjuva kültüre karşı işçi ve emekçilerin proleter kültürünü yaratmak ve geliştirmek için mücadele eden kurumlardır.

Sermaye hükümeti işçi ve emekçileri kölece çalışmaya mahkum eden kölelik yasasını meclisten geçirmiştir. Şimdi de özelleştirmeler yoluyla KİT'leri yerli ve yabancı sermayeye peşkeş çekmeye çalışıyor. Personel rejim yasası, kamu yönetimi reformu gibi bir dizi saldırı ise gündemde.

Sermaye sınıfı saldırılarını hayata geçirebilmek için mücadele yürüten güçleri baskıyla susturmaya çalışmıştır. Bugün de İşçi Kültür Evi'ne bu amaçla saldırılmıştır. Bu saldırı İşçi Kültür Evi nezdinde tüm işçi ve emekçilere yapılmıştır. Bugün sessiz kalmak yarın başka saldırıların önünü açacaktır.

Adana Öncü İşçi-Emekçi Platformu olarak bizler Şakirpaşa İşçi Kültür Evi'ne yönelik saldırıyı şiddetle kınıyor, Adana'daki tüm duyarlı kurum ve kuruluşları bu saldırıya karşı birlikte mücadeleye çağırıyoruz.

Adana Öncü İşçi-Emekçi Platformu

Mamak İKE etkinlik ve çalışmalarından...

Bizler devrimci kültür ve sanatın Mamak'taki yapıcılarını olarak bahardan yaza taşınan bir etkinlik programı çıkardık. Bunu yaparken "1 Mayıs'ı 2 Mayıs'a taşıma" bilinciyle hareket ettik.

Mayıs ayının son haftasında, Mayıs'ı kızıştıran '68 devrimci gençlik hareketinin önderleri Deniz, Yusuf, Hüseyin, İbrahim Kaypakkaya ve Nurhak şehitleri için bir anma yaptık. Onları bizlere devrettikleri devrimci mirasa yaraşır bir şekilde anmak için elimizden gelen çabayı gösterdik. Etkinliğin ön çalışması bölgede çağrıların dağıtımını ve afiş çalışması şeklinde oldu.

Sahneye 'Devrimciler ölmez, devrim davası yenilmez!' şiarının ve Deniz, Yusuf, Hüseyin, İbrahim Kaypakkaya ve Habip, Ümit, Hatice yoldaşlarımızın fotoğraflarının yer aldığı bir pankart astık. Devrim şehitleri adına yapılan saygı duruşundan sonra '68 devrimci gençlik hareketi şahsında Denizler'i anlatan belgesel izlendi. Bunu *Ekim Gençli*'ğinden bir arkadaşın ve o dönemi bizzat yaşayan sendikacı, Eğitim-Sen eski 5 No'lu Şube Başkanı Ali Kızırmak'ın yaptıkları konuşmalar ve yapılan tartışmalar takip etti.

Ardından İKE Tiyatro Topluluğu direnişi öne çıkaran bir şiir dinletisi sundu. Grup Yön'ün müzik dinletisinden sonra etkinliğimiz sona erdi. Etkinliğimiz katılanlardan olumlu tepkiler aldı. Anmaya 50 kişilik bir katılım oldu.

Öte yandan 6 Haziran'da Geleneksel Tuzluca'yı Lisesi Şenliği'nde Kültür Evi standı açtık. Ön hazırlığı hemen hemen hiç yapılmayan, duyurusu bir gün önce yapılan, kararı da bir gün öncesi alınan şenliğe müdahalemi bu yüzden sınırlı oldu. Politik yönü geçen yıla oranla çok zayıf kalan şenliğin etkinlik programı da güçsüzdü. Şenlikte bizim dışımızda stand açan devrimci çevre olmadı. İdareden izin almış olmamıza rağmen müdür ve bir siyasal çevre bizden tam bir zorbalıkla standı kapatmamızı istedi. Yaşanan kısa bir gerginlikten sonra biz standımızı şenlik sonuna kadar açık tutacak bir tutum sergileyerek, hiçbir gücün siyasal faaliyetimizi engelleyemeyeceğini gösterdik. Ayrıca şenlikte Haziran ayı programımızı dağıttık.

8 Haziran'da bu ayın etkinlik programı içinde yer alan Ahmet Arif ve Nazım Hikmet'i kendi şiirleriyle anlatan bir etkinlik düzenledik. Şiir Dinletisi ve bir sunumdan oluşan etkinliği Mamak İşçi Kültür Evi Tiyatro Topluluğu hazırladı. İşçi sınıfının kavgasına, halkların direnişine sanatlarıyla soluk veren Nazım Hikmet ve Ahmet Arif'i ölümlerinin yıldönümünde şiirleriyle, bıraktıkları mirasla birlikte andık.

Haziran ayının etkinlik programının ve kitle çalışmalarının büyük bir bölümünü 2 Temmuz '93 Sivas katliamının 10. Yıldönümü etkinliklerine ve düzenin katliamcı kimliğinin teşhirine ayırdık. Bu yıl 2 Temmuz'da Ankara'da merkezi olarak planlanan bir miting yapılacaktır. Bu miting sermaye iktidarının muhalif kültüre, düşünceye, eyleme, sanat ve sanatçıya olan tutumunun ve katliamcı geleneğinin gözler önüne serilmesinin bir aracı olacaktır. Bu yüzden işçi-emekçileri düzeninin kendisine muhalif olana uyguladığı her türlü şiddetin ve yaptığı katliamların hesabını en kitlesel ve güçlü bir şekilde sormaya çağırıyoruz.

Mamak İşçi Kültür Evi çalışanları

Eğitim-Sen Adana Şubesi'nden basın açıklaması

11 Haziran günü Eğitim-Sen Adana Şubesi, Haber-Sen, BTS, Adana Öncü İşçi-Emekçi Platformu, EMEP, DEHAP, ESP ve İHD'nin de destek verdiği bir basın açıklaması gerçekleştirdi. Açıklamada Milli Eğitim Bakanı'nın halktan toplanan vergileri 10 bin yoksul öğrenciye destek adı altında özel okulların kasalarına aktarmaya çalıştığına işaret edildi. 14 Haziran'da Gaziantep'te KESK'in düzenleyeceği mitinge çağrı yapıldı. 60 kişinin katıldığı eylemde "Personel rejim yasası geri çekilsin!", "Hortumcuya değil emekçiye bütçe!", "Kamu reformu yasasına hayır!" ve "Yaşasın parasız, demokratik eğitim!" sloganları atıldı.

SY Kızıl Bayrak/Adana

Mücadele Postası

Sosyalizm için mücadeleye!

Sömürü sistemine karşı Türkiye işçi sınıfının önemli mücadele deneyimleri var. Nusaybin demiryolu işçilerinin direnişi, 15-16 Haziran Direnişi, TARIŞ Direnişi, Zonguldak-Mengen Yürüyüşü vb. Bu başkaldırıları sınıf mücadelesinin önemli kilometre taşları oldular.

Sosyalizm, sosyalist bilincin iktidaridir. Bilimsel ve sınıfsal olarak sorumluluğumuzu ve ilişkilerimizi bu temelde geliştirmek ve güçlendirmek görevi ile karşı karşıyayız. Güveni varetmenin önkoşulu bu olmak zorundadır. Sömürü sisteminin her türlü saldırılarını hayatımızın tüm alanlarında yaşıyoruz. Kapitalist sistemin kanımıza susamışlığı hiçbir sınır tanımıyor. Bizler de sömürü sistemini yıkmak ve yerine bilimsel sosyalizme dayanan düzeni kurmak için üzerimize düşen görev ve sorumlulukları yerine getirmeliyiz.

Emekli bir işçi/Stuttgart

Öğrenci miyiz, yoksa köle mi?

Biz Şahin Kaya Endüstri Meslek Lisesi öğrencileri okulumuzda öğrenim görmekten çok angarya işlere koşuyoruz. Yoğun baskı ve dayatmalarla kölelik koşullarında çalıştırılıyor. Mobilya bölümü öğrencileri iş ve meslek öğrenmek yerine ucuz işçi, köle muamelesi görüyor. Son derece kötü koşullarda ve denetimsiz bir biçimde çalıştırılan öğrencilerin yaşadığı iş kazaları sonucu parmaklarının, hatta ellerinin kopması ise onların zerre kadar umrunda değil.

Bundan birkaç sene önce okulumuzda dışarıya satmak için seri mal üretilmesi amacıyla öğrenciler köle gibi çalıştırılmaya başlandı. Kendileri işin ucundan tutmadan, bedava iş gücü ile yapılan üretim sayesinde büyük kârlar elde ettiler, ceplerine indirdiler. Sonrasında utanmadan okul dışında büyük bir atölye kurarak öğrencileri staj adı altında ucuz işçi olarak çalıştırdılar. Dışarıda atölyelerini kurduktan sonra okulda seri üretimi durdurdular. Bunlar yetmiyormuş gibi, son sınıf öğrencilerini hiç abartısız gece-gündüz uyutmadan 3-4 gün boyunca ve haftasonu, özel tatiller de dahil olmak üzere çalıştırdılar. Okuldaki kötü muamele ve baskılar yetmiyormuş gibi atölyelerinde de öğrencilere aynı şekilde davrandılar. Bir süre sonra atölyeleri borca girdi ve tekrar okulda seri üretime başladılar. Yaz tatillerinde, hatta geceleri saat 03-04:00'de okulda makine gürültüleri duymak mümkündür.

Mezun olan öğrenciler için de sorunlar bitmiş değil. Asgari ücretten de düşük ücretle çalıştırılıyorlar.

Bu arada devletin az da olsa yardım amacıyla gönderdiği malzemeler öğretmenlerin cebine iniyor. Malzemeler kendi atölyelerine gittiği için okulda hiçbir şey bulunmuyor. Okulun her yeri çürümekte. "Türk'ün Türk'ten başka dostu yoktur!", "beş parmağın beşi bir değil!", "eşitlik olursa adalet olmaz!" vb. söylemlerle öğrencilerin beynini yıkayıp kendileri gibi düşünmesini sağlamaya çalışıyorlar.

İnsanların aynı olmadığını, beş parmağın beşinin bir olmadığını biz de biliyoruz, ama bu insanlara kölelik koşullarının dayatılması anlamına gelmiyor. Kölelik düzeni devam ettiği sürece kimse dostça ve kardeşçe yaşayamaz. Gün gelecek tüm dünyada sınırlar kalkacak, sömürünün olmadığı bir dünya kurulacak. Tüm ezilen dünya halkları kardeşçe yaşayacak.

Bir ALGP'li/Beykoz

Parası olanın çocuğu okur!..

Daha dün gibi, ilkokuldan sonra maddi imkansızlıklar yüzünden okuyamayıp çalışmaya başladığım gün. Oysa okumayı ne kadar da çok istiyordum. Ama düzenin getirisi buydu; parası olanın çocuğu okur, olmayanın çocuğu da mecburen işe gider çalışır. Ben de bu ikinci gruptan yani çalışmak zorunda kalanlardım.

İşe başlayacağım günün sabahı ablalarımın beni uğurlarken gözlerinin dolması hala gözlerimin önünden gitmiyor. Çünkü ablalarım okuyor ve yazları da çalışıyorlardı. Bir tek okul hayatı sona eren bendim. İlk başlarda orta okula giden arkadaşlarımı görünce çalışmak çok zoruma gidiyordu. Ama zamanla alıştım. Evime, aileme kazandığım parayı getirmek bana her şeyi unutturuyordu. Şimdi aynı sanayide tamircilikle başladığım meslek hayatıma metal sektöründe devam ediyorum. Hemen hemen her yaz başlangıcında bazı işyerlerinde küçük çocukların çalışmaya başlaması (buna benim işyerim de

dahil) bana aynı duyguları yaşatıyor.

Doğru dürüst ücret almayan, çok düşük ücretle çalıştırılan bu çocukların ne sigortası var ne de başka güvenceleri. Örneğin yemek ve yol parası gibi. Cilahanelerde ve oto boyacılarında çalışanlar için durum daha vahim. Ne maskeleri var ne de yoğurt, süt gibi ciğerlerine soludukları zehirin etkisini azaltacak içecekler. Tabii ki bu durum usta ve kalfalar için de geçerli. Kimisi evli, kimisi nişanlı, kimisi herşeye boş vermiş, ama çoğunun daha hakları üzerine hiçbir bilgisi yok. Onlarla oturup konuştuğum zaman bana kaygılarından sözediyorlar. Ama arkasından ekliyorlar "Biz fabrikalardaki gibi kalabalık değiliz. Bir şey istedik mi, en basitinden 'sigorta yaparız' diye kandırıyorlar, sezonun bitmesine yakın ise işten çıkartıyoruz..." diyorlar.

Bunun önüne geçmenin bir yolu olmalı diyorum. Mesela birleşip bir dernek kuralım ve bu dernek aracılığıyla bu sorunlara bir çözüm

bulalım. Birlikte hareket edildiği takdirde aşamayacağımız sorunun kalmayacağını onlara tekrar tekrar anlatıyorum. Konuştuğum insanlar bizimki gibi sanayide çalışan binlerce insandan sadece birkaçı. Burada gerçekleştirebileceğimiz birlikte hareket etme ve örgütlenmenin başka yerlere örnek olacağını düşünüyorum. Bizim haklarımız şu an fabrikalarda çalışan diğer işçilerin sahip olduğu hakların bile çok çok gerisinde. Eğer örgütlenip haklarımızı almayı başarabilirsek bu bir selin başlangıcı olur. Kölelik yasası meclisten geçti. İşçiler yüzyılların mücadelesi ile kazandığı hakları tamamen yitirmek üzere. Bu duruma karşı sendikali-sendikasız, çalışan veya iş bulamayıp da işsiz olan herkesin karşı çıkması gerektiğine inanıyorum. Birleşmeli ve mücadele etmeliyiz!

Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!

Bir işçi/İzmir

EKSEN Yayıncılık Büroları

Atatürk Bul. Gevrek Sok. Karakaş İşhanı No:13/22,
Kartal/İSTANBUL

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/710
Konak/İZMİR Tel-Fax: 0 (232) 489 31 23

Necatibey Cd. Gözlükçü İşhanı No: 26/24
Kızılay/ANKARA Tel: 0 (312) 229 06 44

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 ADANA Tel: 0 (322) 363 28 78

Ahi Evran Mahallesi Müftülük Cad.
Aydınlar Apt. No: 8/101
KIRŞEHİR Tel-Fax: 0 (386) 214 08 05

Cumhuriyet Mah. Tennur Sok. Cumhuriyet İşhanı
Kat: 3/45 KAYSERİ Tel-fax: 0 (352) 2326671

Saadetdere Mah. Fırın Sok. No: 37/25 (Depo durağı)
Esenyurt/İSTANBUL

Gazetene sahip çık! Abone ol! Abone bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
Tel :

6 Aylık Yurt içi 30.000 000 TL Yurt dışı 100 Euro
1 Yıllık Yurt içi 60.000 000 TL Yurt dışı 200 Euro

Vural Uzal adına,
* TL için : Yapı Kredi Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 93937
* Euro için : İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 1002 30100 1051039
No'lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

Fransız işçi sınıfının emeklilik yasasına karşı direnişi sürüyor...

Direnen Fransız emekçileri kazanacak!